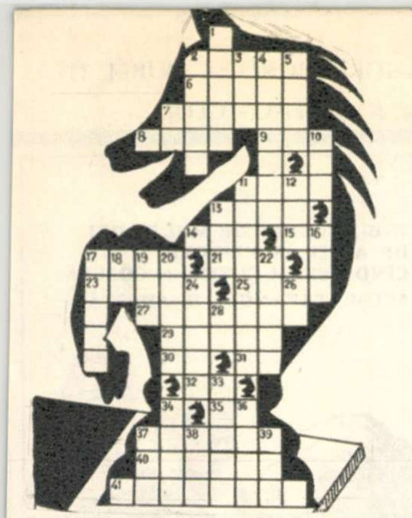

ȘAH

ORIZONTAL. 2) Mutare în plus sau în minus. 6) Au făcut remiză. 7) Demonstrat. 8) Cinci pe steagul olimpic (sing.) 9) Sportul minții. 11) Patria șahului. 13) Caracteristic marilor jucători. 14) A cîștiga o piesă. 15) Pe jumătate bună! 17) Notă muzicală unită cu un pronume posesiv! 21) La telefon. 23) Încununează capul învingătorului. 25) Cătun în jud. Hunedoara. 27) Care ține de minte, ca șahul (pl.). 29) «Avangarda» pieselor de șah. 30) Antemeridian. 31) Are o dispută cu barosul într-o povestire de Ion Creangă. 32) Campion. 35) Țese! 37) Partida pe care n-o mai continui. 40) Situația regelui încolțit. 41) Epilogul... matului!

VERTICAL. 1) Celebru mat în cinci mutări. 2) Tabela de șah (fig.). 3) Ultimul cuvînt al învingătorului. 4) Dirijarea pieselor pe cîmpuri utile (pl.). 5) Mioriță. 7) De la un campionat la altul. 10) Era sub stăpînirea șahului. 11) Apărare șahistă... meridională. 12) Are avantajul primei mutări. 13) Unde Boby Fischer e campion. 16) Locul U.R.S.S. în clasamentul mondial. 17) Apărarea cehă. 18) Cîștigă o piesă. 19) Comună în patria lui Botvinnik. 20) De partea regelui sau a damei. 22) Mersul nebunilor. 24) Palpită mai tare în partidele cu miză. 26) Notă muzicală. 28) Nu-i tot! 33) Îți etalează. «Manualul șahistului începător». 34) Ținta tuturor atacurilor. 36) Cunoaște. 37) Sînt preferați în finalele de partidă fiindcă au posibilitatea să pătrundă pe orice cîmp. 38) Alean. 39) Atmosferă.

MIHAI PĂTRAȘCU

Dicționar la îndemînă: IBRU, SUM

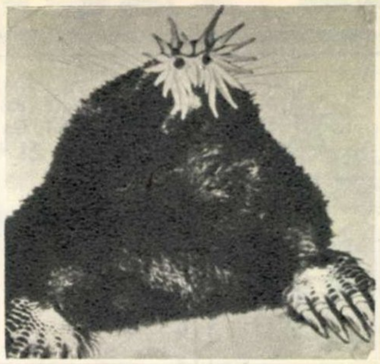

MONSTRU MARIN? LOCUITOR AL ALTEI PLANETE?

Nu fiți prea supărați dacă nu ați ghicit ce reprezintă prima fotografie de sus. Ea ar pune în încurcătură pînă și pe un specialist. În fond, este vorba despre o modestă cîrtiță (Scutisorex). «Cîrtița cu nas stelat» are corpul acoperit de o blană aspră, picioarele dinapoi fine, lungi, iar cele dinainte au aspectul unor lopeți. Degetele scurte au gheare solide. Ceea ce dă aspectul straniu acestui animal este formațiunea stelată de pe vîrful botului. În ce constă această formațiune într-adevăr unică? Sînt 22 de prelungiri ca niște degete cărnoase, roz, strălucitoare și dispuse radiar, ca petalele unei flori. Aceste prelungiri foarte sensibile se pot restrînge parțial sau total. Se pare că ele ajută la orientarea animalului.

«Cîrtița cu nas stelat» trăiește în America în soluri umede, pe lîngă ape, dar plonjează ușor în apă după hrană, folosind labele ca niște vîsle.

METEOR

— Hamburg (D A D) — cu toate că s-a retras încă în 1961 din sportul de turnir, la numai cîteva săptămîni înaintea împlinirii vîrstei de 18 ani, «Meteor» a rămas pînă astăzi, pe baza celor 500 de victorii și o mie de trofee obținute, cel mai bun cal de sărituri din lume.

— El este probabil și singurul animal căruia i s-a dedicat încă în timpul vieții o statuie.

— «Meteor» a murit nu de mult, de bătrînete, la marginea arenei de turniruri a orășelului Elmshorn, unde își petrecea ultimii ani din viață în îngrijirea fostului său călăreț, Fritz Thiedemann.

Fotografia ce reprezintă star-ul patruped alături de Thiedemann a fost luată la ultimul concurs de sărituri.

De atunci nici un cal de turnir nu are voie să mai fie botezat cu numele Meteor.

LUCRĂRI INTERESANTE ANUNȚATE LA CONCURSUL MINITEHNICUS

GEORGESCU GHEORGHE — București — **HIDROAVION CU MOTOR**

GRĂDINARU SERGIU — Sordănești — **FARFURIE ZBURĂTOARE.**

GROPEANU DUMITRU — București — **MICRO-RACHETĂ**

IRIMIA I. GHEORGHE — Șotrila — **APARAT DE ZBOR TELE-COMANDAT**

MARTINESCU FLORIN — București — **APARAT DE ZBOR AL VIITORULUI**(telecomandat)

MITESCU MARIAN — Galați — **AVION «TURIST»**

NECȘOIU GH. ION — Tulgheș — **AVION «VLAICU V»**

MINITEHNICIENI!

Vă reamintim că lucrările de concurs trebuie să fie trimise redacției pînă la data de 30 aprilie a.c. (data poștei). Nu uitați că fiecare lucrare trebuie să fie însoțită de FIȘA TEHNICĂ ȘI RECOMANDAREA direcției școlii sau a Casei pionierilor. La trimiterea prin poștă ambalați obiectele cu grijă. Pentru lucrări fragile, este bine ca acestea să fie trimise prin delegați. Adresați-vă Consiliilor organizațiilor pionierilor care vă vor da tot sprijinul.

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

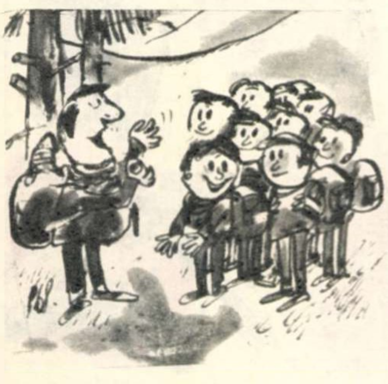

— Vedeți, locul acesta, cu mii de ani în urmă, a fost fundul unei mări...

— Adevărat... Pămîntul este încă umed!!!

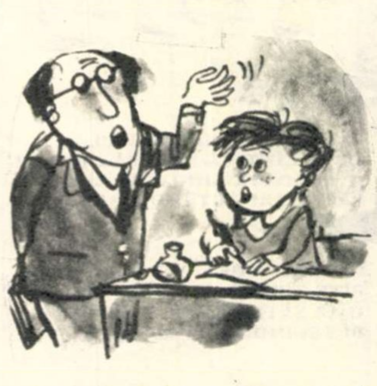

— Sper că astăzi n-am să te mai prind copiind!!

— Așa sper și eu, dar...

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

Literatură II

Citiți cu atenție fraza de mai jos. În rîndurile sale se ascund titlurile a 10 poezii create de 5 mari poeți clasici români.

«Noaptea, la vînătoare, dorobanțul și sergentul, ascultînd broaștele, cugetau la povestea căprarului și la suferința lui, cînd amintirile depănate la miezul nopții se ivesc întocmai ca strigoii».

Aflați care sînt titlurile poeziilor respective și cine sînt autorii lor?

CUPON LITERATURĂ II

Numele...

Adresa exactă...

Răspunsurile: 1..

2..

3..

4..

5..

După ce ați aflat răspunsurile, treceți-le pe cupon. Decupați apoi cuponul și trimiteți-l pe adresa redacției cu mențiunea: *CONCURSUL SĂPTĂMÎNII-LITERATURĂ II* în maximul 5 zile.

Cîștigător prin tragere la sorți la «Concursul săptămînii» —*CHIMIE II: VICTOR BOHATERET* — comuna Darova nr. 391 — județul Timiș. Răspunsurile exacte: Aluminiu —Wöhler — 1827; Bariu — Davy — 1808; Crom — Vanquelin — 1797; Mangan — Gahn — 1774; Uraniu — Klaproth — 1789;

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene: ION DEAC - CLUJ

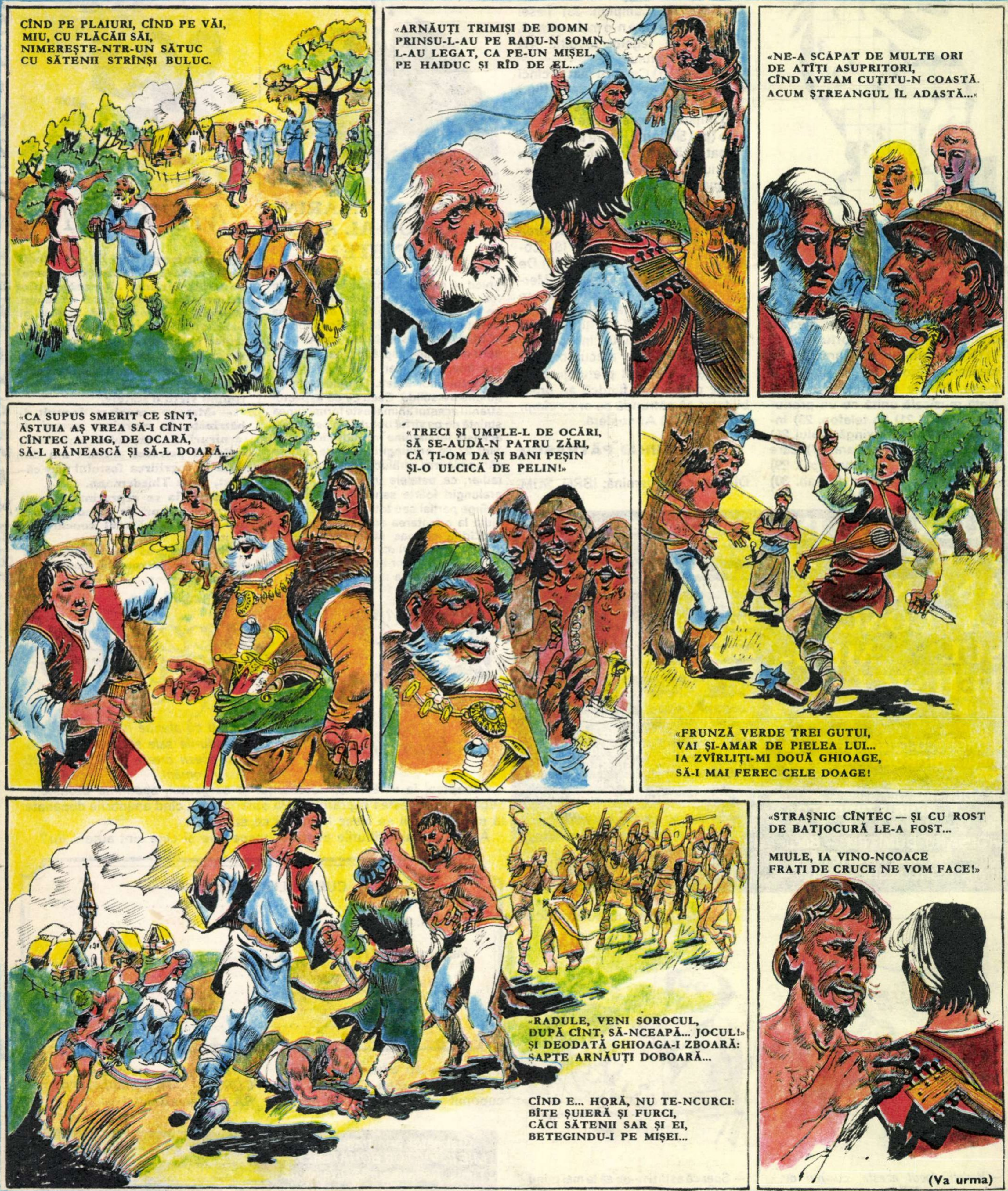
CÎND PE PLAIURI, CÎND PE VĂI,
MIU, CU FLĂCĂII SĂI,
NIMEREȘTE-NTR-UN SĂTUC
CU SĂTENII STRÎNȘI BULUC.
«ARNĂUȚI TRIMIȘI DE DOMN
PRINSU-L-AU PE RADU-N SOMN.
L-AU LEGAT, CA PE-UN MIȘEL,
PE HAIDUC ȘI RÎD DE EL...»
«NE-A SCĂPAT DE MULTE ORI
DE ATÎȚI ASUPRITORI,
CÎND AVEAM CUȚITU-N COASTĂ.
ACUM ȘTREANGUL ÎL ADASTĂ...»
«CA SUPUS SMERIT CE SÎNT,
ĂSTUIA AȘ VREA SĂ-I CÎNT
CÎNTEC APRIG, DE OCARĂ,
SĂ-L RĂNEASCĂ ȘI SĂ-L DOARĂ...»
«TRECI ȘI UMPLE-L DE OCĂRI,
SĂ SE-AUDĂ-N PATRU ZĂRI,
CĂ ȚI-OM DA ȘI BANI PEȘIN
ȘI-O ULCICĂ DE PELIN!»
«FRUNZĂ VERDE TREI GUTUI,
VAI ȘI-AMAR DE PIELEA LUI...
IA ZVÎRLIȚI-MI DOUĂ GHIOAGE,
SĂ-I MAI FEREC CELE DOAGE!
«RADULE, VENI SOROCUL,
DUPĂ CÎNT, SĂ-NCEAPĂ... JOCUL!»
ȘI DEODATĂ GHIOAGA-I ZBOARĂ:
ȘAPTE ARNĂUȚI DOBOARĂ...
CÎND E... HORĂ, NU TE-NCURCI:
BÎTE ȘUIERĂ ȘI FURCI,
CĂCI SĂTENII SAR ȘI EI,
BETEGINDU-I PE MIȘEI...
«STRAȘNIC CÎNTEC — ȘI CU ROST
DE BATJOCURĂ LE-A FOST...
MIULE, IA VINO-NCOACE
FRAȚI DE CRUCE NE VOM FACE!»

(Va urma)

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAȘ

PRETUL 1 LEU

Cutezătorii

16

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI 18 APRILIE
1968, ANUL II

CITIȚI
în pagina a 6-a:
CASCADORII
și
performanțele
lor

ÎN PAGINA 12: „ROZETELE CUTEZĂTORII“

ECRAN

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT ÎN JUDEȚELE CONSTANȚA ȘI TULCEA

Cu tradiționala pîine și sare, simbolizînd rodnicia pămînturilor și bucuria oamenilor acestor meleaguri de a primi oaspeți aleși și dragi, cu brațele pline de flori din grădinile acestui april exuberant, cu cele mai alese și mai calde cuvinte de stimă și dragoste, au fost întîmpinați pretutindeni, în zilele de 11—12 aprilie a.c., tovarășii Nicolae Ceaușescu, Emil Bodnăraș, Gheorghe Rădulescu, Vasile Vîlcu, Iosif Banc, Gheorghe Stoica, Vasile Patilineț — care au făcut o vizită de lucru în județele Constanța și Tulcea.

Înalții oaspeți ai acestei înfloritoare părți de țară — străvechi pămînt românesc, martor al unei civilizații milenare — au vizitat obiective economice și social-culturale, sfătuindu-se cu activul de partid și de stat și cu oamenii muncii asupra rezultatelor obținute pînă acum în îndeplinirea planului cincinal, asupra măsurilor privitoare la îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a țării stabilite de Conferința Națională a partidului, în lumina programului de înflorire multilaterală a patriei, trasat de cel de al IX-lea Congres al P.C.R.

Pe străvechiul pămînt dobrogean, un salut al tinereții!

Pretutindeni, în județele și municipiile Constanța și Tulcea, deopotrivă la fabrica de ciment din Medgidia ca și la stațiunea experimentală agricolă Dobrogea, la uzina de produse chimice din Năvodari, în comunele Comana, Movilița, Topraisar ca și la întreprinderea agricolă de stat «M. Kogălniceanu» sau la «Muzeul Deltei», tovarășului Nicolae Ceaușescu și celorlalți conducători de partid și de stat li s-a făcut o primire entuziastă, aprecierile și prețioasele îndrumări date de secretarul general al partidului și de ceilalți înalți oaspeți constituind un rodnic îndreptar pentru toți cei ce muncesc în această frumoasă și bogată parte a țării.

Cu mai multe prilejuri, în cadrul unor mitinguri și consfătuiri de lucru, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Urale și aclamații au subliniat în repetate rînduri aceste cuvîntări, care au dezvoltat în fața oamenilor muncii aspecte importante ale politicii înțelepte și clarvăzătoare a partidului pentru construirea societății socialiste, pentru înflorirea patriei, pentru pace și înțelegere între popoare.

Emoționați, pionierii au înmînat flori oaspeților iubiți, exprimînd dragostea și recunoștința fierbinte a celor mai tineri fii ai patriei pentru partid, pentru Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Vizita președintelui Consiliului de Miniștri Ion Gheorghe Maurer în Suedia

«Elogii României pentru politica de dezvoltare a relațiilor cu toate țările».

«Vizita în Nord este edificatoare pentru eforturile României de lărgire a contactelor cu alte țări».

Am ales două titluri din multele de acest fel pe care le-a publicat la loc de cinste presa suedeză cu prilejul vizitei oficiale în Suedia a Președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, însoțit de ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu.

Expresie a sentimentelor de prețuire și stimă pe care și le nutresc poporul român și suedez, a multiplelor posibilități de colaborare între România și Suedia, această vizită este unanim apreciată ca o contribuție de seamă la cauza păcii și înțelegerii între popoare.

„Săptămîna primăverii“

Pretutindeni în țară, aplauze pentru o acțiune soldată cu rezultate lăudabile. Din inițiativa Consiliului Național al Organizației Pionierilor și a Ministerului Învățămîntului, s-a desfășurat «Săptămîna primăverii». Debutul ei a adunat laolaltă peste 500 de copii la Palatul lor din Capitală. Aici, într-un cadru festiv, a avut loc inaugurarea celor șapte zile dedicate dragostei voastre pentru natură, îmbogățirii și ocrotirii acesteia. La București și în numeroase alte orașe și comune, pionierii au plantat puieți, au amenajat grădini, au construit căsuțe pentru oaspeții înaripați ai luncilor și pădurilor.

Cineva spunea: «Sînt unii care își scrijelesc cu briceagul numele în scoarța copacilor, convinși probabil că astfel și-l... imortalizează! Pionierii plantează arbori. E un mod nobil de a lăsa amintirea numelui tău». Cu totul de acord, felicităm din toată inima pe zecile de mii de foarte tineri și entuziaști participanți la «Săptămîna primăverii».

◀ Urmaș al lui Dragoș, Bogdan, Pintea Viteazul și al atîtor mari bărbați, ctitori de țară și neam, acest fecior din comuna Vad, județul Maramureș, suride încrezător primăverii și viitorului.

MARAMUREȘ

Străveche vatră dacică, rămasă în afara cuceririlor romane, dar influențată intens de cultura și civilizația Romei, depresiunea Maramureșului păstrează în istorie, pe lîngă gloria unei asemenea continuități de spirit autohton, meritul — cu nimic mai palid — de a fi fost leagănul armatelor de viteji ale întîiului domn liber — descălecător al Moldovei: Bogdan (1359). Menționată documentar, ca formațiune de sine stătătoare, încă la 1199, Țara Maramureșului a fost — deopotrivă — leagănul unor legende, cîntece, balade și dansuri de o distinsă originalitate.

Vechile biserici de lemn ale acestui ținut au reprezentat — încă din zorile formării poporului român — puternice centre de cultură feudală. Aici, în veghea și meditația chiliilor, au înflorit către finele secolului al XV-lea cele dintîi scrieri cunoscute azi, în dulcea noastră limbă românească (la ctitoria fraților Baliță și Drag, de la Peri).

Cuprinsă ca într-un imens evantai geologic, între munții vulcanici ai Oașului și Țibleșului și cei de origină cristalină ai Rodnei și Maramureșului, străbătută de rîuri cu nume de alint — Tisa, Iza ș.a. — străvechea vatră a Maramureșului se mîndrește, dintotdeauna cu majestuoasele porți de lemn, cu farmecul portului popular și mai ales cu semeția și iscusința fiilor săi, cu nemuritoarea pildă de vitejie a haiducului Pintea.

Cîtu-i Maramureșu'
Nu-i oraș ca Sighetu'
Nici ca Pintea Viteazu'...

Istoria maramureșenilor este strîns împletită cu istoria întregii țări și îndeosebi cu istoria Transilvaniei, într-al cărei principat ținutul acesta s-a aflat inclus începînd cu anul 1553. Primăvara în care ne aflăm, apropiata sărbătoare a semicentenarului desăvîrșirii unirii tuturor românilor, află Țara Maramureșului mai mîndră și mai înfloritoare ca oricînd.

Formînd — împreună cu Țara Lăpușului și depresiunea Baia Mare — unul dintre cele mai bogate și mai pitorești județe ale României Socialiste, Maramureșul are meritul a da, pe lîngă o însemnată producție forestieră, pomicolă și zootehnică, aproape jumătate din producția de cupru, de zinc, de argint și de aur a țării. Municipiile Sighetul Marmației, cu o puternică industrie a lemnului și Baia Mare, «capitala» metalurgiei neferoase, ambele cu vechimi atestate de peste șapte secole, prefigurează — laolaltă cu vechile așezări maramureșene și cu tinerele centre muncitorești — o vibrantă geografie modern-tradițională, în care zodia socialismului rodește viguros.

Muncind și visînd împreună, moroșenii, lăpușenii, băimărenii, făuresc neîntrerupt un tot mai tînăr, tot mai bogat și tot mai înfloritor chip al secularului Maramureș.

Mihai NEGULESCU

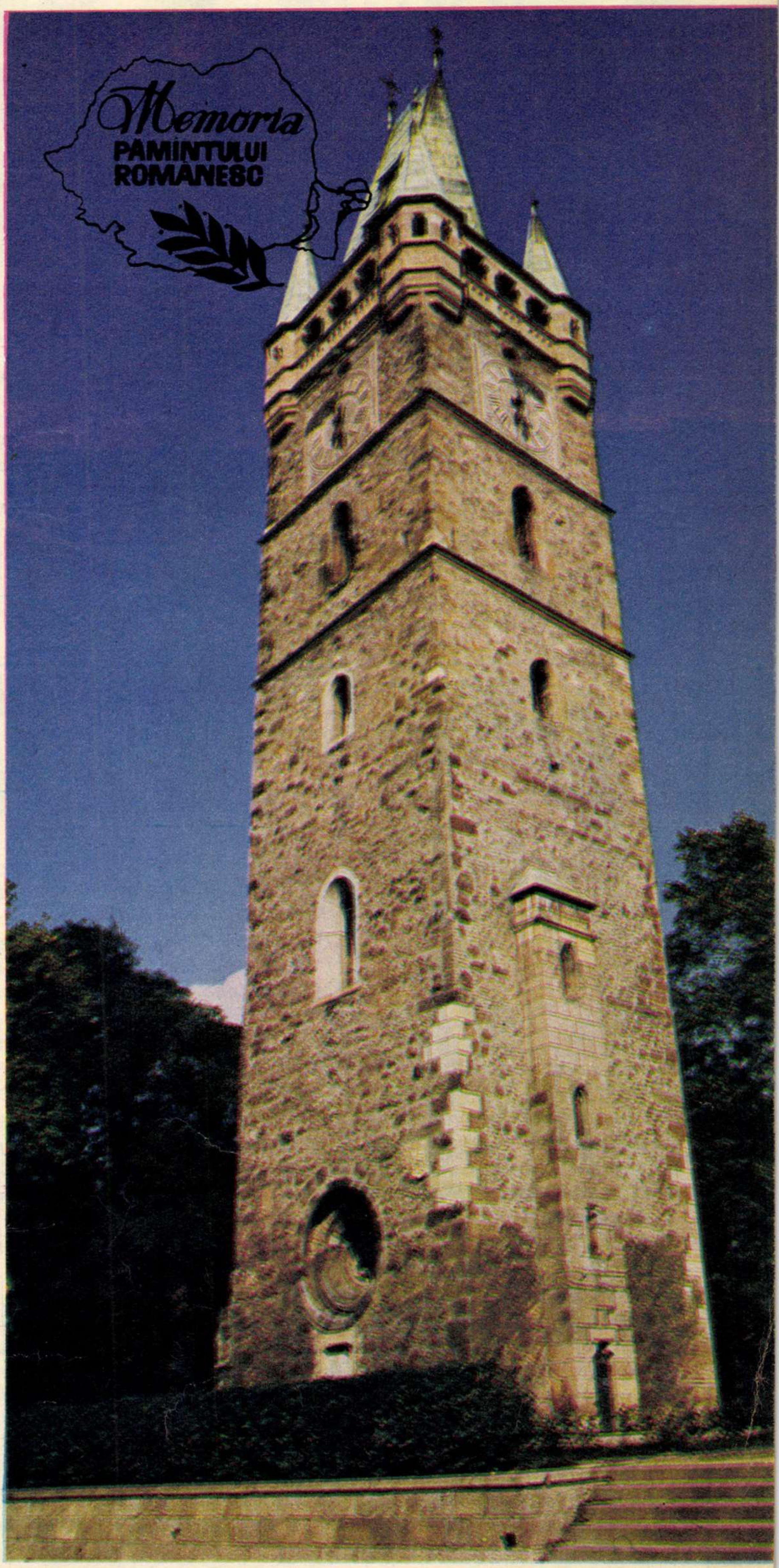

«Turnul cu ceas» numit și «Turnul lui Ștefan», străveche strajă de piatră a municipiului Baia Mare — reședința județului Maramureș.

AZI, FINALUL
ANCHETEI
NOASTRE:

ESTE DETAŞAMENTU

AM DEDICAT ANCHETELE DIN ULTIMUL TIMP UNEI TEME CARE CREDEM, A IZBUTIT SĂ VĂ TREZEASCĂ ATENȚIA.
EA A FOST FORMULATĂ ÎN ÎNTREBAREA:

ESTE DETAȘAMENTUL
VOSTRU
UN
COLECTIV?

ȘI A FĂCUT OBIECTUL UNOR DISCUȚII
CE AU ANTRENAT
SUTE DE PIONIERI.
A SOSIT MOMENTUL
SĂ TRAGEM CONCLUZIILE.

Vă propun să începem prin a da cuvîntul lui **MIHALACHE RADU** din clasa a VIII-a, Giurgiu.

«**Mi s-a întîmplat** — citām din scrisoarea lui Radu adresată redacției noastre — **să aud un băiat povestind astfel: — Ne-am adunat un colectiv de vreo trei-patru, ne-am scotocit prin buzunare, am pus toți banii la un loc și ne-am dus la piață. Am cumpărat un pepene de 8 kile, ne-am suit în podul casei unuia dintre noi, am mîncat pe rupte și pe urmă am început să ne bombardăm cu sîmburi. Avem un colectiv strașnic! Cu noi nu te plictisești niciodată... Am remarcat că în povestirea băiatului s-a folosit de două ori cuvîntul COLECTIV, dar după părerea mea el ar fi putut fi înlocuit fără nici o pagubă cu oricare altul. Se potrivea aici ca nuca în perete. Folosindu-l, băiatul ne lăsa să credem că un colectiv este o adunare întîmplătoare a cîtorva cunoscuți care, ca să nu se plictisească, își propun să facă ceva — de pildă, să mănînce un pepene și să se bombardeze cu sîmburi... Așa să fie oare? Nu-mi vine să cred. Dacă ar fi așa, atunci școala și organizația noastră de**

CONSTANTIN DAVID

În urmă cu șase decenii, la 25 aprilie 1908, s-a născut la București, într-o familie de muncitori, Constantin David. A fost nevoit să înfrunte din fragedă copilărie mizeria și sărăcia. Încă înainte de a fi împlinit 14 ani, a intrat ucenic la atelierele «C.F.R. Grivița», calificîndu-se ca strungar. Fire energică, plină de dinamism, el s-a simțit atras cu tărie de lupta revoluționară a muncitorimii pentru apărarea dreptului acesteia la muncă și viață. În cadrul organizației U.T.C, cît și a sindicatului C.F.R. de la «Grivița», Constantin David a făcut primii pași pe drumul călirii sale politice.

După efectuarea stagiului militar, s-a întors în rîndul tovarășilor săi de muncă. Era în perioada istorică în care, din adîncă ilegalitate, Partidul Comunist Român pregătea declanșarea puternicelor bătălii de clasă din ianuarie-februarie 1933. S-a încadrat cu avînt în munca de organizare și mobilizare a muncitorimii ceferiste, fapt pentru care a fost condamnat la 6 luni detențiune. Departe de a-i slăbi hotărîrea de luptă, închisoarea — unde a venit în contact strîns cu cadre de bază ale partidului și ale mișcării muncitorești — a constituit pentru el o autentică școală de călire revoluționară. În 1934, la scurt timp după eliberarea din închisoare, a fost primit în rîndurile Partidului Comunist Român — titlu de înaltă cinste proletară pe care l-a păstrat cu demnitate pînă la sfîrșitul tragic al vieții.

În perioada care a urmat luptelor din 1933, Constantin David a participat, din însărcinarea partidului, la organizarea a numeroase acțiuni de masă cu caracter antifascist, antirăzboinic, atît în București, cît și în alte centre muncitorești din țară.

De-a lungul celor 12 ani cît a muncit ca activist, la început în organizația tineretului comunist și în sindicatul ceferist, iar apoi îndeplinind diferite munci de răspundere în organizațiile de partid din Capitală și din alte localități sau în aparatul Comitetului Central al Partidului Comunist, Constantin David s-a dovedit a fi un militant plin de fermitate revoluționară, strîns legat de masele de muncitori, pe care le-a cunoscut și de care a fost stimat și iubit. În pofida terorii, a întemnițărilor și schingiuirilor la care a fost supus — din 1931 pînă în 1940 a fost arestat de 24 de ori — Constantin David a rămas mereu neclintit la postul de luptă încredințat de partid.

Venirea la putere — în septembrie 1940 — a legionarilor, organizație fascistă, coloana a V-a a hitlerismului în România, a însemnat dezlănțuirea unui val de teroare antidemocratică și antipopulară. Legionarii au căutat să se răfuiască în primul rînd cu comuniștii. Printre victimele care au căzut în acei ani s-a numărat și Constantin David. În noaptea de 21 spre 22 ianuarie 1941 a fost ridicat cu forța de acasă și după ore întregi de schingiuire bestială, a fost ucis mișelește. Trupul ciuruit de gloanțe i-a fost găsit după aproape o lună în pădurea Pantelimon.

Dînd o înaltă prețuire tradițiilor glorioase de luptă, poporul nostru cinstește memoria lui Constantin David, alături de a celorlalți fii credincioși ai clasei muncitoare, a comuniștilor care s-au jertfit pentru libertatea și fericirea patriei.

VOSTRU UN COLECTIV

pionieri nu și-ar mai pierde vremea să închege colective de copii. Pepenii au același gust și cînd îi mănînci de unul singur...»

Scrisoarea lui Radu ne invită să răspundem ce este un colectiv, care sînt însușirile lui principale.

Dăm cuvîntul, pe rînd, corespondenților: **DIMANCEA MIRCEA,** clasa a VII-a, București:

«Colectivul învață pe membrii săi să-și apropie marea bucurie a traiului și activității laolaltă, în numele unui ideal înălțător»

MOCANU DOINA, clasa a VIII-a, Rîmnicu Vîlcea:

«Colectivul îi învață pe membrii săi să simtă și să acționeze toți pentru unul și unul pentru toți».

BACALOGLU GEORGETA, clasa a VII-a, București:

«Colectivul împletește dorințele fiecăruia cu interesele tuturor».

Unind cele trei răspunsuri vom avea o definiție destul de cuprinzătoare a unui colectiv. Aici și acum să ne mulțumim cu ea.

Să continuăm dînd cîteva exemple care, după părerea noastră, demonstrează că noțiunea de colectiv a fost folosită corect — pentru că, desigur, este înțeleasă corect.

UNGHENARU VASILE, clasa a VII-a, Timișoara:

«Cred că detașamentul nostru este un colectiv — și încă un colectiv bun. Roadele sînt multe. N-avem în clasă nici un corigent și asta, în bună măsură, se datorează colectivului. De ce? Pentru că nimeni n-a spus: eu învăț, dar de ceilalți nu-mi pasă, să se descurce cum pot...»

ANDA ZOBU, clasa a VIII-a, Constanța:

«Un pionier din detașamentul nostru și-a luat angajamentul de a lucra pentru clasă niște rafturi necesare ghivecelor de flori care s-au înmulțit și nu mai încap pe prichiciurile ferestrelor. A întîrziat o zi, două, zece, o lună. Cînd l-am luat la rost ne-a răspuns: — Îmi pare rău, altă dată o să fiu mai punctual. Am fost curioși să știm de ce anume «îi pare rău». L-am întrebat și ne-a răspuns: — Îmi pare rău pentru că n-am găsit timp să fac rafturile... Și noi care credeam că-i pare rău pentru noi, pentru colectivul nostru care a așteptat atîta!»

VIRGIL SARBĂU, clasa a VIII-a, Timișoara:

«Mulți dintre noi am început să ne gîndim dacă o faptă sau alta a noastră ar primi sau nu aprobarea colectivului clasei, al detașamentului. Eu cred că e bine să procedăm așa. Nu vreau să fiu înțeles greșit și cineva să-și închipuie că înaintea fiecărui lucru pe care îl facem, ne oprim și ne întrebăm: oare ce-o să spună Fănel, Mioara, Sandu? Nu mai avem patru ani. Știm și noi ce e bine și ce nu. Înțeleg prin aprobarea colectivului nu numai un plus de siguranță în ocolirea greșelilor, ci, în primul rînd, dorința noastră cea mai vie ca faptele săvîrșite de noi să cinstească numele colectivului. Fiecare, desigur, se mîndrește cînd e lăudat pe merit. Dar cît de mare poate fi bucuria cînd lauda o primește întreg colectivul și simți că bucuria ta e o părticică din marea bucurie a tuturor!»

Este, am întrebat noi, **detașamentul vostru un colectiv?**

Sute de copii ne-au răspuns: DA! ESTE!

Dacă am înșira aici motivele care i-au făcut să ne răspundă astfel am umple cîteva reviste...

Vom reține doar bucuria tuturor de a fi putut, sincer, din toată inima, să dea un astfel de răspuns.

Este bucuria pe care cei ce au colaborat la ancheta aceasta vă roagă s-o socotiți și a lor.

Vă mulțumim, copii, pentru promptitudinea și seriozitatea cu care ne-ați răspuns.

Octav PANCU-IAȘI

ȘTEFAN PLAVĂȚ

Se împlinesc 55 de ani de cînd — la 24 aprilie 1913 — s-a născut în familia unor țărani săraci din comuna Eșelnița, județul Caraș-Severin, Ștefan Plavăț, erou al clasei muncitoare din țara noastră.

Rămas orfan de mic, Ștefan Plavăț a fost silit să întrerupă cursurile liceului și să intre în octombrie 1927, la școala de ucenici C.F.R. — Timișoara, secția tîmplărie. Aici a fost înconjurat cu atenție și dragoste de către muncitorii mai vîrstnici, de comuniști care-i-au deschis ochii și mintea asupra necesității de a se alătura luptei tovarășilor săi pentru apărarea intereselor vitale ale clasei din care făcea parte. După terminarea uceniciei, lucrează ca tîmplar la Atelierele C.F.R. Timișoara. În scurt timp, este ales în comitetul sindicatului din ateliere. Ca să-l «cumințească», direcția atelierelor l-a mutat o vreme «disciplinar» la un atelier de zonă. Plavăț păstrează însă o legătură strînsă cu sindicatul de la C.F.R. Timișoara.

În anii grei ai celui de-al doilea război mondial, Ștefan Plavăț revine la Timișoara. Teroarea și exploatarea se înăspreau mereu și, o dată cu acestea, creștea și ura poporului împotriva dictaturii fasciste. În acei ani i s-a împlinit dorința cea mai arzătoare: a fost primit în rîndurile Partidului Comunist Român. În toamna anului 1940 a fost cooptat în conducerea organizației de partid de la Atelierele C.F.R. Timișoara.

Din adîncă ilegalitate, punîndu-și la fiecare pas viața în primejdie, comuniștii participau și mobilizau muncitorii la acțiuni împotriva mașinii de război hitleriste. În curtea atelierelor vagoanele zăceau demontate. Dintre cele care erau totuși reparate, multe se întorceau grabnic înapoi pentru că li se aprindeau osiile. Grupul de comuniști condus de Plavăț desfășura acțiuni de sabotaj pentru a împiedica trimiterea de locomotive și vagoane pe frontul antisovietic.

În toamna anului 1942 au fost arestați și judecați mai mulți comuniști de la Atelierele C.F.R. Timișoara, printre care și Ștefan Plavăț. Neputînd aduce dovezi, completul de judecată a fost obligat să-l achite.

În primăvara anului 1944, forțele patriotice conduse de P.C.R. intensificau pregătirile pentru răsturnarea dictaturii militaro-fasciste. Pe baza indicațiilor conducerii partidului s-a trecut la înființarea unui grup de partizani care să acționeze în munții Carașului. Lui Ștefan Plavăț i s-a încredințat comanda politică a detașamentului de partizani «Mărăști». Patrioții aveau sarcina de a acționa pe liniile ferate Reșița-Timișoara, Timișoara-București, precum și la barajul de la Văliug. Dar, ca urmare a unei trădări, jandarmeria, copoii Siguranței și ai Gestapoului au reușit să descopere grupul de partizani. În zorii zilei de 18 iunie 1944, jandarmii au înconjurat locul unde se aflau partizanii. Cu sacrificiul vieții sale, Plavăț a acoperit retragerea tovarășilor săi de luptă. El a căzut eroic pentru cauza eliberării României.

Amintirea lui Ștefan Plavăț și a tuturor luptătorilor care și-au jertfit viața în lupta pentru libertatea patriei va rămîne neștearsă în inimile oamenilor muncii din țara noastră.

Gheorghe ZAMFIR

CASCADORII

• NUMELE LOR NU SE AFLĂ PE GENERIC • CINE ESTE FANTOMAS? • PE CÎMPUL COTROCENILOR: SCRIMĂ, CĂLĂRIE ACROBATICĂ! • RISC SAU ALTCEVA?

Un grup de călăreţi, cu bărbile fluturînd în vînt, galopa năprasnic pe iarba jilavă, undeva, pe cîmpul Cotrocenilor. Dintr-o dată, ca lovit de glonte, unul dintre ei se clătină în şa, prăbuşindu-se la pămînt, în vreme ce — scăpat din dirlogi — armăsarul înspumat îşi continua goana. Dar după o clipă, cel căzut ţîşni ca împins de resort, în picioare, şi întrebă cu zîmbetul pe buze:

— Ei, cum a fost?

Întrebarea fusese adresată unui tînăr care urmărise cavalcada cu mare luare aminte. Nu fără bucurie am recunoscut în persoana acestuia pe tînărul profesor de gimnastică, cascadorul Szabo Cech. Poate, fără s-o ştiţi, mulţi dintre voi, iubitori de film, îl cunoaşteţi pe Cech. L-aţi văzut în Dacii, executînd — ca dublură a interpretului lui Cotyso — acea admirabilă prăbuşire de pe stînca-altar care a furat literalmente respiraţia spectatorilor.

Dar cine sînt cascadorii? Un soi de actori cu totul deosebiţi care, modeşti, nu-şi înscriu numele pe generic, deşi sînt prezenţi în cel puţin unul din cinci filme. De fapt, ori de cîte ori intervine o scenă primejdioasă, ei sînt solicitaţi să dubleze vedeta filmului. Pentru că nu întotdeauna frumosul erou principal, actor expresiv care-şi joacă personajul plin de emoţie, dispune şi de pregătirea fizică necesară exigenţelor «acrobatice» ale rolului. În felul acesta figura personajului este rezultat al sintezei dintre prezenţa fizică a protagonistului, cel aflat în fruntea genericului şi forma fizică a modestului atlet care-i ia locul în scenele primejdioase. Cascadorul este Fantomas agăţat de elicopter, este Pardaillan atunci cînd trece prin foc şi sabie, este Scaramouche, săvîrşind salturi mortale în mijlocul adversarilor săi, este Surcouf sărind neinvins dintr-o corabie într-alta. Pe cascador îl ghiceşti la volanul automobilului care capotează în flăcări sau călare pe motocicleta care escaladează un pod rupt...

Privită de departe, performanţa cascadorului pare de un curaj nebunesc. În realitate însă, tocmai nebunia nu are ce căuta aici, unde esenţa meseriei este analiza lucidă a fiecărei mişcări. Ca să devii cascador, îţi trebuie înainte de toate o pregătire complexă. De pildă, cei 50 de sportivi care se antrenează acum pentru filmul «Mihai Viteazul», exersează scrimă, acrobatică, salturi, căţărări, călărie, tehnica luptei, multiple exerciţii de gimnastică studiate minuţios. Şi ceea ce rezultă este, în realitate, o nouă şi complexă disciplină sportivă. Probabil că vreţi să ştiţi în ce măsură profesia de cascador comportă riscul. Pericolul poate fi înlăturat aici numai prin calcul, studiu şi antrenament. Fiecare fragment de mişcare se descompune în părţile sale componente şi, treptat, se elimină tot ceea ce ţine de risc. Trebuie să ştii să cazi de pe cal, de pildă, sau să sari de pe un pridvor înalt, fără să te loveşti, şi această performanţă se poate obţine numai studiind cu perseverenţă centrul de greutate al corpului în momentul alunecării din şa, sau al săriturii. În prezent cascadorii pentru filmul «Mihai Viteazul» se pregătesc să devină oşteni viteji, în stare de orice faptă temerară, cutezători, demni de faima luptătorilor marelui domnitor. Pentru că ei vor fi aceia care vor însufleţi figurile legendare ale filmului închinat de Titus Popovici şi Sergiu Nicolaescu, gloriosului domnitor muntean.

T. CARANFIL

①

②

Foto: Al. BABIC

1. Pregătiri pentru viitoarele cavalcade ale oştenilor lui Mihai Viteazul.

2. După multe antrenamente, săritura de la această înălţime nu mai dă emoţii.

3. Salt de pe motocicletă.

③

GÎNDIT ÎN ROMÂNIA

„INGINERUL AUTOMAT“

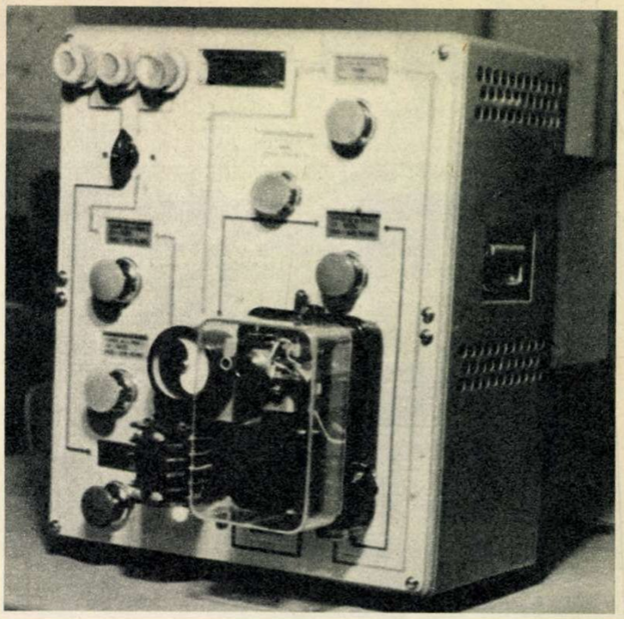

În sala imensă a mașinilor, motoarele zumzăie. Totul pare normal. Și totuși, undeva s-a strecurat o defecțiune. Unul dintre motoare funcționează necorespunzător și o dată cu trecerea timpului se distruge.

Cine va remarca avaria pe cale să se producă? *Releul multiprot*. Este numele celei mai recente invenții românești, care a fost distinsă la Salonul internațional al inventatorilor de la Bruxelles cu medalia de aur.

«Inginerul automat» nu se mulțumește să sesizeze că motorul funcționează anormal. El știe să distingă momentul în care este necesară o intervenție energică și atunci scoate pe loc motorul din funcțiune. Aparatul are de asemenea capacitatea, în cazul defecțiunilor a căror gravitate nu este extremă, să țină sub observație motorul un timp variabil înainte de «a hotărî» cum să procedeze. Acest «spirit de discernămînt» al aparatului realizat de *ing. E. Hoppe* se manifestă încă de la punerea în funcțiune a motorului, a cărui instalație de alimentare este verificată automat.

Sîntem siguri că performanțele *releului multiprot* realizat în laboratoarele Institutului de cercetare și proiectare pentru industria electrotehnică din București vor face din acest aparat un auxiliar extrem de prețios al automatizării.

Conf. univ. ing. D. F. LĂZĂROIU

O nouă capitală a AUTOMOBILULUI

GENEVA

La două luni după Bruxelles, o nouă confruntare automobilistică a atras atenția iubitorilor tehnicii: salonul internațional de la Geneva.

Ce înseamnă două luni în vertiginoasa dezvoltare a automobilului? Răspunsul îl dă enumerarea noutăților apărute la Geneva și care nu erau încă prezentabile la Bruxelles: automobilele Renault 16 T.S., Mercedes-Benz 300 SEL 6,3, Fiat 850 coupé, «Vauxhall-Victor» cu motor de 2 litri și modelul «Ventora» de 3,3 litri.

În curînd pentru un automobil modern șocurile vor fi mai puțin primejdioase. De pe acum părțile din față și din spate ale automobilului Opel «Kadet » sînt concepute astfel încît să absoarbă șocurile, volanul este deformabil, iar coloana de direcție se comprimă ca o armonică, în timp ce numeroase piese din interior sînt plate ori capitonate.

În fotografiile noastre puteți vedea prototipul ultramodern al automobilului Ferrari 250 P 5 (foto 1), un Lamborghini coupé «Islero» 400GT (foto 2) și silueta elegantă a unui Mercedes-Benz 300 SEL (foto 3) însoțită de o imagine reprezentînd «misterele» din spatele capotei acestuia din urmă.

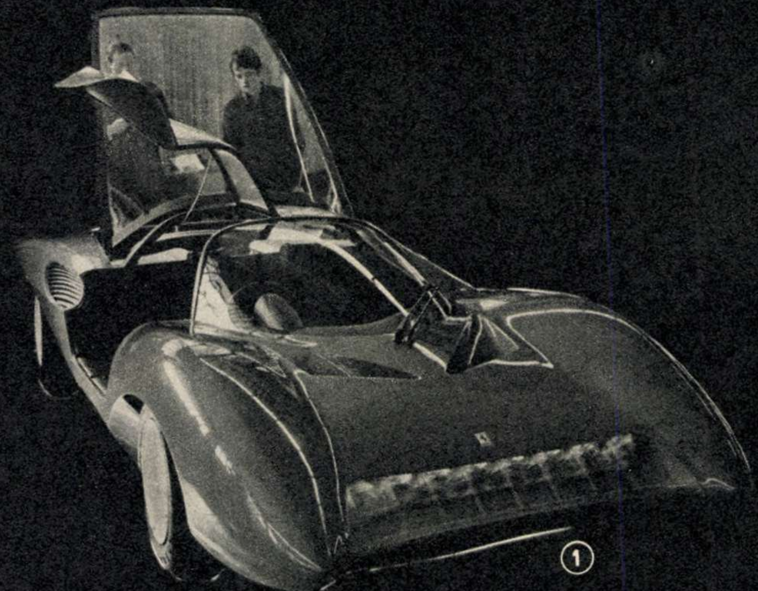

①

②

③

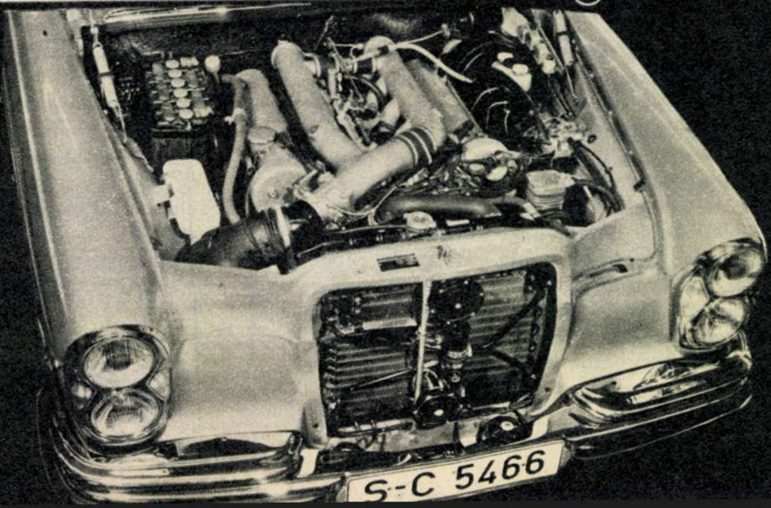

FINLANDA ȚARA CELOR 1000 DE LACURI

HELSINKI — gara centrală. La orice oră din zi sau din noapte călătorul va întîlni aici aceeași vie animație.

Călătorul care străbate centrul capitalei finlandeze are o plăcută surpriză întîlnind în mijlocul unei mici piețe din capătul străzii Esplanade, fîntîna «Havis Amanda» opera sculptorului Ville Wallgren. Cu leii săi de mare aruncînd jeturi de apă și tînăra fată așezată pe spinarea lor, sculptura dă pieții un aer parizian într-un climat nordic. În noaptea de întîi mai, studenții așază pe buclele de bronz ale acestei frumoase fete, o caschetă studențească. În Finlanda, ca și în alte țări nordice, noaptea de 1 mai a luat locul festivităților străvechi ce marcau prin diferite ritualuri începutul primăverii. Astăzi, la fel ca în trecut, pe coline și pe străzi se aprind mari grămezi de vreascuri în jurul cărora se adună numeroși tineri. La lumina flăcărilor ce le scaldă chipurile, ei cîntă și dansează bucurîndu-se împreună de renașterea naturii. Din timpuri străvechi s-a moștenit obiceiul ca un bard ales din mijlocul mulțimii să glorifice în cuvinte meșteșugite sosirea primăverii și spiritul focului care este considerat un sol al venirii soarelui. Această revărsare de veselie, de optimism constituie fără îndoială o expresie a pasiunii pentru zilele însorite într-o țară unde numărul lor este totuși destul de mic.

Aici, după lunile lungi de iarnă, vara sosește pe nesimțite și pleacă atît de repede încît n-ai timpul să te obișnuiești cu existența ei. Dramatic în felul său, obligînd pe oameni la nopți lungi de așteptare și reverie, climatul Finlandei constituie unul din principalii factori care au modelat sufletul finlandezilor. Acestui element esențial i se adaugă cadrul geografic de o varietate și frumusețe rar întîlnite. Finlanda este cunoscută ca «țara celor 1 000 de lacuri». Denumirea nu oglindește însă întreaga realitate. Numărul întinderilor de apă ajunge la 60 000 și ocupă circa 10 la sută din suprafața întregii țări. Ele sînt înconjurate de păduri întinse de mesteacăn sau de brad, legate printr-un adevărat labirint de rîuri și canale izolate adeseori de așezările omenești. De multe ori călătorul poate străbate kilometri fără să întîlnească un sat în accepțiunea obișnuită a cuvîntului. Din loc în loc se zăresc casele așezate în vecinătatea suprafețelor de pămînt ce pot fi cultivate. Unele așezări rurale se află chiar în plină pădure. Căci nebănuit de frumoasa pădure acoperă pe aceste meleaguri 71 la sută din suprafața țării și constituie baza economiei naționale. De aici și zicala «Finlanda fără pădure ar fi ca un urs fără blană». Oricît de fermecătoare ar părea călătorului pădurile și lacurile acestei țări, ele nu reprezintă totuși decît o parte a peisajului finlandez. Simbolul cel mai grăitor al Finlandei nu este nici unul din elementele amintite mai sus, ci *granitul*. Îl întîlnești pretutindeni: în mijlocul pădurilor, pe întinderile cîmpiilor, în centrul marilor orașe. O vizită făcută într-unul din parcurile orașului Helsinki, acolo unde anul trecut a fost inaugurat un impunător monument în memoria marelui compozitor Sibelius, ne-a făcut să înțelegem și mai clar cît de profund se integrează acest

Fîntîna Havis Amanda. Ea dă pieții Esplanade un aer parizian într-un climat nordic.

ment natural în peisajul așezărilor finlan-
e. Monumentul propriu-zis, o imensă orgă
cerul liber, este instalat direct pe o
tformă naturală de granit roșcat. Tot
supra unei stînci ce țîșnește din pămînt
e așezat chipul turnat în bronz al compo-
rului. Întregul monument înconjurat de
aci, de alei înverzite, constituie un ansam-
deosebit de impresionant, care întruchi-
ază cum nu se poate mai bine legătura
tre autorul poemului simfonic «Tapiola»,
«Simfoniei pastorale a Nordului» și pă-
ntul Finlandei. Sibelius a cîntat ca nimeni
ul foșnetul pădurilor, apa și vîntul, bucuria
imăverii și nostalgia lungilor nopți de iarnă.

TURKU — POARTA DE VEST A FINLANDEI

n ciuda peisajului lacustru, în sud-vestul
ii este concentrată cea mai mare parte a
pulației și numeroase întreprinderi in-
striale. Aici am avut prilejul de a cunoaște
ea și preocupările finlandezilor, de a ne
seama de înaltul nivel atins de economia
estei țări.

Am descins la Turku într-o seară tîrzie de
amnă. Clădiri impunătoare, reclame lu-
inoase ale întreprinderilor comerciale... ne
inteau că ne aflăm într-unul din cele mai
portante centre ale Finlandei. Orașul se
cură și azi de faima de a fi fost multă vreme
pitala Finlandei. Încă în secolul al XIII-lea,
un documentele vremii. Turku atinsese o
emenea dezvoltare încît nu avea egal în
treaga țară. Un incendiu uriaș a mistuit
1827 aproape întregul oraș. Printre puți-
ele clădiri care au supraviețuit se află im-
unătorul castel situat pe una din cele șapte
line.

Construit în mai multe etape între anii
280—1588, castelul a fost martor al multor
venimente din istoria Finlandei. Astăzi, el
eprezintă principalul obiectiv turistic al ora-
ului. Exteriorul său și-a păstrat înfățișarea
usteră cu ziduri înnegrite de vreme, în timp
e interiorul a fost reamenajat. În cele trei
fastuoase holuri ale castelului sînt oferite recepții în cinstea celor mai însemnați oaspeți ai orașului.

Dacă acest important monument constituie o mărturie a înfloririi orașului Turku în vremuri de mult apuse, numeroase construcții noi, ultramoderne reprezintă o expresie a puternicului avînt pe care cel mai vechi oraș al Finlandei l-a înregistrat în ultimii ani. Complexul universității, Teatrul Național, galeria de artă, sînt numai cîteva dintre cele mai recente construcții care încîntă privirea prin frumusețea și originalitatea lor. În diferitele colțuri ale orașului s-au construit numeroase cartiere de locuințe cu magazine, școli și cămine de copii. «Turku — ne spunea domnul Pertti Valtakari — este orașul în care puteți găsi cele mai renumite clădiri reprezentînd noua arhitectură finlandeză. Cunoscutul arhitect Erik Byggman s-a născut aici și numeroase construcții au fost ridicate după planurile sale». Anual prin oraș trec circa 800 000 de vizitatori. De aceea Turku este denumit și poarta vestică a Finlandei.

O plimbare pe cheiul rîului Aura, oferă nenumărate surprize plăcute. Turku, orașul în care în 1640 a luat ființă cel dintîi teatru din țară, oferă acum privirilor noastre o adevărată perlă a arhitecturii moderne — noul Teatru Național. Clădirea de pe chei terminată în 1962 te impresionează nu numai prin monumentalitatea sa, ci și prin modul original în care arama și ceramica contribuie la decorarea fațadei. De altfel în Finlanda — teatrul poate fi denumit pe drept cuvînt o instituție de masă. Numărul teatrelor profesioniste se ridică la 36 dar nu există comună în care să nu fie prezentate piese de teatru de către amatorii locali. Pasiunea pentru acest gen de artă își are explicația în particularitățile naturii finlandeze, în faptul că lumea imaginară a scenei permite exprimarea aspirației fiecăruia către lumină, căldură și culori, mai ales în nopțile lungi de toamnă și iarnă atunci cînd toate acestea lipsesc.

Nicolae N. LUPU

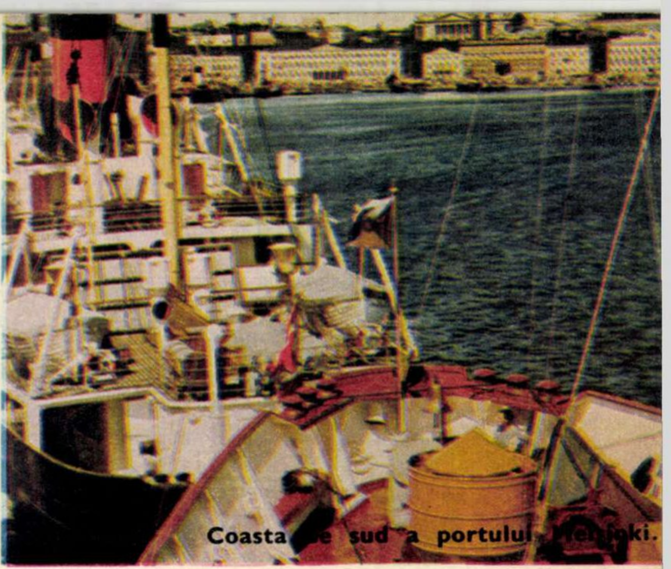
Coasta de sud a portului Helsinki.

Renii — tovarăși nedespărțiți ai laponilor.

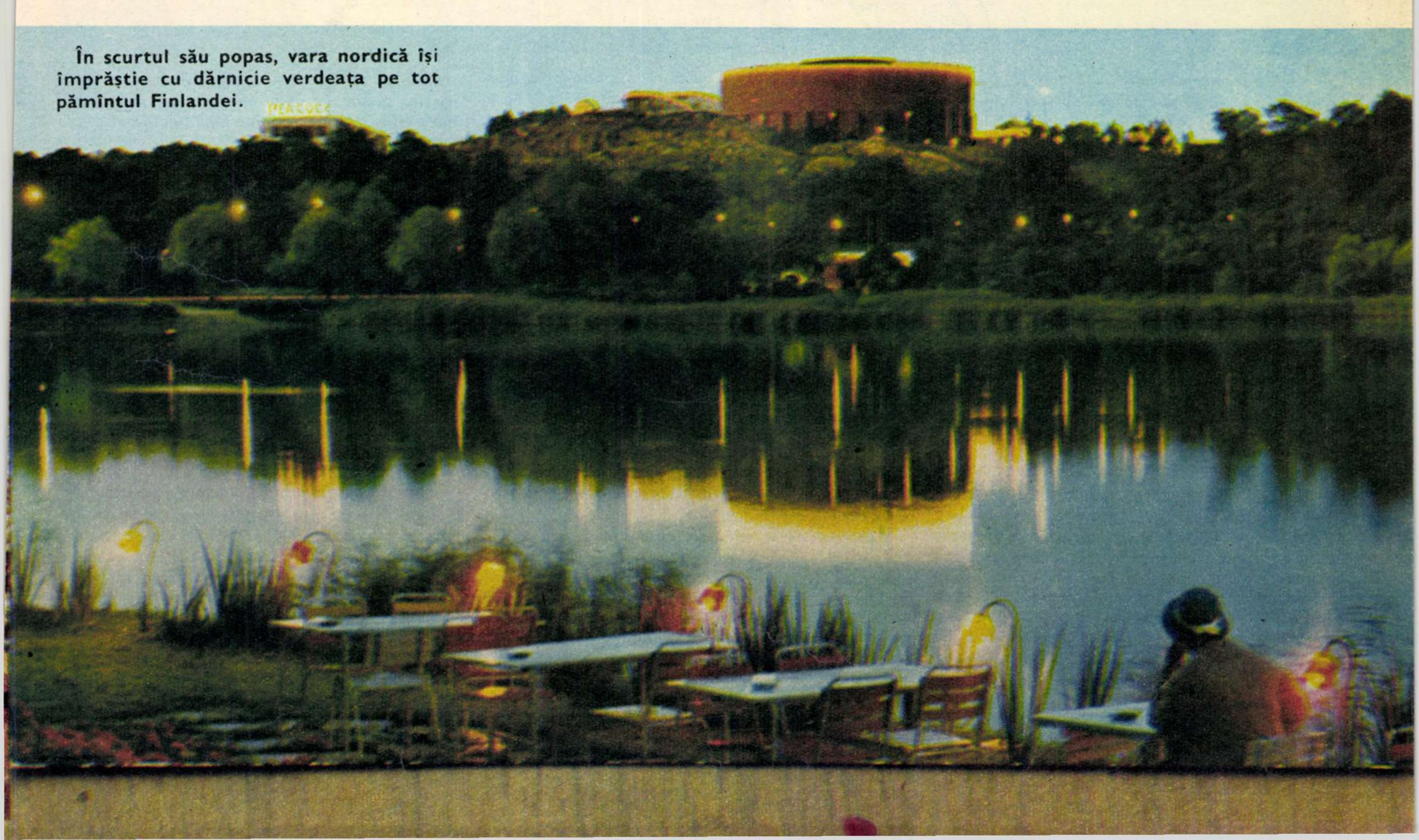
În scurtul său popas, vara nordică își împrăștie cu dărnicie verdeața pe tot pămîntul Finlandei.

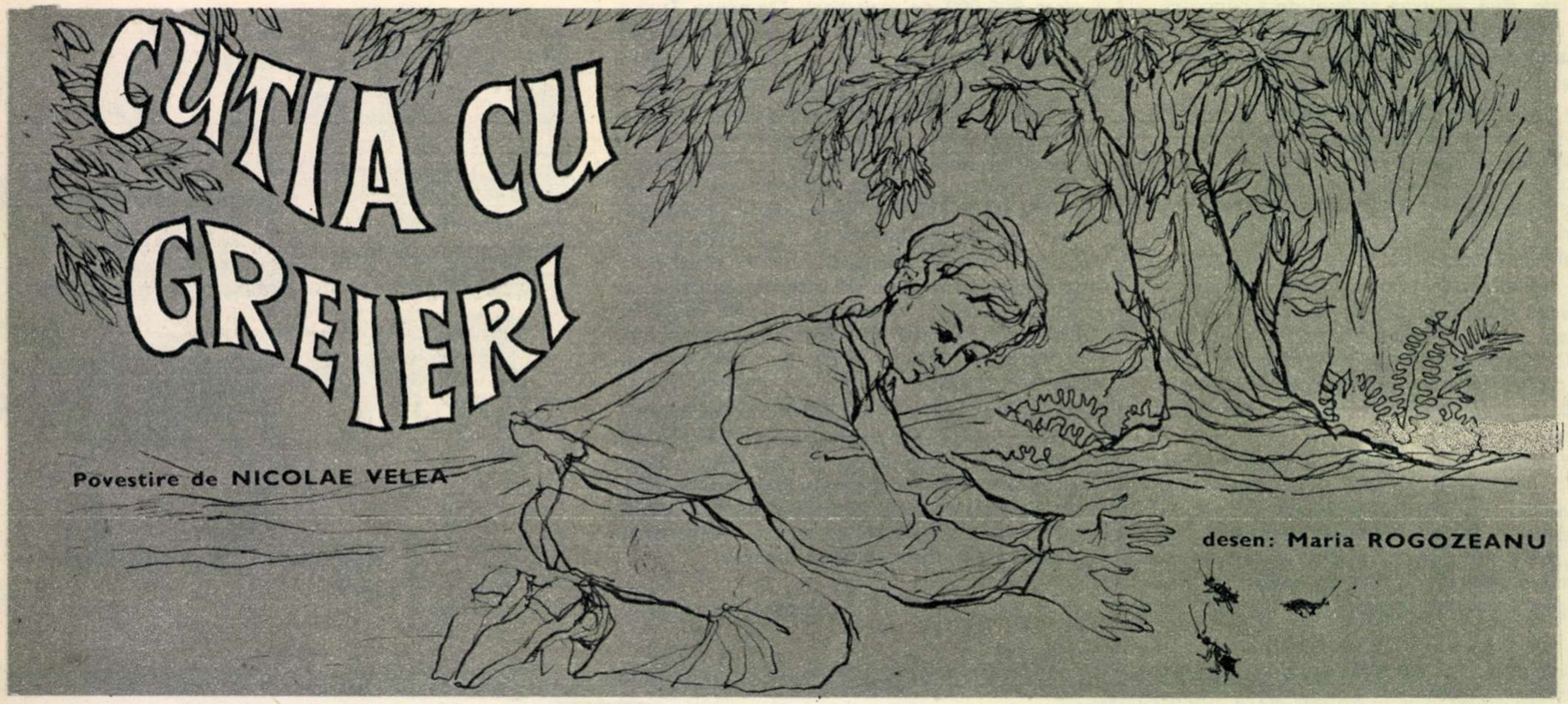

CUTIA CU GREIERI

Povestire de **NICOLAE VELEA**

desen: **Maria ROGOZEANU**

Mama plecase de mult de acasă așa că Andrei rămase împreună cu taică-său. Tatăl lui Andrei se rasucea in pat aruncînd cearșafurile și plapuma — în febră — și apoi le căuta cu mîinile tremurînde ca să se acopere cu ele.

Dar de cînd plecase mama — cine știe unde, cine știe pentru ce, tatăl lui Andrei deveni mai liniștit. Se zbuciuma din ce în ce mai rar și atunci numai din pricina zgomotelor.

Pe urmă Andrei observă că și zgomotele îl liniștesc. (El pornea de fapt de la ideea că pe taică-său îl liniștise zgomotul ușii închise, atunci cînd plecase mama).

Andrei, rămas aproape singur, se gîndi să-l liniștească pe taică-său tot prin zgomote.

Dar mici, ușurele.

Începu să formeze numere la telefon. Nu știa nici un număr, dar își plimba degetele pe cercul cifrelor de telefon la întîmplare.

Se înțelege că a greșit de vreo opt — chiar zece ori. Și a fost și repezit de vreo patru ori (eu cred că de șase).

De fiecare dată cînd era repezit de la celălalt capăt al firului, el se ducea la patul unde zăcea taică-său, îi schimba paharul cu apă și pijamaua.

Pînă la urmă tot formînd la numere de telefon, dădu de cineva cunoscut.

— Nea Matei!

— Da, nea Matei.

— Aici e nea Andrei, e Andrei, repetă el cutremurat de nimerire. Nea Matei, să-ți fac o cîntare la telefon? La telefon ți-o fac! Asta ca să mă recunoști, nea Matei, explică el. Și nea Matei l-a recunoscut. Pe urmă Andrei i-a spus că taică-său e bolnav și nu lucrează azi.

— Mie nu-mi trebuie nimic, nea Matei. Nimic, auzi?! Nici măcar lucruri colorate. Vii, nea Matei?

— Bine, viu acu! Și-o să-ți aduc ceva.

Și nea Matei veni peste destul de multă vreme și aduse o cutie de chibrituri. Andrei privi și primi mirat și nemulțumit darul. Nea Matei se duse în camera tatălui. Andrei se uită din nou la cutia de chibrituri și auzi un zbucium. O duse la urechi și se miră. Acolo erau trei greieri. El îi privi, pe urmă închise cutia și socotindu-l pe taică-său în pază bună coborî jos, în părculețul din fața blocului. Soarele scădea. Andrei începu lupta lui din totdeauna cu umbrele. Să oprească prelungirea umbrelor. Își luă țărușii de acolo de unde îi ascunsese. (Sub o mașină care stătea urîtă și gîrbovită de multă vreme în fața blocului). Înfipse țărușii la marginea umbrelor ca să le oprească, să nu se mai lungească. Umbrele au stat un pic acolo, adormite dar au început repede să se prelingă lin și neliniștitor în sus peste țărușii mici și neputincioși.

— Iar?! izbucni Andrei supărat, dureros de supărat. Pentru că după ce ocrotise pe taică-său se simțea puternic și în stare să oprească și umbrele cu care se răfuia de mult. Atunci se resemnă la răzbunările lui vechi. Propti țărușii pînă la un drum subțire și alb de furnici și acolo încremeni și el. Umbrele crengilor ajunseră pînă acolo, urcară pînă la jumătatea țărușilor, învinseră și o jumătate din vîrful pantofilor lui Andrei și apoi dispărură umilite. El le privea triumfător stingerea și moartea. Știa că înșeală și se înșeală dinadins pentru că blocul din față reteza și ucidea ultimele raze ale soarelui care cădeau dincolo de el, așa că umbrele nu mai aveau cum să se lungească peste țăruși. Apoi Andrei se duse și se întinse sub copac. Se gîndi cît de prost fusese acum un an cînd se întinsese tot aici, sub același copac, se speriase dintr-o dată că ar putea cădea în el, în copac, în vîrful lui. Îl amețise albastrul subțire și legănat al cerului adînc și fără linii, se înspăimîntase și se duse speriat în casă. Acum stătea întins și se gîndea la prostia lui de atunci. Dintr-o dată îi păru că cerul e foarte liniștit și precis iar copacul e numai copac. Se neliniști nițel, se ridică și se duse spre casă apăsat de o nemulțumire cumpătată, stăpînită.

În casă îl găsi pe nea Matei fumînd, spunînd glume și rîzînd singur. Tatăl lui Andrei rătăcea în pat între cearșafuri transpirate și rîdea și el singur în febră fără să audă ce spune celălalt. Nu rîdeau amîndoi în același timp dar ei n-aveau cum să-și dea seama de asta. Nea Matei îi fuma țigările și era foarte încîntat de ceea ce spunea...

Andrei intră în cameră și observă această nepotrivire dintre veselii.

Îl privi pieziș pe nea Matei care fuma țigară după țigară și se supără pe el. Va să zică, atunci cînd e în societate, cum zice tot el, zice că nu fumează. Și chiar că nu fumează. Mestecă tot timpul din gură și spune că marea lui plăcere e guma de mestecat și că nu înțelege ce-or fi găsind alții în fumat. Și el mestecă mereu dar n-are nimic în gură. Absolut nimic.

Și Andrei mai știa — din ce auzise în casă — că tot nea Matei întîrzie la condică și rîde de tatăl său că vine la timp.

Andrei nu se așeză jos, se rezemă bărbătește, neglijent și autoritar de o masă de radio din colțul camerei și îl privi deschis și nemilos pe nea Matei... Acesta se foi cîtva timp stînjenit. Strivi miniat țigara de spătarul frumos și curat al unui scaun, mai mestecă de cîteva ori în gol și plecă fără să spună nimic.

* * *

Peste cîteva zile tatăl lui Andrei s-a făcut bine, exact cînd i-a expirat și concediul medical.

Toate se desfășurau cum trebuie, pînă cînd el a început să audă greieri...

— Greieri?! De unde greieri la etajul șapte? Poate în capul tău, l-a lămurit scurt mama. În capul tău, ăla care a rămas într-o grădină cu straturi și cișmea și n-a urcat niciodată pînă la etajul VII, i-a explicat mai pe larg și pe înțeles mama.

Dar tatăl lui Andrei a început să întîrzie de la serviciu, să ajungă chiar în urma lui nea Matei. Cînd a adus a treia chenzină împuținată din cauza întîrzierilor (8,40, 8,50, 9, 9,10, 10) mama s-a alarmat și l-a chemat pe doctorul Puiu. Acesta (prieten vechi) s-a prefăcut că nu-l consultă pe tatăl lui Andrei, l-a întrebat pe ocolite de una de alta și i-a șoptit mamei că nu constată nimic.

Pe urmă s-au apucat să joace table. Și au jucat pînă tîrziu, zgomotos. Și n-au putut auzi greierii.

Greierii lui Andrei.

* * *

Andrei devenise trist. Lui începuseră de mult să-i placă cei trei greieri. Într-un penar mare și vechi el pusese pămînt ud și cîteva fire de iarbă. Ziua, cum se întorcea de la școală, potrivea penarul într-un ungher mai întunecat al camerei și se topea de veselie cînd vedea cum cei trei greieri sar și se îngroapă în pămînt ca să doarmă și ei.

Îi lăsa să doarmă acolo și le cînta și el lor un fel de cîntec de «gri, gri, gri, gri, gri» legănat și adormitor.

Dar pe măsură ce neînțelegerile din casă se întețeau el își dădea seama că trebuie să spună totul, totul, și să se despartă de cei trei greieri somnoroși.

Așa că atunci cînd a auzit că mama o să-l cheme iar pe doctorul Puiu îi culese din pămînt, adormiți, și-i băgă din nou în cutie, și-i duse și-i risipi lîngă rădăcina copacului în care se speriase odată că ar putea să cadă.

AVENTURILE lui Manolică

Povestite de OVIDIU ZOTTA
Desenate de BURSCHI

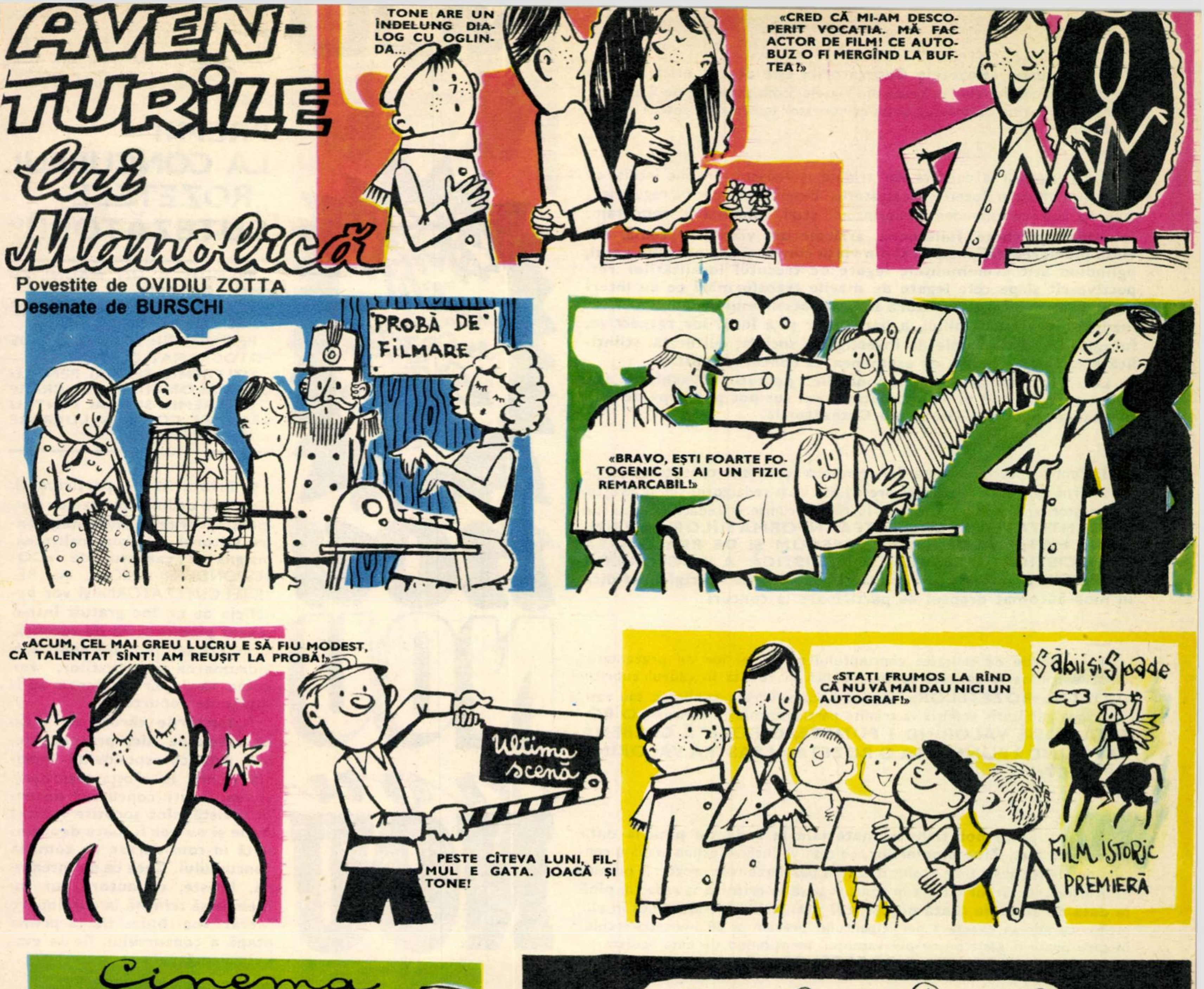
TONE ARE UN ÎNDELUNG DIALOG CU OGLINDA...
«CRED CĂ MI-AM DESCOPERIT VOCAȚIA. MĂ FAC ACTOR DE FILM! CE AUTOBUZ O FI MERGÎND LA BUFTEA?»
PROBĂ DE FILMARE
«BRAVO, EȘTI FOARTE FOTOGENIC ȘI AI UN FIZIC REMARCABIL!»
«ACUM, CEL MAI GREU LUCRU E SĂ FIU MODEST, CĂ TALENTAT SÎNT! AM REUȘIT LA PROBĂ!»
Ultima scenă
PESTE CÎTEVA LUNI, FILMUL E GATA. JOACĂ ȘI TONE!
«STAȚI FRUMOS LA RÎND CĂ NU VĂ MAI DAU NICI UN AUTOGRAF!»
Săbii și Spade
FILM ISTORIC PREMIERĂ
Cinema
Săbii și Spade
BURSCHI 68
«CUM, NU MĂ RECUNOAȘTEȚI?! SÎNT AL TREILEA DIN RÎNDUL DOI!»

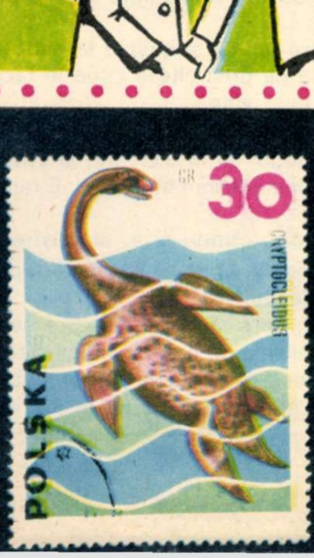
POLSKA
30
GR
CRYPTOCLEIDUS

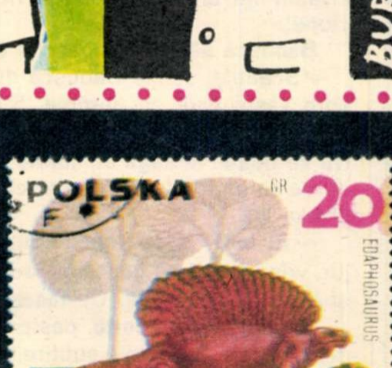
POLSKA
20
GR
EDAPHOSAURUS

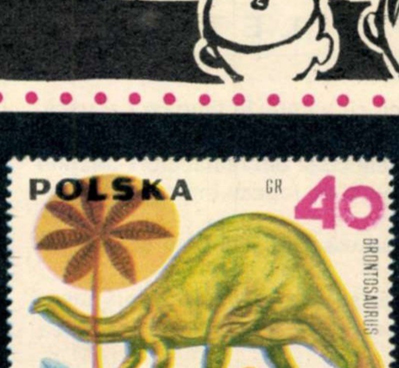
POLSKA
40
GR
BRONTOSAURUS

FILATELIE

NOU
NOU
REGULAMENTUL
CONCURSULUI
„ROZETELE
CUTEZĂTORII”
nou
NOU
nou
NOU

1. Concursul «**Rozetele Cutezătorii**» este deschis oricărui cititor al revistei noastre, elev într-una din clasele Școlii generale de 8 ani, care dorește să devină un prieten și un colaborator apropiat al revistei «Cutezătorii».

2. Participanții la concurs vor trimite la redacție, în plic închis, cu mențiunea «Pentru Rozetele Cutezătorii», începînd cu apariția regulamentului de față, corespondențe cuprinzînd: **știri, informații, reportaje, însemnări, anchete, foiletoane, articole din viața de școală, din viața pionierească, precum și din viața comunei sau orașului natal, oglindind atît evenimentele legate de trecutul localităților respective cît și pe cele legate de marile transformări ce au intervenit în dezvoltarea acestora în anii socialismului. Documentele, inedite din viața familiei, a oamenilor și a locurilor respective, fotografiile, materialele de investigație socială, culturală, științifică etc. pot lua parte, de asemenea, la concursul nostru.**

Lucrările literar-artistice, poeziile, povestirile, schițele sau desenele înfățișînd temele enunțate mai sus pot participa, de asemenea, la concursul «Rozetele Cutezătorii».

3. Pentru aprecierea lucrărilor trimise la concurs se constituie o comisie internă de redacție al cărei președinte va fi redactorul șef al revistei «Cutezătorii». Comisia va aprecia lucrările trimise la redacție în funcție de: **CANTITATEA ȘI CALITATEA INFORMAȚIILOR CUPRINSE ÎN MATERIALUL TRIMIS, PRECUM ȘI DE REALIZAREA PUBLICISTICĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ A LUCRĂRILOR RESPECTIVE. Informațiile eronate, sau lucrările neoriginale ridică în mod automat dreptul de participare la concurs.**

4. În funcție de calitatea conținutului și formei lor de prezentare, lucrările trimise la concurs se vor publica în revistă în cadrul rubricii «**COLȚUL ROZETELOR**». Pentru fiecare lucrare publicată, sau reținută spre publicare, comisia va trimite participantului la concurs: **O ROZETĂ ROȘIE VALORÎND 3 PUNCTE, O ROZETĂ GALBENĂ VALORÎND 2 PUNCTE SA O ROZETĂ ALBASTRĂ VALORÎND 1 PUNCT.**

5. Participanții **pot trimite materiale la redacție pînă la data de 9 iunie a.c., Ziua pionierilor,** cînd se va încheia prima etapă a concursului. În tot acest timp ei sînt datori să **păstreze** toate rozetele primite ca urmare a lucrărilor intrate în concurs și **să le trimită** la redacție **pînă la data de 20 iunie (data poștei) cel mai tîrziu,** de asemenea în plic închis, cu adresa exactă a participantului precum și cu indicația locului în care poate fi găsit pe timpul vacanței, menționînd de data aceasta pe plicul trimis: «**BUCHETUL ROZETELOR**». Comisia concursului, în funcție de punctele acumulate de fiecare participant la concurs, va acorda următoarele:

PREMII LA CONCURSUL „ROZETELE CUTEZĂTORII“

PREMIUL I: UN MAGNETOFON PORTABIL
PREMIUL II: O MAȘINĂ DE SCRIS PORTABILĂ
PREMIUL III: UN APARAT DE FOTOGRAFIAT CU TREPIED
UN PREMIU SPECIAL PENTRU CEA MAI ORIGINALĂ LUCRARE
UN PREMIU SPECIAL PENTRU CEA MAI CONCISĂ LUCRARE
10 MENȚIUNI

6. Primii 25 de participanți, clasați în ordinea punctelor acumulate, vor primi automat, pentru viitorul an școlar calitatea, insigna și carnetul de «CORESPONDENT SPECIAL AL REVISTEI CUTEZĂTORII» **și vor beneficia de un loc gratuit într-o tabără pionierească de vacanță, la munte sau la mare unde, sub îndrumarea specialiștilor, vor putea să-și perfecționeze aplicațiile de reporter.**

7. Lucrările cărora nu li se va răspunde nici prin rozete, nici prin corespondență specială și nici la «Poșta rozetelor», **ce va însoți concursul nostru în revistă, sînt socotite lucrări slabe și nu vor fi luate deocamdată în considerare de comisia concursului. Ceea ce nu înseamnă, firește, că autorii lor nu trebuie să trimită în continuare lucrări mai bune, fie la prima etapă a concursului, fie la etapele următoare.**

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Băieții scăpaseră. Scatiul vîslea cu putere, în timp ce Babușcă, cu praștia în mînă, gata să tragă, privea în urmă, acolo unde, departe, din ce în ce mai departe, capetele celor doi răufăcători, apărînd și dispărînd, în valuri, se estompau și se topeau încet prin perdelele de aburi.

— Babușcă, treci la vîsle! spuse vesel Scatiul. Am scăpat. Într-o oră sîntem la stăvilar...

Babușcă își ascunse praștia în sîn și, dînd la o parte cu grijă pușca încărcată a Chiorului, care îi aținea calea rezemată de marginea bărcii, se așeză lîngă Scatiu.

— Ia te uită cine voia să pună mîna pe noi, mormăi disprețuitor Babușcă, apucînd o vîslă și-aruncînd o ultimă privire spre «Ostrovul Lupilor». Păi dacă eram proști, nu muream de mult? Era nevoie de Chiorul și de Ciupitul ăla?

• OSTROVUL LUPILOR • 114

Înfingînd cu sete vîslele în apă, băieții navigau în plin ghiol. În urma lor, «Ostrovul Lupilor» învăluit în aburi ca într-o mare de pene albe se depărta încet, încet, micșorîndu-se.

— Privește, Babușcă! Se apropie un remorcher! strigă deodată Scatiul, oprindu-se din vîslit și arătînd cu mîna un punct cenușiu învăluit într-un nouraș de fum negru, care venea spre ei cu repeziciune.

Babușcă sări în picioare și duse palma streașină la ochi.

— Scatiule, spuse Babușcă după ce privi cîteva clipe în tăcere spre vasul care se apropia. Știi cine vine?

— Nu, răspunse Scatiul, ducînd și el palma streașină la ochi. Nu se poate! adăugă el, sărind la rîndul lui în picioare, și învîrtindu-se ca un lup încolțit în barcă. Vine bătrînul Murfatlar. E remorcherul lui.

— El este, șopti repede Babușcă, rotindu-și și el privirea în jur, vrînd parcă să găsească o scăpare... O să ne ajungă din urmă și-o să ne scufunde. Ce facem, Scatiule?

Scatiul privi departe, peste ape, spre stufărișurile care se vedeau în zare, ca o linie subțire și delicată de tuș. Își aminti de brutalitatea cu care bătrînul îi închisese în magazia remorcherului.

— N-avem timp să ajungem la stufărișuri, spuse el. La vîsle,

POFTIȚI LA VÎNĂTOARE!

Am pornit la vînătoare
(O parte dintre «vînătorii» din cercul de radioamatori al Casei pionierilor din Brașov pe urmele «vînatului»).

«Atenţiune! Atenţiune! Către toate cercurile de radioamatori din ţară!

La 9 iunie, de «Ziua pionierilor», vă invităm pe meleagurile judeţului nostru la o «vînătoare de vulpi»!»

Invitaţia aceasta aparţine membrilor cercului de radioamatori de la Casa pionierilor din Brașov care ne-au rugat s-o publicăm în paginile revistei noastre. «Dar despre ce fel de vînătoare e vorba?» — parcă îi auzim întrebîndu-se pe cei neiniţiaţi într-ale radiofoniei. La această presupusă întrebare ne răspunde SEVER NORAN, redactor la revista «Sport și tehnică»:

Nu, nu e vorba, cum s-ar crede, despre o expediţie pentru vînarea dușmanului dintotdeauna al galinaceelor, ci despre niște «vulpi» mult mai interesante. Și ca să fiu mai clar, am să vă povestesc o întîmplare adevărată:

În timpul celui de-al doilea război mondial, armata hitleristă a lansat numeroși parașutiști pe teritoriul Norvegiei și Suediei, cu scopuri teroriste. Aceștia se ascundeau precum vulpile și ţineau legătura între ei prin radio. Dar tocmai undele radio i-au trădat. Radioamatorii norvegieni și suedezi au reușit să-i descopere, rînd pe rînd, cu ajutorul unor aparate radio special construite care recepţionînd transmisia dușmanilor indicau, totodată, cu destulă precizie, locul unde se afla emiţătorul și posesorul său. Și astfel parașutiștii hitleriști au fost capturaţi. Operaţia aceasta a fost numită atunci «vînătoarea de vulpi».

După război, deși «vulpile» fasciste dispăruseră, «vînătoarea de vulpi» n-a fost abandonată. Ea a devenit un sport tehnico-aplicativ dintre cele mai frumoase și mai pasionante. Acum există deja și un campionat european (anul trecut, la Praga, s-a desfășurat cea de-a V-a ediţie a acestuia).

În ce constă acest sport? Se instalează în teren 3—4 minuscule radioemiţătoare («vulpile») cu... cozi (antene) mai lungi sau mai scurte care emit din 5 în 5 minute pe o anumită lungime de undă. Echipele de «vînători», aflate la distanţă, pornesc înarmate cu receptoare de construcţie specială (cu antenă dipol) să le «vîneze». «Vînătoarea» nu e prea ușoară. «Vulpile» sînt ascunse sub stînci, în scorburi de copaci, și-i înșeală pe «vînători» dînd reflexii ale undelor. Trebuie să fi un bun tehnician, să știi să mînuiești cu dexteritate «arma» și, în același timp, să fi și un bun polisportiv, deoarece «vulpile» se află la 3—4 kilometri una de alta, pe terenuri cu reliefuri diverse. Cîștigă cel care reușește să descopere mai repede vizuinile și, totodată, se întoarce primul din cursă.

*

Și în ţara noastră sportul acesta se bucură de o popularitate considerabilă, mai ales printre elevi. În numeroase cercuri de radioamatori din școli și de la casele pionierilor, elevii învaţă să-și construiască receptoare speciale și să deprindă tainele «vînătorii de vulpi». Printre cei mai pricepuţi și pasionaţi «vînători» se află și membrii cercului de radioamatori de la Casa pionierilor din Brașov. În dorinţa de a-și verifica măiestria în competiţie cu alţi radioamatori din ţară, ei au lansat invitaţia de mai sus. Cei care doresc să se întreacă cu ei, să le scrie și, eventual, să le ceară lămuriri suplimentare. Iar voi, ceilalţi, care încă n-aţi știut pînă acum că puteţi practica «vînătoarea de vulpi», poate vă hotărîţi să urmaţi exemplul colegilor voștri.

• OSTROVUL LUPILOR • 115

Babușcă! La vîsle! Poate bătrînul nu ne-a zărit. Să schimbăm direcţia!

Amîndoi băieţii se repeziră la vîsle. Peste cîteva clipe, barca zbura, spre stufărișuri, sărind peste valuri, mușcînd și sfîșiind apa cu botul ei ascuţit, azvîrlind-o, în petice înspumate, în aer. Dar și remorcherul își schimbase direcţia. Cei doi băieţi deslușeau acum coșul lui înalt și negru, mîncat de rugină, ce venea spre ei, scuipînd din cînd în cînd în văzduh coloane înalte de fum...

— Vine spre noi! strigă Babușcă, vîslind și întorcînd mereu capul spre remorcherul care se apropia, cu motoarele duduind în plin. Ne ajunge din urmă. Ne-a ajuns!

— N-avem ce face. Să ne pregătim de luptă, Babușcă, spuse liniștit Scatiul, dînd drumul vîslei, cu privirea aţintită spre vasul scorojit și putred, care acum venea șerpuind, în plină viteză drept spre barcă. Repede... Dă-mi pușca, Babușcă!

Babușcă îl privi o clipă cu gura căscată.

— Pușca? îngăimă el. Păi știm noi să tragem cu pușca?

Scatiul îl dădu la o parte, și-apucînd pușca, se trînti în fîn, rezemînd ţeava armei de marginea bărcii și îndreptînd-o spre remorcherul care se apropia.

— Hai, Babușcă... praștia... Ce stai!??

Ca trezit din somn, Babușcă își scoase praștia din sîn și se trînti lîngă Scatiu, în fîn. Parcă speriat de poziţia războinică a celor

• OSTROVUL LUPILOR • 116

doi băieţi, remorcherul o coti la stînga într-un vîrtej de spumă.

— Fuge, strigă bucuros Babușcă, a văzut că avem pușcă. O ia la sănătoasa. Uraaa!

Dar bucuria lui Babușcă fu de scurtă durată. Remorcherul se opri brusc, apoi rotindu-se de cîteva ori, în jurul lui, o porni din nou spre barcă. Acum era aproape. Pe măsură ce vasul înainta spre ei, o uimire fără de margini îi cuprindea pe cei doi băieţi. În cabina pilotului, — prin geamul mare și afumat, nu se zărea nimeni. Uriașa cîrmă se clătina singură, ca un om beat, cînd într-o parte, cînd în alta.

— Ce-i asta, Babușcă? făcu uimit Scatiul, lăsînd patul armei să cadă în barcă. Privește! Nu-i nimeni la cîrmă!

— Și nici pe punte, adăugă aiurit Babușcă. Să știi că bătrînul s-a îmbătat pe undeva și-o fi scăpat remorcherul.

— Și-acum aleargă, nebun, de unul singur, pe apă. Uite-te la el! Să-l prindem. Ce zici? spuse Scatiul, înviorîndu-se deodată. O să putem?

— Ba bine că nu, mormăi Babușcă, azvîrlind praștia în barcă și începînd să-și suflece mînecile de la cămașă. Vîslește spre el. O să mă prind de scară...

(VA URMA)

TERRA II

Scenariu: **TUDOR POPESCU**
Ilustrații: **ALBIN STĂNESCU**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **Racheta «Luceafărul» a pornit către asteroidul R.M.-12. În cosmos cei de pe «Luceafărul» au salvat doi naufragiați eșuați pe o rachetă, care, de fapt, urmăresc să le zădărnicească planul. Doi extrapămînteni îi salvează pe toți, dar cei doi bandiți încearcă să fugă cu racheta acestora.**

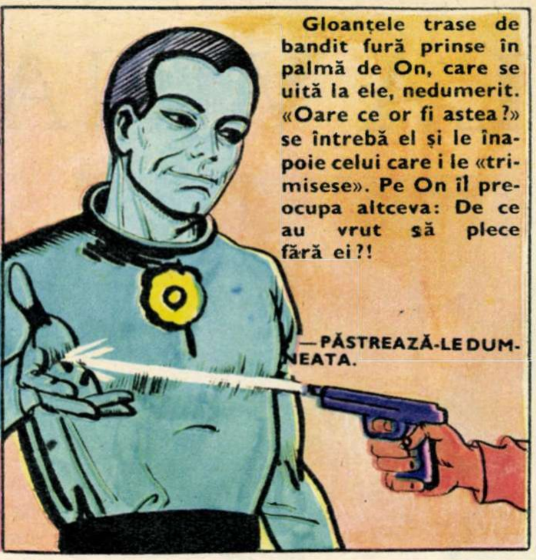
Gloanțele trase de bandit fură prinse în palmă de On, care se uită la ele, nedumerit. «Oare ce or fi astea?» se întrebă el și le înapoie celui care i le «trimisese». Pe On îl preocupa altceva: De ce au vrut să plece fără ei?!
— PĂSTREAZĂ-LE DUMNEATA.

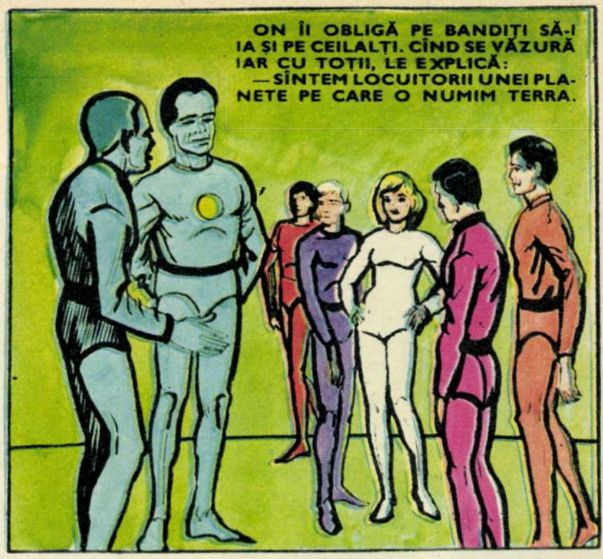
ON ÎI OBLIGĂ PE BANDIȚI SĂ-I IA ȘI PE CEILALȚI. CÎND SE VĂZURĂ IAR CU TOȚII, LE EXPLICĂ:
— SÎNTEM LOCUITORII UNEI PLANETE PE CARE O NUMIM TERRA.

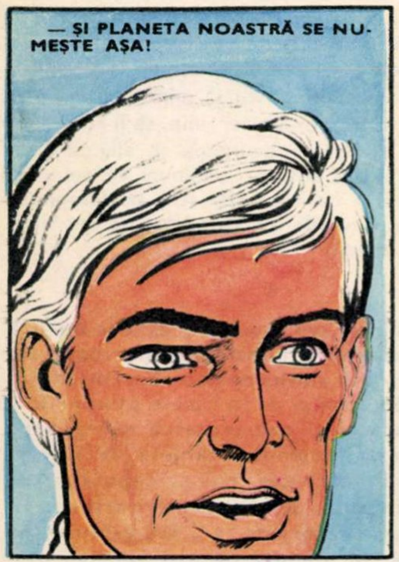
— ȘI PLANETA NOASTRĂ SE NUMEȘTE AȘA!

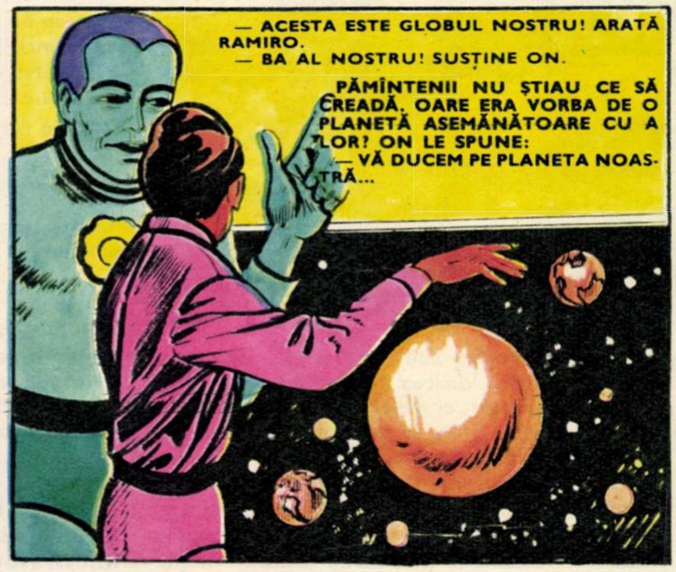
— ACESTA ESTE GLOBUL NOSTRU! ARATĂ RAMIRO.
— BA AL NOSTRU! SUSȚINE ON.
PĂMÎNTENII NU ȘTIAU CE SĂ CREADĂ. OARE ERA VORBA DE O PLANETĂ ASEMĂNĂTOARE CU A LOR? ON LE SPUNE:
— VĂ DUCEM PE PLANETA NOASTRĂ...

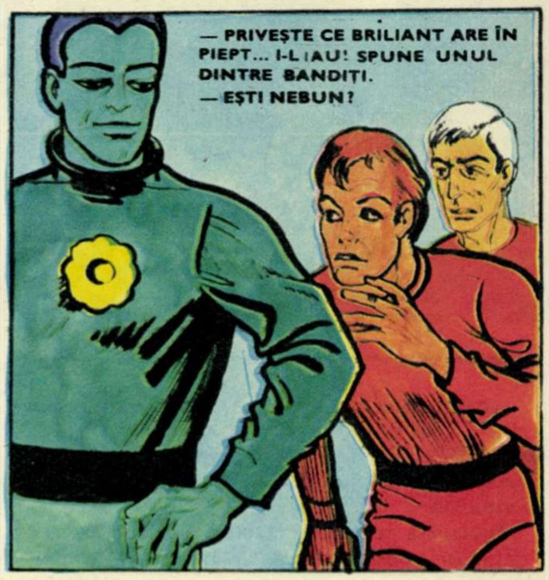
— PRIVEȘTE CE BRILIANT ARE ÎN PIEPT... I-L IAU! SPUNE UNUL DINTRE BANDIȚI.
— EȘTI NEBUN?

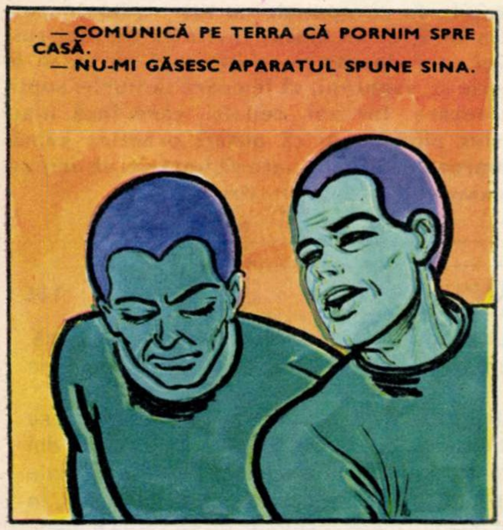
— COMUNICĂ PE TERRA CĂ PORNIM SPRE CASĂ.
— NU-MI GĂSESC APARATUL SPUNE SINA.

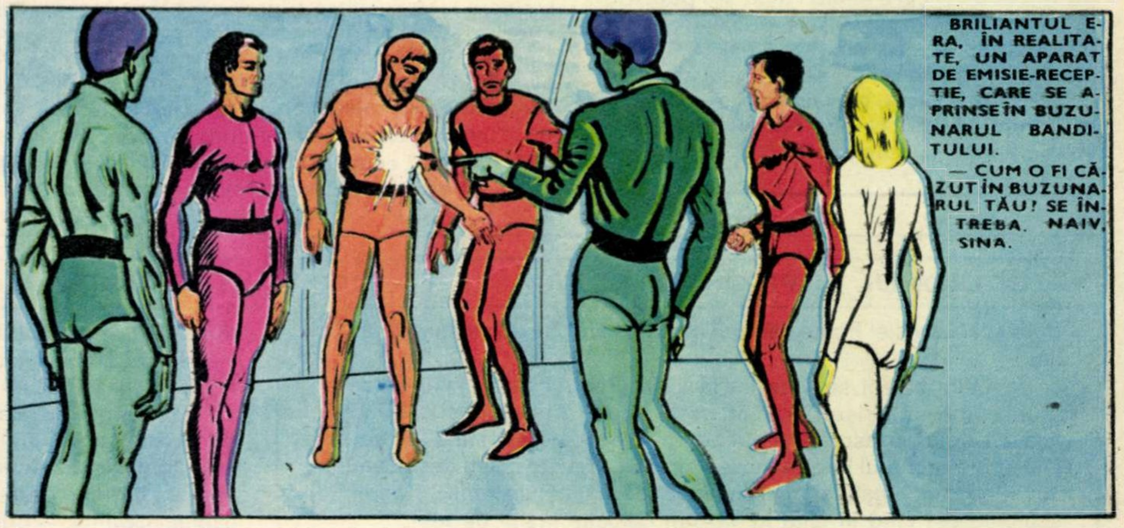
BRILIANTUL ERA, ÎN REALITATE, UN APARAT DE EMISIE-RECEPȚIE, CARE SE APRINSE ÎN BUZUNARUL BANDITULUI.
— CUM O FI CĂZUT ÎN BUZUNARUL TĂU! SE ÎNTREBA, NAIV, SINA.

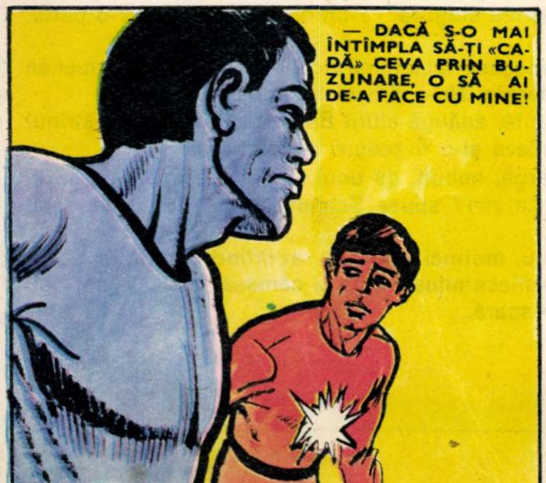
— DACĂ S-O MAI ÎNTÎMPLA SĂ-ȚI «CADĂ» CEVA PRIN BUZUNARE, O SĂ AI DE-A FACE CU MINE!

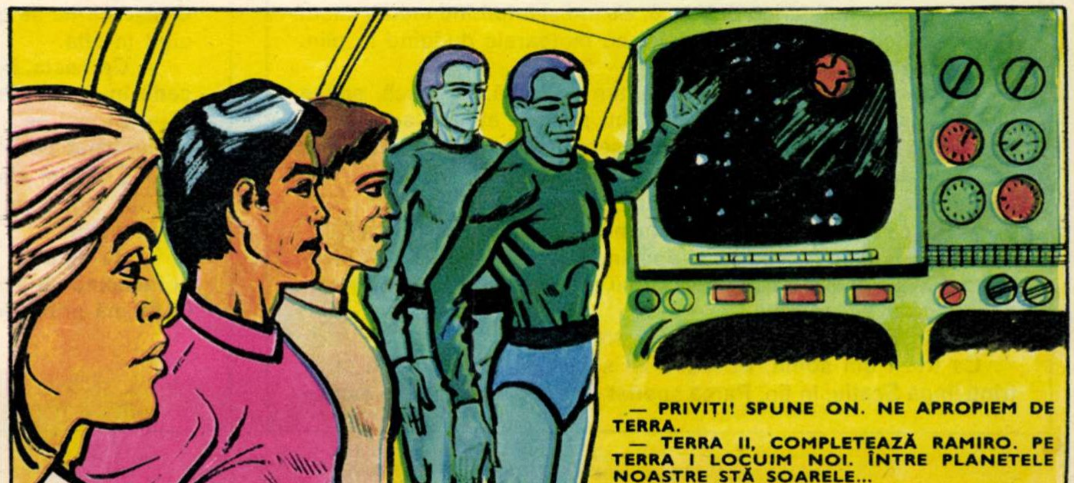
— PRIVIȚI! SPUNE ON. NE APROPIEM DE TERRA.
— TERRA II, COMPLETEAZĂ RAMIRO. PE TERRA I LOCUIM NOI. ÎNTRE PLANETELE NOASTRE STĂ SOARELE...

(Va urma)

Portretul unui minitehnician

Cu cîtva timp în urmă am primit o scrisoare de la **Coman I. Ion**, elev în clasa a VIII-a a Școlii generale din comuna Suduleni — Izvoarele, județul Dîmbovița. «Sînt atît de îndrăgostit de tehnică și de construcții — spune el — încît mi-am transformat casa într-un adevărat atelier.» Ca atare, ne-am deplasat la Suduleni-Izvoarele unde am stat de vorbă cu Coman I. Ion:

— Dragă Coman, spune-ne ce ai construit pînă acum?

— Un electromotor, o sonerie electrică, un aparat de radio cu două tranzistoare, un telefon...

— Ai lucrat și în cadrul cercului tehnic?

— Da. Împreună cu alți colegi ai mei am construit un releu electromagnetic, o macara electromagnetică și în perspectivă, vom construi un electromotor pus în funcțiune printr-un releu.

— Ce părere ai avut cînd ai văzut Concursul «Minitehnicus» în revista noastră!

— M-am bucurat. Il așteptam de multă vreme.

— Ce citești?

— Priviți biblioteca mea personală: cărți din «Colecția radio și televiziune», «Sfaturi pentru posesorii de radioreceptoare», «Stereofonia și aplicațiile ei» și altele. Citesc »Știință și tehnică», «Sport și tehnică» și urmăresc cu pasiune materialele științifice din revista «Cutezătorii». Mă pasionează literatura științifico-fantastică.

Coman Ion lucrînd la aparatul pe care îl va trimite la concursul MINI-TEHNICUS.

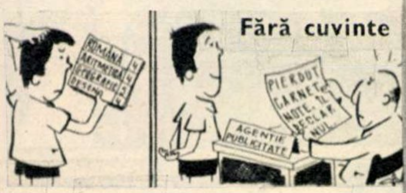

Fără cuvinte

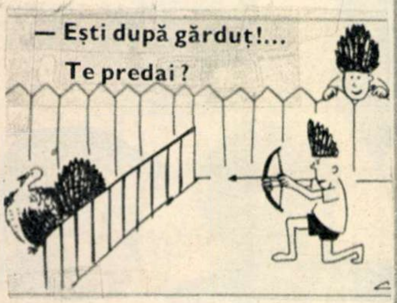

— Ești după gărduț!...
Te predai?

C. BOSTAN

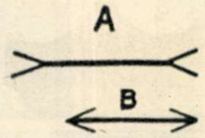

1. Priviți figurile A și B și spuneți care este mai lungă: dreapta A sau B?

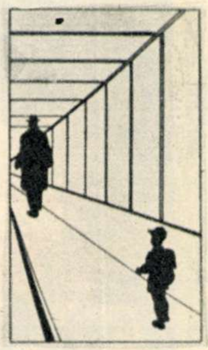

2. Cine este mai înalt? Profesorul sau elevul?

FLORI

ORIZONTAL: 1) Poet român, autorul poeziei «Semănătorii». 9) Luna florilor numită de popor «florar». 10) Artiști, făuritori de vase. 11) Poștale! 12) Adevărată. 14) Nume de fată. 16) Ion Barbu. 17) Între cal și călăreț! 18) Simbolul gloriei (sing.) 20) Albastrul cerului. 22) Ca paiul. 23) Codiță de boboc! 25) Purpura florilor sau floare... somniferă. 26) Strat de flori. 29) Petale de viorele! 30) Floarea... ochilor! 32) Poet român, autorul poeziei «Moartea căprioarei». 34) Floare cîntată de compozitorul român Ion Vasilescu. 36) Jean Ionescu. 37) Îi suflă vîntul (fig.) 39) Culege nectarul florilor. 40) Arma albinelor. 41) Floare albă foarte parfumată, simbol al purității.

VERTICAL: 1) Mare pictor român. 2) Flori ce constituie titlul unui cîntec de Temistocle Popa. 3) Ghiocei pe sfîrșite! 4) Oraș în Indonezia. 5) Eh! Viață, viață, tînără și nouă,/ Cu oameni, flori și steaguri în...,/ Cum s-ar putea să nu ne placi tu nouă?» (Mihai Beniuc) 6) Plantă cu flori multicolore originară din Orient. 7) Domnișoară (abr.) sau... Fluviu în Maroc. 8) Petale de iriși! 12) Dacă nu e bun!!! 13) Flori albe dintr-o vestită poiană făgărășeană. 15) Lăcrămioare!!! 17) Gingași. 19) Culoare de floare! 21) Cap de zmeu! 22) «Petele negre» ale trandafirilor! (sing.) 24) Bătrîni cu părul alb. 27) Nu altfel. 28) Mac... mac! 31) Autorul lui «Trandafir... de la Moldova». 33) Vin cu mărțișoare (sing.) 35) Floare la ureche! 38) Pană de despicat lemne. 39) Rece!

MIHAI PĂTRAȘCU

Dicționar la îndemînă: SOE, DRA

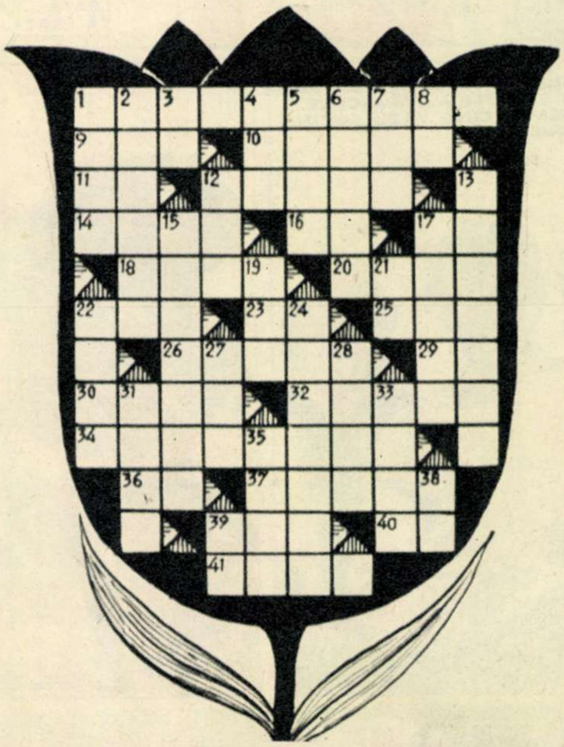

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

- naturale - II -

Rezervațiile Tisa și Vifornița, pe cele două versante ale Penteleului, stau mărturie pentru arbortele virgin care îmbrăca odinioară muntele. Aici, în apropierea pădurii Harțagul, a fost descoperit cel mai mare arbore din România, dintr-o anumită specie. El este în același timp un adevărat arbore uriaș al pădurilor europene; la înălțimea pieptului unui om are diametrul de 2,20 metri, iar de la bază la vîrf măsoară 62 de metri.

Întrebările la care vă rugăm să răspundeți sînt:

1. Despre ce fel de arbore este vorba?

2. Care este numele sub care este cunoscut acest arbore vestit, ce a fost declarat «monument al naturii»?

După ce ați aflat răspunsurile, treceți-le pe cupon. Decupați apoi cuponul și trimiteți-l redacției la maximum 5 zile după apariția numărului cu mențiunea scrisă de tipar pe plic: Pentru «Concursul săptămînii» — NATURALE II.

CUPON

Numele . . . . Adresa exactă . . .

. . . .

Răspunsurile: 1. . . . .

2. . . . .

Cîștigător prin tragere la sorți la concursul săptămînii ISTORIE II: DAMIAN MATEIAȘ — comuna Scorțoasa, Județul Buzău.

Răspunsurile exacte: 1. Apulum
2. Alba Iulia
3. Mihai Viteazul se proclamă domn al Țării Românești, al Transilvaniei și a toată Țara Moldovei.

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene: ION DEAC - CLUJ

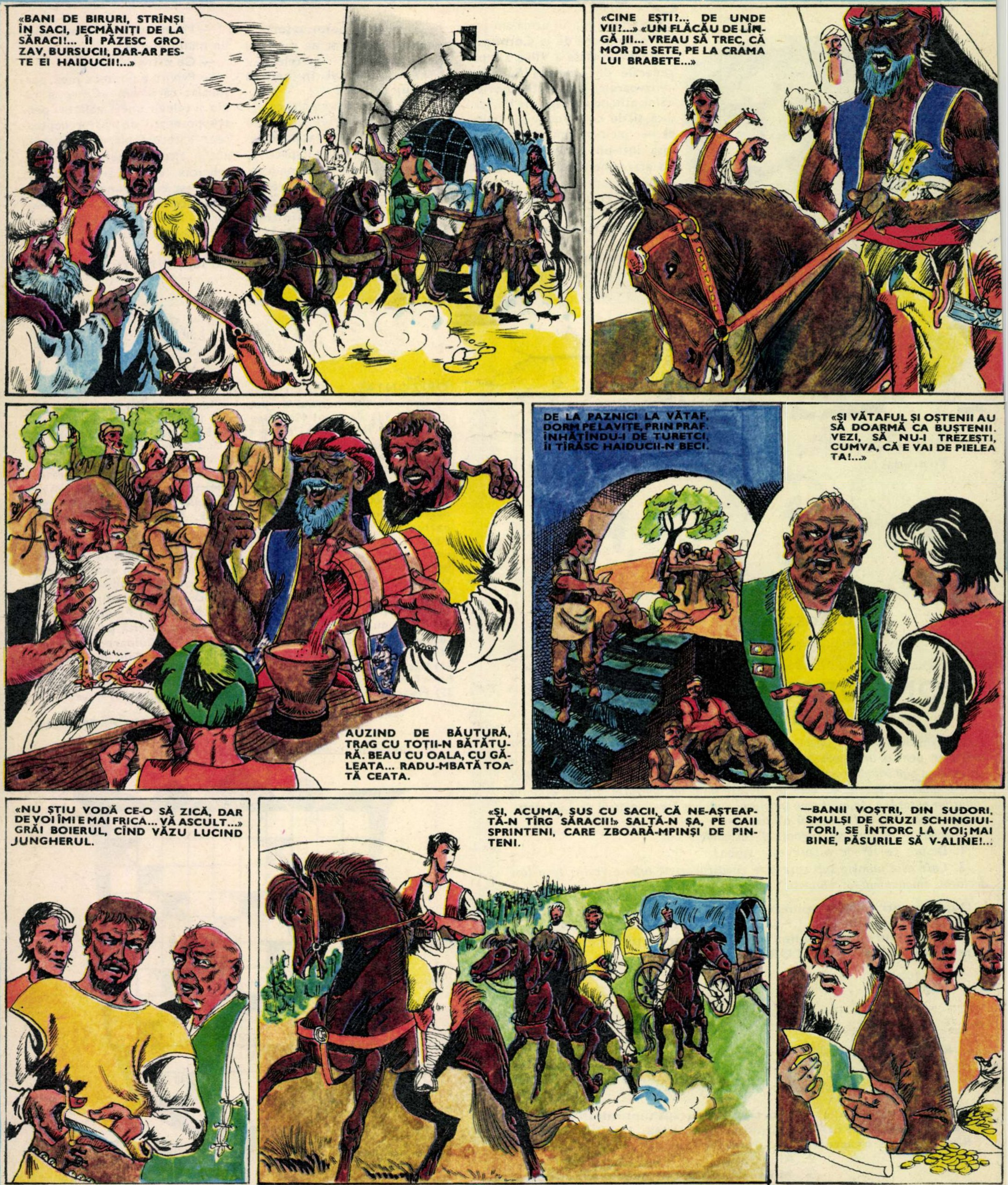
«BANI DE BIRURI, STRÎNȘI ÎN SACI, JECMĂNIȚI DE LA SĂRACI!... ÎI PĂZESC GROZAV, BURSUCII, DAR-AR PESTE EI HAIDUCII!...»
«CINE EȘTI?... DE UNDE VII?...» «UN FLĂCĂU DE LÎNGĂ JII... VREAU SĂ TREC, CĂ MOR DE SETE, PE LA CRAMA LUI BRABETE...»
AUZIND DE BĂUTURĂ, TRAG CU TOȚII-N BĂTĂTURĂ. BEAU CU OALA, CU GĂLEATA... RADU-MBATĂ TOATĂ CEATA.
DE LA PAZNICI LA VĂTAF, DORM PE LAVIȚE, PRIN PRAF. ÎNHĂȚÎNDU-I DE TURETCI, ÎI TÎRĂSC HAIDUCII-N BECI.
«ȘI VĂTAFUL ȘI OȘTENII AU SĂ DOARMĂ CA BUȘTENII. VEZI, SĂ NU-I TREZEȘTI, CUMVA, CĂ E VAI DE PIELEA TA!...»
«NU ȘTIU VODĂ CE-O SĂ ZICĂ, DAR DE VOI ÎMI E MAI FRICA... VĂ ASCULT...» GRĂI BOIERUL, CÎND VĂZU LUCIND JUNGHERUL.
«ȘI, ACUMA, SUS CU SACII, CĂ NE-AȘTEAPTĂ-N TÎRG SĂRACII!» SALTĂ-N ȘA, PE CAII SPRINTENI, CARE ZBOARĂ-MPINȘI DE PINTENI.
—BANII VOȘTRI, DIN SUDORI, SMULȘI DE CRUZI SCHINGIUITORI, SE ÎNTORC LA VOI; MAI BINE, PĂSURILE SĂ V-ALINE!...

(Va urma)

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: ANCA ARGHIR. Prezentarea grafică: BARANY ROZALIA

PREȚUL 1 LEU

Biblioteca Regională
Tg- -M.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

17

JOI, 25 APRILIE
1968, ANUL II

SFINXUL" JUNGLEI

ECRAN

ATLAS ÎN ACTUALITATE:

SOMALIA

La invitația tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, **zilele trecute a făcut o vizită oficială în țara noastră DR. ABDIRASHID ALI SHERMARKE,** Președintele Republicii Somalia.

Această vizită, apreciată ca un moment însemnat în dezvoltarea relațiilor de prietenie dintre România și Somalia, a fost un nou prilej pentru poporul nostru de a-și aduce contribuția consecventă la cauza colaborării între toate statele, la instaurarea unui climat de înțelegere și pace în lumea întreagă.

Situată pe coasta de est a continentului african, pe țărmul Oceanului Indian, Somalia are o suprafață ce depășește 630 000 km^2 și o populație de aproape 3 milioane de locuitori. A devenit republică independentă în 1960. Exploatarea unor bogate resurse naturale ca banane, bumbac, trestie de zahăr, arahide, cedru, pește precum și creșterea animalelor sînt principalele obiective ale economiei naționale. Industria se înfiripă, au apărut fabrici de prelucrare a laptelui și de conserve de carne și pește, recente prospecții au descoperit bogate zăcăminte de fier. Deși desfășurată în condiții dificile, munca poporului somalez este o dovadă a hărniciei sale, Somalia depunînd eforturi pentru a-și consolida independența politică și economică, pentru a înainta pe calea progresului.

COLOCVIUL FĂURARILOR DE FRUMUSEȚE

Pictori, sculptori, graficieni, scenografi, critici de artă s-au adunat la București pentru a lua parte la lucrările CONFERINȚEI PE ȚARĂ A UNIUNII ARTIȘTILOR PLASTICI.

Cu cîteva zile înainte de deschiderea Conferinței, a fost inaugurată, în sala Dalles, Expoziția retrospectivă de pictură și sculptură 1963—1968. *Expoziția a fost vizitată de conducători de partid și de stat în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu. Înalții oaspeți s-au întreținut îndelung cu artiștii plastici. Felicitîndu-i pentru cele mai reușite lucrări, tovarășul Nicolae Ceausescu le-a urat succese în activitatea lor creatoare, pentru făurirea unei opere de înaltă ținută artistică, legate de viața și aspirațiile poporului român.*

Necesitatea creării unor atari opere a constituit tema principală a dezbaterilor Conferinței pe țară a Uniunii Artiștilor Plastici. Măiestria creatorilor, căutările lor, diversitatea de stiluri sînt menite să reflecte marea bogăție și frumusețe sufletească a poporului nostru, generoasa ambianță a societății românești moderne.

La ședința de închidere a Conferinței au luat parte tovarășii: Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Chivu Stoica, Paul Niculescu-Mizil, Leonte Răutu, Dumitru Popa. A luat cuvîntul tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** secretar general al C.C. al P.C.R., președinte al Consiliului de Stat. *Cuvîntarea a fost ascultată cu viu interes de asistență și subliniată în repetate rînduri de însuflețite și îndelungi aplauze.*

Cu gîndul la 1 Mai

Ca în fiecare an, ziua de 1 Mai este întîmpinată și cu bucuria consemnării unor realizări deosebite în muncă. Din noianul de vești relatînd asemenea realizări, notăm pentru voi:

- Constructorii de locomotive de la Uzina «Electroputere» — Craiova au livrat cea de a 600-a locomotivă Diesel-electrică de 2 100 CP de fabricație românească.
- La Uzina de construcții metalice și mașini agricole din Bocșa au intrat în execuție primele elemente metalice sudate, destinate construcției podului de peste Dunăre, de la Vadu Oii — Giurgeni.
- La Pitești a început construcția unui mare combinat de articole tehnice de cauciuc, prevăzut ca, în anul 1972, să satisfacă întregul necesar de astfel de produse cerute de economia noastră națională.

JOI, 18 APRILIE, A AVUT LOC LA BUCUREȘTI **PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR** CARE, ANALIZÎND ACTIVITATEA SPORTIVĂ ȘI TURISTICĂ DESFĂȘURATĂ ÎN CADRUL ORGANIZAȚIEI, A FĂCUT RECOMANDĂRI CORESPUNZĂTOARE ÎN VEDEREA INTENSIFICĂRII PREOCUPĂRILOR ÎN ACEST DOMENIU, PENTRU FOLOSIREA ÎNTR-UN MOD ATRACTIV ȘI INSTRUCTIV A TIMPULUI LIBER ȘI A VACANȚELOR, PENTRU CĂLIREA FIZICĂ, DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ ȘI PREGĂTIREA VIITOARELOR PERFORMANȚE SPORTIVE.

Cutezătorii LA BRAȘOV

Cine spune că, aflat la poalele munților, Brașovul este mai tîrziu gazdă a primăverii? Inexact. Revista noastră, «Cutezătorii», reprezentată de mai mulți redactori, prozatori și poeți, s-a întîlnit la Brașov nu cu una singură, ci cu două primăveri... Prima, zvăpăiată și efervescentă, umpluse orașul cu flori. A doua, simbolizată de prezența la o consfătuire de lucru a redacției a peste 300 de pionieri, emoționați că se află față în față cu cei care se străduiesc să redacteze revista lor atît de dragă.

După o însuflețită șezătoare literară, au luat cuvîntul la discuții peste 70 de «cutezători brașoveni». Propunerile, sugestiile lor pentru munca noastră de viitor le-am notat cu grijă. Ele se întîlnesc cu propriile noastre gînduri, de a face revista cît mai interesantă și mai atractivă.

La Brașov a avut loc prima consfătuire a «Cutezătorilor» cu cititorii. În curînd altele, în alte orașe ale țării.

Cea de-a doua „primăvară" de la Brașov.

FLUIERUL IANCULUI

de ION LĂNCRĂNJAN

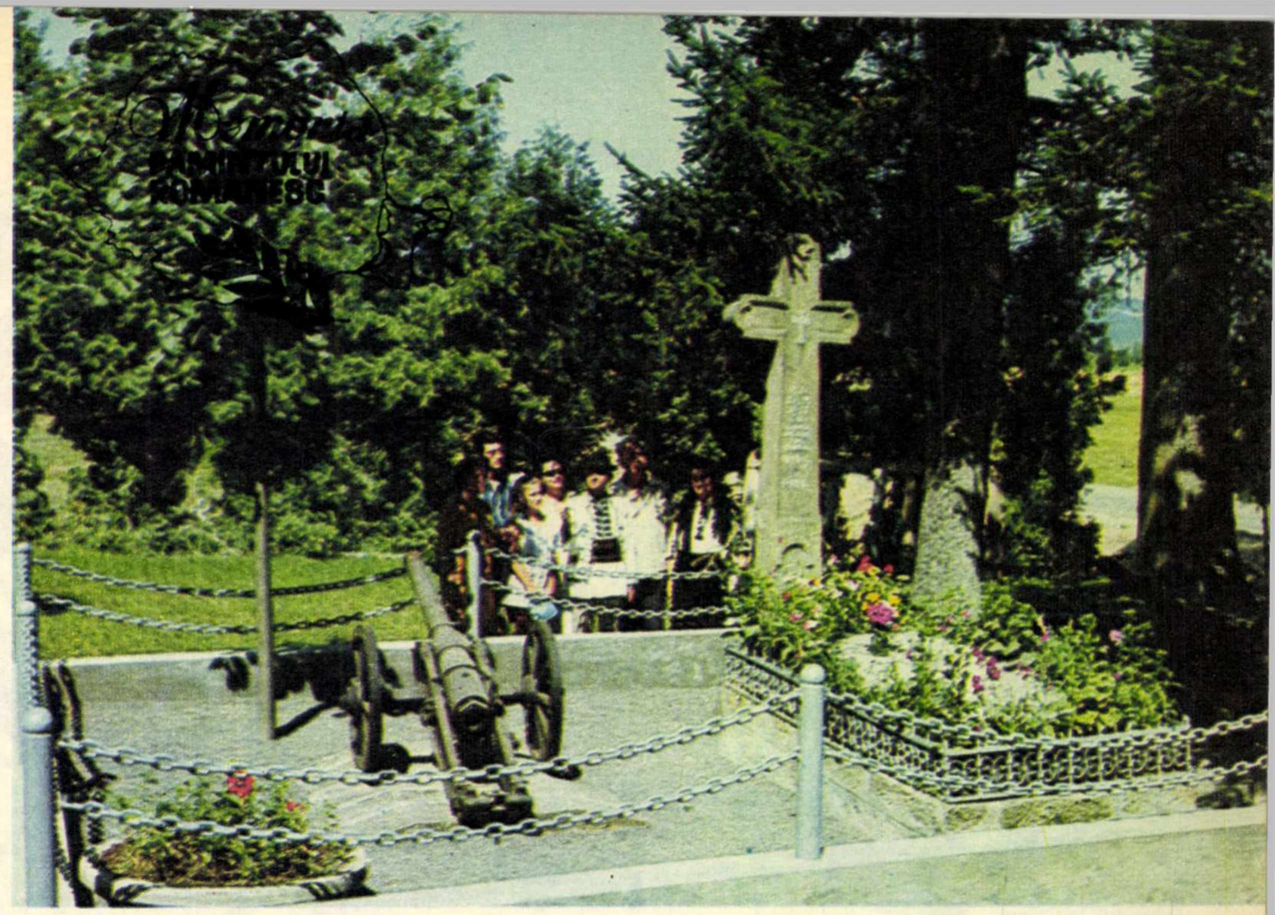

În pantheonul neamului, Avram Iancu ocupă un loc de frunte, erou între eroi. Era un bărbat tînăr cînd a intrat în vîltoarea luptelor de la 1848, era la vîrsta cînd alții abia dacă se gîndesc să-și croiască un drum în viață. Era plămădit dintr-un anumit aluat, însă era copil de moți, era mlădiță dintr-un trunchi viguros, era sortit luptei, dăruirii. În sufletul său învăpăiat a trăit mai puternic poate decît oriunde sufletul pătimaș al Transilvaniei — amestecul acela rar, de delicatețe și de dîrzenie, acel aliaj scump, dintre limpezimea gîndului și intensitatea dăruirii, acea dorință de nestrămutat, de a merge pînă la capăt pe un anumit drum. Bălcescu, celălalt stîlp al dăruirilor totale și definitive, era lucid, era altfel și a trăit altcum toate momentele grele ale bătăliilor pe care le-a dus. Și înfrîngerea a trăit-o altcum, dominîndu-și durerile, în vreme ce Iancu n-a putut — nici n-a încercat, ce-i drept — să-și mlădieze deziluziile, să se împace, De aceea n-a plecat nicăieri, de aceea a stat aicea și-a umblat prin munți cîntînd din fluierul său fermecat și blestemat, pe care îl aud și-acum vuind prin văi ori de cîte ori privesc de pe dealurile natale Cetatea Bălgradului și «Țara de piatră» a moților.

Și dacă durerea sa a fost atît de mare, e pentru că gîndul căruia i se dăruise era al unui neam întreg. De aceea l-a surpat, de aceea a îmbătrînit atît de repede bărbatul acela falnic și netemător, care a învins pînă la urmă sfărîmăturile trecătoare ale vîrstelor, rămînînd ceea ce a fost de la începuturi — un erou.

În mormîntul de la Țebea, pe care cresc flori, nu doarme un învins, ci un învingător, un precursor al îndreptățirilor de azi.

AVRAM IANCU (1824—1872) DEMOCRAT REVOLUȚIONAR ROMÂN, UNUL DINTRE CONDUCĂTORII REVOLUȚIEI DE LA 1848—1849 DIN TRANSILVANIA. S-A NĂSCUT LA VIDRA, ÎN MUNȚII APUSENI, DIN PĂRINȚI ȚĂRANI. A STUDIAT DREPTUL LA CLUJ. A FOST UNUL DINTRE INIȚIATORII ȘI ORGANIZATORII ADUNĂRILOR DE LA BLAJ DIN 30 APRILIE, 15—17 MAI ȘI 15—25 SEPTEMBRIE 1848 ȘI CONDUCĂTORUL CETELOR ÎNARMATE DE ȚĂRANI ȘI DE MINERI DIN MUNȚII APUSENI, ÎN RÎNDURILE CĂRORA ȘI-A CÎȘTIGAT O MARE POPULARITATE. ÎN TIMPUL DESFĂȘURĂRII REVOLUȚIEI DIN TRANSILVANIA EL A DEVENIT CONDUCĂTORUL OȘTIRII ȚĂRĂNEȘTI REVOLUȚIONARE, ÎN FRUNTEA CĂREIA A ORGANIZAT TEMEINIC APĂRAREA MUNȚILOR APUSENI.

CA ȘI ALȚI REVOLUȚIONARI ROMÂNI TRANSILVĂNENI CARE SE APROPIAU DE CONCEPȚIA POLITICĂ A LUI NICOLAE BĂLCESCU, AVRAM IANCU CONSIDERA NECESARĂ UNIREA FORȚELOR REVOLUȚIONARE ALE CELOR DOUĂ POPOARE, ROMÂN ȘI MAGHIAR, ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA DUȘMANULUI COMUN, ABSOLUTISMUL HABSBURGIC.

DUPĂ ÎNFRÎNGEREA REVOLUȚIEI, BOLNAV ȘI ADÎNC ÎNDURERAT DE NEDREPTĂȚILE CE SE FĂCEAU ȚĂRANILOR, A CĂROR ELIBERARE REALĂ NU O PUTUSE VEDEA ÎNFĂPTUITĂ, EL A RĂMAS PRINTRE MOȚI. A FOST ÎNMORMÎNTAT LA ȚEBEA, ÎN MUNȚII APUSENI, LÎNGĂ GORUNUL LUI HORIA (FOTOGRAFIA DE MAI SUS — JOS: PORTRETUL IANCULUI ȘI CASA NATALĂ)

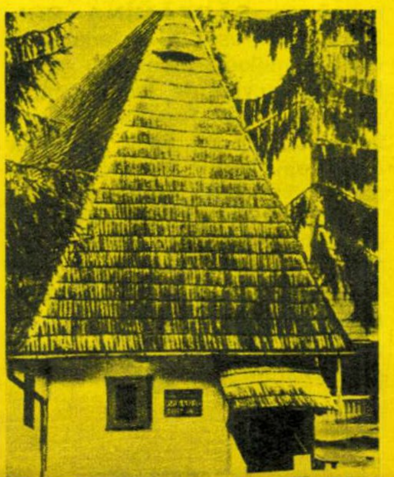

PRAVILI

Ziduri galbene de fumuri în pribeagă răsucire
De la Argeș spun cuvinte de domni tainici; ctitorii,
Ale inimii și minții, și puterii de iubire
Pentru cumpene de veacuri și-nțelepte armonii.

Glas pornit întru-nvățare și cuvînt pentru fecior
Neagoie înscrie-n carte vrednic harul de domnie,
Doar Manole șade-n turle ca în rai deasupra lor
Soarele îi e aproape, jos izvoare-n agonie.

De la Argeș spre cinstire, cărți întru slăviri s-au scris,
Pravili tinere pe veacul moștenirilor de carte
Și la margini de zidire unde viața trece-n vis
Iscălesc cuvînt de slavă de la Argeș mai departe.

DUMITRU M. ION

ȘAPTE ZILE CARE AU EMOȚIONAT PRIMĂVARA*

de OCTAV PANCU IAȘI

De vreme ce există nu numai un anotimp, ci o vîrstă a primăverii — vîrsta cutezanței voastre, prieteni — n-a mirat pe nimeni întîlnirea cu o «**SĂPTĂMÎNĂ A PRIMĂVERII**», mai ales că întîlnirea v-am datorat-o tot vouă, binecunoscuți și apreciați specialiști în complicatele probleme de chimie a florilor și zîmbetelor, de balistică a zborului păsărilor și visurilor.

Am fost martorii unei săptămîni pe care dragostea voastră pentru natură, sentimentul că frumosul din jur poate găsi în voi făurari și ocrotitori, a prefăcut-o într-o sărbătoare purtînd numele anotimpului născut el însuși dintr-un toast sărbătoresc: «vivat, crescat, floreat!»

Inițiatorii și organizatorii — **CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR** și **MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI** — cunoscîndu-vă bine, și-au făcut, mai mult ca sigur, o socoteală pe cît de simplă, pe atît de exactă. Iat-o: dacă în această săptămînă fiecare dintre voi va planta un puiet sau se va îngriji de un strat de flori sau doar de-o singură floare, va învăța un cîntec sau o poezie despre soare și vînt, frumusețe și bucurie, atunci... ei bine, atunci ««**SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII**» își va merita cu prisosință numele, iar mașinile de calculat vor număra cîteva milioane de zîmbete în plus pe planeta aceasta a noastră care are, credeți-mă, teribil de multă nevoie de așa ceva. Sarcina ducerii la bun sfîrșit a unei atari acțiuni v-a revenit vouă — și rîndurile de față se vor un omagiu pe care vi-l aducem pentru că v-ați împlinit datoria într-un chip care face cinste numelui de școlar, de pionier.

Fără pretenția de a realiza ceea ce se numește de obicei o anchetă, am notat mai multe opinii în legătură cu «**SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII**». Și iată aici cîteva:

PROF. UNIV. DR. DOCENT VASILE SONEA

— Un mare savant spunea că «**DACĂ OAMENII VOR PIERDE GRĂDINILE, SE VOR PIERDE PE EI ÎNȘIȘI**», adică se vor simți lipsiți de o parte din ceea ce îi face mai buni, mai puri, mai generoși. Savantul acesta, nimeni altul decît marele atomist Robert Oppenheimer, era îngrijorat pentru că orașele moderne alungă tot mai departe de ele oazele de lumină, parfum și culoare care sînt grădinile. În acele clipe de îngrijorare, probabil că el vă uitase pe voi, copiii. Pentru că și datorită vouă, oamenii nu vor pierde grădinile, și astfel se vor găsi mereu pe ei înșiși, mai buni, mai puri, mai generoși. «**SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII**» este o dovadă. Am venit în mijlocul pionierilor ca să le aduc cuvînt de laudă pentru atît de frumoasa lor acțiune și mă întorc ducînd cu mine imaginea unor copii harnici, iubind natura, gata s-o îmbogățească și s-o apere.

VASILE BOCA, PROFESOR, COMUNA BOTOȘANA, JUDEȚUL SUCEAVA:

— Pusă în formulă, «**SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII**» = 7 zile de vîrf ale dragostei copiilor noștri pentru natură. Anul are însă 365 zile. Iar viața... La școala din comuna noastră, pionierii și școlarii își apropie pentru întreaga viață acest admirabil sentiment. Deținem un lot experimental de jumătate de hectar. Pe acest teren, copiii învață să planteze puieți, să-i altoiască, să

recolteze diverse soiuri de legume si flori. Ținem permanent o strînsă legătură cu Grădina botanică din Cluj. Alcătuim un uriaș ierbar. Avem o mică grădină botanică a noastră cu aproximativ 500 de specii de plante. Facem schimb de semințe cu alții. Numai cu Iașul am schimbat 75 de specii de semințe, plante spontane și cultivate. Așadar... de la «**SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII**» la anul întreg, la anii de școală, la toată viața!

DUMITRU DASCĂLU, ELEV, CLASA A VII-A, BUCUREȘTI:

— Îmi plac proverbele și zicătorile. Închid în ele diamante din înțelepciunea poporului. Aș așeza și «**SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII**» sub semnul unui bătrîn proverb: Acela care spune că omul care n-a plantat măcar un pom, care n-a sădit măcar o floare, nu și-a făcut datoria. Să nu rîdeți de mine: după ce am plantat împreună cu întreg detașamentul cîteva zeci de puieți, mi-a ieșit în palmă, de la hîrlețul cu care nu-s obișnuit, o mică bătătură. Am arătat-o la toată lumea... o socotesc ca pe un fel de distincție... Ea îmi spune că am început să-mi fac datoria... Sînt foarte emoționat...

...Întocmai așa cum e și reporterul.

Pentru că a și văzut primul mugur pe ramul firav al unui puiet plantat de voi.

Pentru că a și văzut prima pasăre intrînd în căsuța construită de voi.

Pentru că a văzut într-o creangă înflorită de april bucuria voastră de a fi copiii unui pămînt unde primăvara se simte la ea acasă.

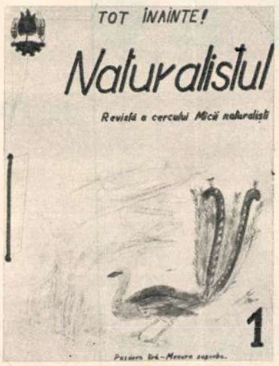

TOT ÎNAINTE!

Naturalistul

Revistă a cercului Micii naturaliști

1

Pasărea liră—Menura superba.

„FORMIDABILA AVENTURĂ A LUI TIC, TÎNĂRUL NATURALIST, ÎN EPOCA REPTILELOR“

AVEȚI ÎN IMAGINE, REPRODUSĂ FOTOGRAFIC, COPERTA REVISTEI «**NATURALISTUL**», PUBLICAȚIE EDITATĂ (CITIȚI: SCRISĂ CALIGRAFIC, CU TOCUL) DE CĂTRE ELEVII ÎNDRĂGOSTIȚI DE NATURĂ AI ȘCOLII DIN COMUNA ȘIEU, JUDEȚUL CLUJ. CUPRINDE ARTICOLE, RECENZII PE TEME DE ȘTIINȚE NATURALE. BA CHIAR UN... ROMAN: «**FORMIDABILA AVENTURĂ A LUI TIC, TÎNĂRUL NATURALIST, ÎN EPOCA REPTILELOR**».

«**CUTEZĂTORII**» FELICITĂ PE REDACTORII ȘI COLABORATORII «**NATURALISTULUI**» URÎNDU-LE PASIONANTE AVENTURI ÎN EPOCA MINUNATĂ A CUNOAȘTERII, A SETEI DE A ȘTI.

PENTRU CEASURILE VOASTRE LIBERE

cărți

1) «**DACII**» — HADRIAN DAICOVICIU
2) «**DIN VREMURI VOIEVODALE**» (povestiri istorice) — VICTOR EFTIMIU
3) «**HIPERBOLOIDUL INGINERULUI GARIN**» și «**AELITA**» — A.N. TOLSTOI
4) «**ÎNDELETNICIRI PRACTICE**» — DRAGA NEAGU
5) «**ÎNTÎLNIRI DIN PRIMUL VIS**» (povestiri) — V. BĂRAN

teatru

1) «**BALTAGUL**» (dramatizare după romanul lui M. Sadoveanu) — TEATRUL MIC, BUCUREȘTI
2) «**IO MIRCEA VOIEVOD**» — TEATRUL DE STAT — ORADEA
3) «**SÎNZIANA ȘI PEPELEA**» — TEATRUL DE STAT — TG. MUREȘ
4) «**VRĂJITORUL DIN OZ**» — TEATRUL TINERETULUI — PIATRA NEAMT

cinema

1) «**RĂPIREA FECIOARELOR**» și «**RĂZBUNAREA HAIDUCILOR**» (continuarea aventurilor descrise în producția anterioară a lui DINU COCEA — «HAIDUCII»).
2) «**TOM ȘI JERRY**» (film de desene animate american).
3) «**DOCTORUL AUMĂDOARE**» (producție a studiourilor sovietice după basmul lui KORNEI CIUKOVSKI).
4) «**LEUL AFRICAN**» (documentar american de știință popularizată).

LEUL AFRICAN

„ROZETELE

Cutezătorii

MARELE NOSTRU CONCURS DE PUBLICISTICĂ AȘTEAPTĂ SCRISORILE VOASTRE

televiziune

Spicuiri din programul de televiziune

— JOI 25 APRILIE — **SCRISOARE PE PORTATIV** (Emisiune muzicală)

— VINERI 26 APRILIE — **ANTOLOGIE ȘCOLARĂ**, (ecranizarea nuvelei «Alexandru Lăpușneanu» de C. Negruzzi).

— DUMINICĂ 28 APRILIE — **LA ȘASE PAȘI DE O EXCURSIE** (Emisiune concurs).

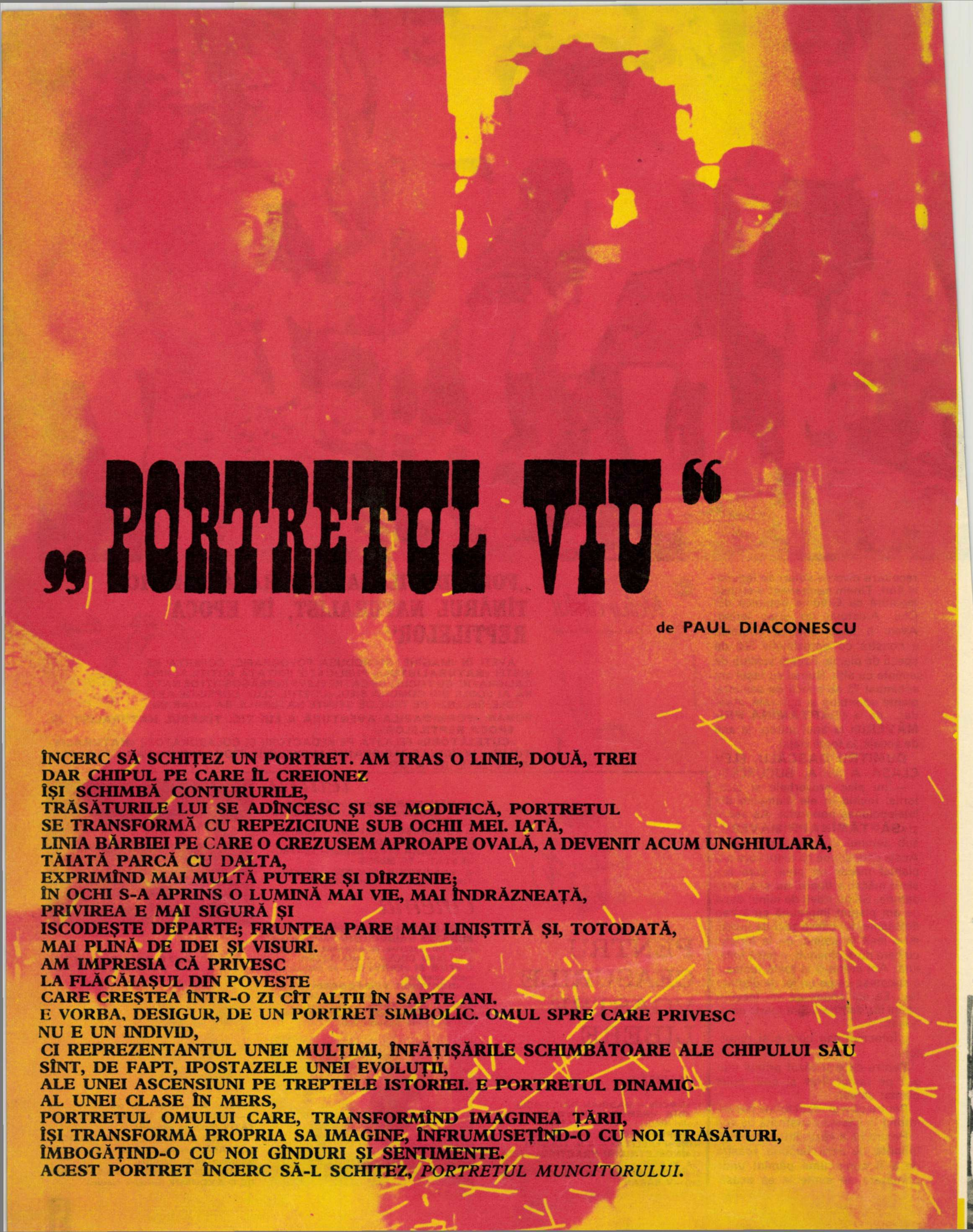

„PORTRETUL VIU"

de **PAUL DIACONESCU**

ÎNCERC SĂ SCHIȚEZ UN PORTRET. AM TRAS O LINIE, DOUĂ, TREI
DAR CHIPUL PE CARE ÎL CREIONEZ
ÎȘI SCHIMBĂ CONTURURILE,
TRĂSĂTURILE LUI SE ADÎNCESC ȘI SE MODIFICĂ, PORTRETUL
SE TRANSFORMĂ CU REPEZICIUNE SUB OCHII MEI. IATĂ,
LINIA BĂRBIEI PE CARE O CREZUSEM APROAPE OVALĂ, A DEVENIT ACUM UNGHIULARĂ,
TĂIATĂ PARCĂ CU DALTA,
EXPRIMÎND MAI MULTĂ PUTERE ȘI DÎRZENIE;
ÎN OCHI S-A APRINS O LUMINĂ MAI VIE, MAI ÎNDRĂZNEAȚĂ,
PRIVIREA E MAI SIGURĂ ȘI
ISCODEȘTE DEPARTE; FRUNTEA PARE MAI LINIȘTITĂ ȘI, TOTODATĂ,
MAI PLINĂ DE IDEI ȘI VISURI.
AM IMPRESIA CĂ PRIVESC
LA FLĂCĂIAȘUL DIN POVESTE
CARE CREȘTEA ÎNTR-O ZI CÎT ALȚII ÎN SAPTE ANI.
E VORBA, DESIGUR, DE UN PORTRET SIMBOLIC. OMUL SPRE CARE PRIVESC
NU E UN INDIVID,
CI REPREZENTANTUL UNEI MULȚIMI, ÎNFĂȚIȘĂRILE SCHIMBĂTOARE ALE CHIPULUI SĂU
SÎNT, DE FAPT, IPOSTAZELE UNEI EVOLUȚII,
ALE UNEI ASCENSIUNI PE TREPTELE ISTORIEI. E PORTRETUL DINAMIC
AL UNEI CLASE ÎN MERS,
PORTRETUL OMULUI CARE, TRANSFORMÎND IMAGINEA ȚĂRII,
ÎȘI TRANSFORMĂ PROPRIA SA IMAGINE, ÎNFRUMUSEȚÎND-O CU NOI TRĂSĂTURI,
ÎMBOGĂȚIND-O CU NOI GÎNDURI ȘI SENTIMENTE.
ACEST PORTRET ÎNCERC SĂ-L SCHIȚEZ, *PORTRETUL MUNCITORULUI.*

I se spune Pavel-baci. «Am coborît în mină la 15 ani ca să împing vagonete. Aveam 25 de ani cînd a izbucnit greva din 1929. A fost un an greu. Sub ochii mei, la doi paşi de mine, au căzut Anton, Barta şi alţi ortaci, am fost arestat şi tîrît în procese, azvîrlit în închisoare. A fost anul în care mi-am înţeles rostul în viaţă.

— Era greu să înţelegi rostul vieţii, Pavel-baci?

— În anii aceia era tare greu. Mulţi din ortacii mei nu ştiau a scri şi a citi. De cum începea toamna şi pînă în primăvară nu mai vedeam lumina zilei decît la sărbători. Din tată-n fiu nu ştiam altceva decît să tăiem cărbune, să încărcăm vagoneţi, să ne păzim de accidente... Atît. În anul acela am învăţat însă că rostul vieţii mele e altul.

Pavel-baci are obrazul colţuros şi brăzdat de cute ca un corăbier trecut prin multe furtuni. Un corăbier a cărui stea polară a fost, din acel an sîngeros, lupta pentru demnitate, hotărîrea de a schimba chipul strîmb al orînduirii de atunci... Trăsăturile lui păstrează şi azi, adînc săpate, dîrzenia şi voinţa omului care a doborît nu numai ziduri de cărbune, ci şi zidurile apăsătoare ale unei societăţi nedrepte.

În Valea Jiului, într-o casă înconjurată de flori, trăieşte un om albit de nopţile minei.

* * *

...De cîte ori vara, în valurile galben-roşcate de grîu văd legănîndu-se siluetele argintii ale combinelor, îmi amintesc chipul maistrului de la «Semănătoarea», uzina de pe malul Dîmboviţei. Nu mai e tînăr, dar îl văd întotdeauna însufleţit şi vioi, alergînd de la o secţie la alta, cu şapca trasă pe-o ureche. Cînd am căutat un om care să-mi vorbească de începuturile uzinei, am fost trimis la el.

— Uzina s-a născut din vreo patru-cinci făbricuţe naţionalizate în 1948. Partidul mi-a încredinţat sarcina transportului şi montării utilajelor. Erau utilaje vechi, uzate, dar după numai cîteva luni a apărut prima semănătoare românească, mică şi modestă, trasă de cai.

Maistrul nu vorbeşte nimic despre el, dar îmi povestesc alţii cu cîtă abnegaţie a participat la actul naţionalizării, cum a muncit zi şi noapte pentru ca din cîteva fabrici vechi să ia fiinţă o fabrică nouă. Erau anii grei ai reconstrucţiei, anii primelor planuri economice de stat, erau primii paşi ai ţării pe calea socialismului. Nopţile nedormite atunci au lăsat urme pe chipul maistrului, dar totodată anii aceia au înscris pe faţa lui semnele unei mari bucurii, bucuria unor împliniri visate de mult, bucuria unei certitudini cîştigată prin efort şi pasiune. Şi astfel noi trăsături s-au adăugat acestui portret în mişcare.

* * *

...Printre mii şi mii de constructori am cunoscut la Porţile de Fier un tînăr care trăieşte «la înălţime». Sub ochii lui creşte barajul de beton care zăgăzuieşte Dunărea. În cabina unei macarale-turn, la zeci de metri deasupra pămîntului, braţele tînărului prelungite prin braţul de oţel al macaralei, ridică mii şi zeci de mii de kilograme, gigantice piese de metal care sînt montate în masivul cenuşiu al barajului. Cu precizia unui ceasornicar care ridică cu penseta rotiţe minuscule şi arcuri ca firul de păr, el se joacă cu tonele mînuind manetele şi pedalele uriaşei macarale. În munca aceasta i se cer siguranţa şi rapiditatea în gîndire ale unui pilot de avion, cunoştinţe de mecanică şi luciditate ca unui inginer, dar mai ales mult curaj îmbinat cu calm şi stăpînire de sine.

— Am învăţat meseria la Combinatul Siderurgic de la Galaţi. Tot acolo mi-am terminat şi liceul la cursurile serale.

Trăsăturile lui au căpătat mobilitatea gîndurilor care îi străbat mintea, între sprîncene apare din cînd în cînd cuta adîncă a concentrării, iar privirea e deschisă şi atotcuprinzătoare, obişnuită să vadă dincolo de zările fluviului, dincolo de contururile hidrocentralei care se înalţă sub privirile şi braţele lui.

*

Portret viu, mereu în mişcare, mereu înfrumuseţat ca însuşi peisajul ţării. Cine ar putea să-l zugrăvească din cîteva linii fără să rămînă în urma acestei imagini mereu schimbătoare, mereu mai nobilă? Şi totuşi, rămîn săpate pe acest chip dinamic cîteva trăsături definitiv înscrise de-a lungul anilor: demnitatea bătrînului miner, certitudinea şi pasiunea maistrului de la «Semănătoarea», luciditatea visătoare a tînărului macaragiu. Sînt însemnele unui portret moral cucerit în timp, prin lupte, sacrificii şi eforturi, un portret dăruit generaţiilor ce vin, generaţii care îl vor îmbogăţi cu noi trăsături de mîndrie şi demnitate.

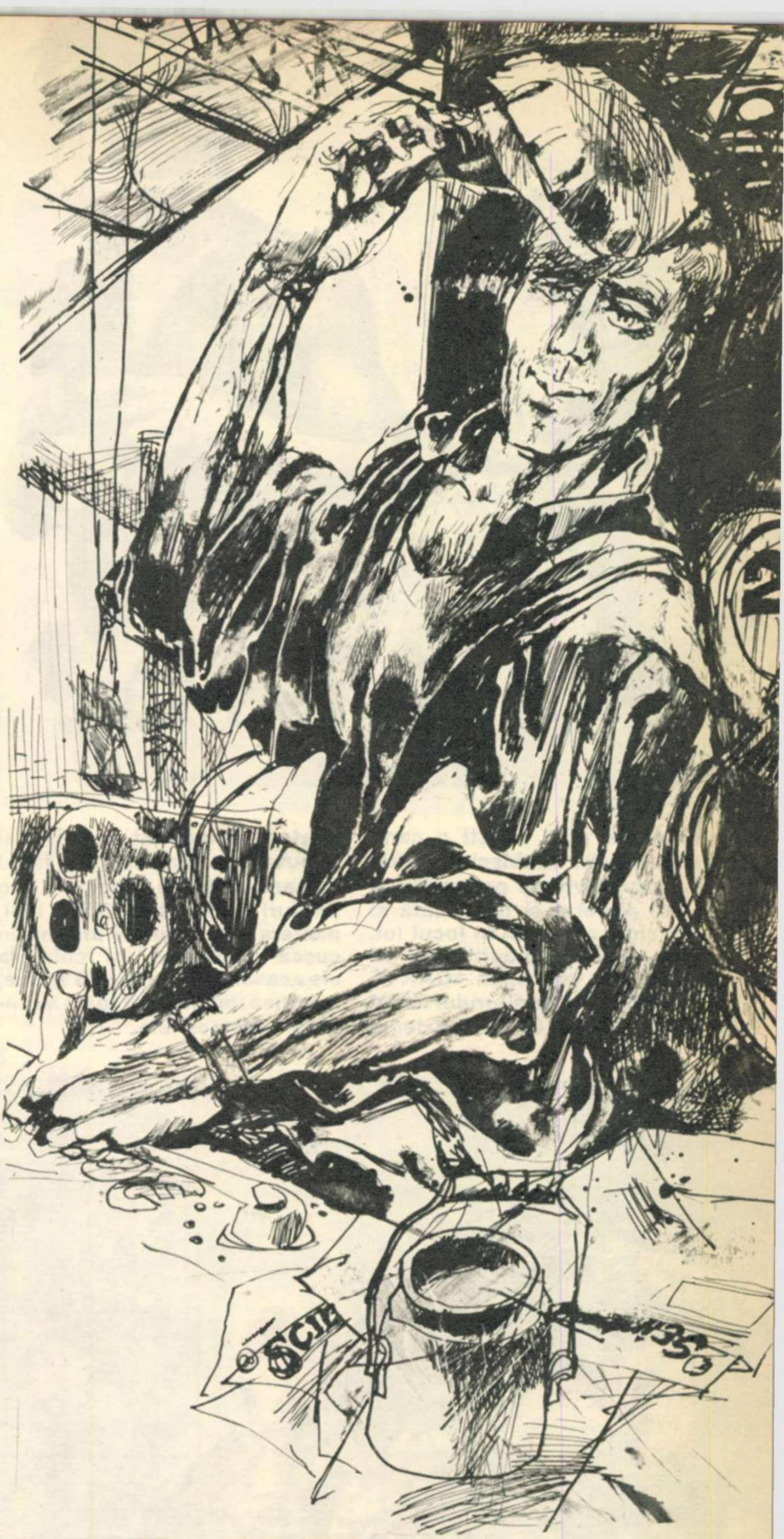

Desen de *POMPILIU DUMITRESCU*

La 8 ani
BICHON FRANCIS FIEVET
DEVINE EXPLORATOR ÎN SAVANA ȘI JUNGLA AFRICANĂ

6

Deseori, cînd citești o carte cu întîmplări neobișnuite retrăiești multă vreme peripețiile eroului preferat și nu o dată ai vrea chiar să te afli în locul lui. Cine nu l-a îndrăgit oare pe băiatul din minunata «CARTE A JUNGLEI» a scriitorului RUDYARD KIPLING, care a legat prietenii de neuitat cu cele mai temute fiare! Sau cine n-a făcut măcar o călătorie imaginară prin ținuturi îndepărtate unde leul, pantera sau tigrul se află nu în cușca menajeriei, ci chiar la ele acasă. Bine, bine veți spune, în lumea imaginației toate aventurile sînt posibile.

2

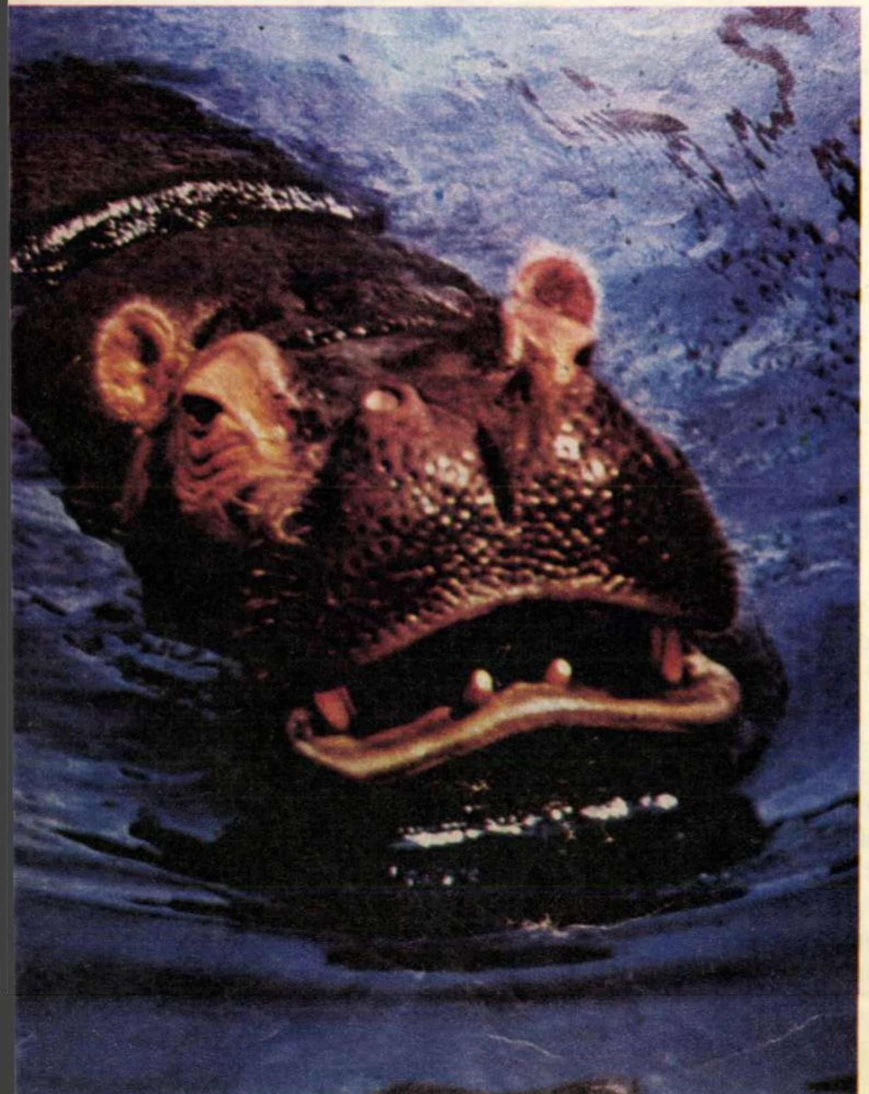

Și totuși copilul **BICHON FRANCIS FIEVET**, de origine franceză, este eroul unor peripeții asemănătoare care s-au întîmpinat aievea. Ani de-a rîndul a călătorit alături de părinții săi între ecuator și tropice, prin hățișurile îndepărtate ale junglei africane. Micul explorator a cunoscut viața junglei, a cercetat-o cu pasiune și curiozitate proprii copilăriei, ajungînd să descopere chiar și unele taine din viața animalelor.

Dacă ar fi întrebat care-i cartea care i-a plăcut cel mai mult, **BICHON FRANCIS FIEVET** ar răspunde cu siguranță: lumea ciudată a animalelor privită prin lentilele binoclului sau prinsă pe pelicula aparatului de filmat.

Iată, această viețuitoare pe a cărei «îmbrăcăminte» au coborît parcă aproape toate culorile curcubeului (foto 4), este o șopîrlă africană. Ca s-o prindă în obiectiv, lui Fievet i-au trebuit cîteva zile de așteptare. A fost răsplătit din plin căci «margouillat» (aceasta e porecla ei) i-a pozat destul de supusă. In timpul călătoriei sale, Francis a legat multe prietenii. El spune că se pot lega și prietenii de felul acesta (foto 6). Ele sînt ciudate, ce e drept, dar rămîn de neuitat.

3

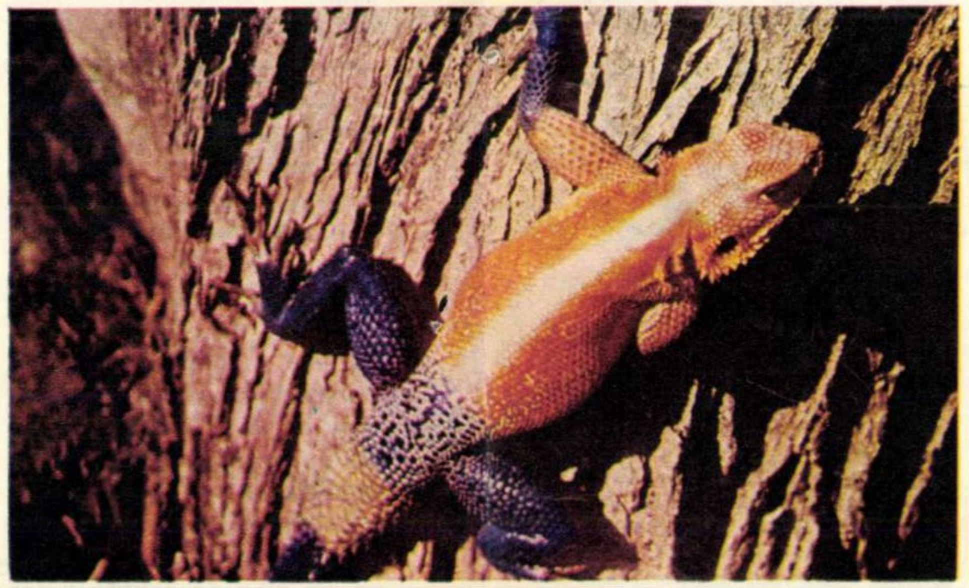

4

Gigantica broască țestoasă are mai mult de 100 de ani, băiatul numai opt.

...Cunoscîndu-i pe băștinașii **MABUTU** din Congo, Fievet și-a dat seama că sînt oameni prietenoși (foto 1). Cînd a poposit printre ei, aceștia i-au oferit bucuroși un coif împodobit cu multicolore pene de papagal. În schimb, locuitorii din tribul **TCHAD** sînt mari iubitori ai dansului. Ritmul tam-tam-ului e atît de antrenant încît nu poți sta deoparte (foto 8).

Dacă în junglă îți trebuie multă atenție — căci surprizele nu sînt prea ușor de întîmpinat, se ivesc la tot pasul — savana îți poate oferi de la început priveliști de neuitat. În desele incursiuni pe care **FRANCIS** le-au făcut în savană l-au însoțit și cîțiva copii ai băștinașilor. Acolo au văzut cum se comportă la ele acasă zebrele. Ca să le poată «vizita», vechea mașină cu care familia **FIEVET** a colindat ani de-a rîndul a trebuit să îmbrace strai asemănător cu acela al «gazdelor» (foto 3). Viața și obiceiurile acestor ierbivore i-au lăsat multe impresii, dar mult mai mult l-au fascinat elefanții (foto 5) și mai ales leii. El a avut ocazia să observe în «liniște» cîteva familii. Aparatul de filmat care l-a însoțit și de data aceasta a avut de lucru ore de-a rîndul. Cea mai frumoasă imagine din cele culese se pare a fi aceasta pe care o reproducem și noi (foto 9). Privind ochii leoaicei care-și hrănește puii ne putem da seama că acea cunoscută zicală despre devotamentul cu care își îngrijește ea... urmașii este perfect adevărată. Un amănunt: comportările sale și ale puilor au fost observate de Fievet timp de două luni!

5

7

Dacă viața leilor poate fi observată «în liniște», ca să poți surprinde în obiectiv bivolul african îți trebuie cu adevărat mult mai mult curaj. Acest animal este mai periculos chiar decît... leul (foto 7).

...Și acum, o mică surpriză. Puiul din fotografia noastră (foto 2), cîntărește peste o tonă! Este un pui de hipopotam. Nu e încă prea primejdios, fiindcă dinții săi sînt deocamdată destul de mici.

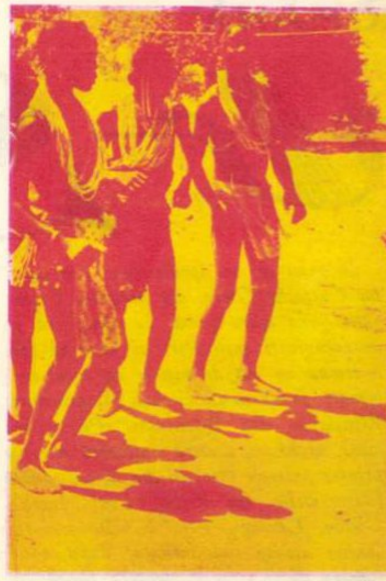

8

Imaginile pe care noi le-am publicat aici după revista Paris-Match au fost surprinse de **BICHON FRANCIS FIEVET** într-una din călătoriile sale mai vechi. Unde se află eroul nostru acum, cînd are 11 ani? Într-o nouă expediție plină de peripeții, împreună cu părinții săi, pe alte meleaguri ale Africii. Junglele și savanele mai au încă multe mistere pe care micul explorator vrea să le dezlege.

Itinerar prezentat de **ECATERINA ROȘCA**

9

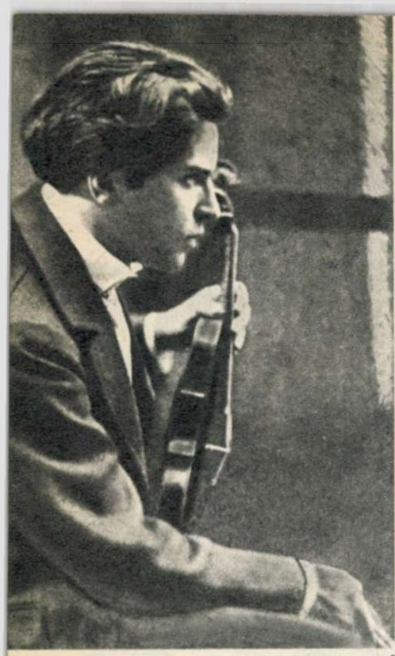

1

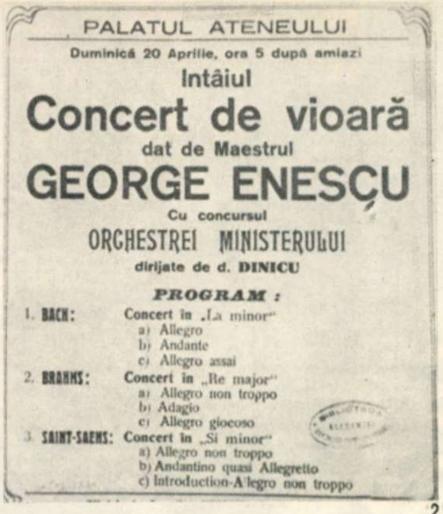

PALATUL ATENEULUI
Duminică 20 Aprilie, ora 5 după amiazi
Intâiul
Concert de vioară
dat de Maestrul
GEORGE ENESCU
Cu concursul
ORCHESTREI MINISTERULUI
dirijate de d. DINICU

PROGRAM:

1. BACH: Concert în „La minor“
   a) Allegro
   b) Andante
   c) Allegro assai
2. BRAHMS: Concert în „Re major“
   a) Allegro non troppo
   b) Adagio
   c) Allegro giocoso
3. SAINT-SAENS: Concert în „Si minor“
   a) Allegro non troppo
   b) Andantino quasi Allegretto
   c) Introduction-Allegro non troppo

2

1) GEORGE ENESCU...

2)...ȘI ALĂTURI UN AFIȘ, DATÎND DIN PERIOADA DE DINAINTEA PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL, ANUNȚÎND PRIMUL CONCERT DE VIOARĂ DAT DE GEORGE ENESCU.

3) UN AFIȘ ISTORIC CARE ANUNȚĂ PRIMUL CONCERT DAT DE SOCIETATEA FILARMONICĂ ROMÂNĂ.

4) MAESTRUL GEORGE ENESCU ÎMPREUNĂ CU VIOLONISTUL IEHUDI MENUHIN.

5) DIRIJORUL MIRCEA BASARAB LA PUPITRUL FILARMONICII.

6) ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII DE STAT «GEORGE ENESCU».

7) UN CONCERT DEOSEBIT DIRIJAT DE VESTITUL COMPOZITOR ITALIAN PIETRO MASCAGNI. D. DINICU II PREDA BAGHETA.

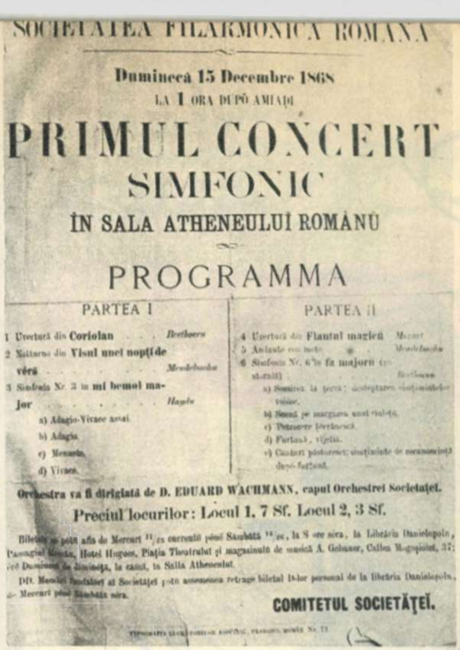

SOCIETATEA FILARMONICA ROMANA
Duminecă 15 Decembre 1868
LA 1 ORA DUPÔ AMIAḌI
PRIMUL CONCERT
SIMFONIC
ÎN SALA ATHENEULUI ROMÂNŬ

PROGRAMMA

PARTEA I
1 Uvertură din Coriolan . . . Beethoven
2 Notturno din Visul unei nopți de vĕră . . . Mendelssohn
3 Simfonia Nr. 3 in mi bemol major . . . Haydn
   a) Adagio-Vivace assai.
   b) Adagio.
   c) Menuetto.
   d) Vivace.

PARTEA II
4 Uvertură din Flautul magicŭ . . . Mozart
5 Andante con moto . . . Mendelssohn
6 Simfonia Nr. 6-a în fa majorŭ (pastorală) . . . Beethoven

Orchestra va fi dirigiată de D. EDUARD WACHMANN, capul Orchestrei Societaței.
Preciul locurilor: Locul 1, 7 Sf. Locul 2, 3 Sf.

COMITETUL SOCIETĂȚEĬ.

3

O SUTĂ DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA SOCIETĂȚII MUZICALE „FILARMONICA ROMÂNĂ“

Sărbătorile

În ziua de 29 aprilie 1868, în casele lui Costache Ghica, din preajma Cișmigiului, era mare zarvă. Se adunaseră 54 de entuziaști susținători ai muzicii spre a semna un act de naștere cu totul neobișnuit: fondarea «Societății Filarmonicii Române» din București. *Pe vremea aceea, orchestra noastră simfonică se situa printre primele formații din lume, fiindcă filarmonicile din Berlin, Los Angeles, Boston, Chicago, Paris și alte formații celebre astăzi s-au înființat după 1868. Curînd după aceea se votaseră statuietele, iar în luna decembrie, fără nici un sprijin oficial, 41 de orchestranți, sub bagheta lui* Eduard Wachmann, *făcură să răsune la București muzica lui* Haydn, Mozart, Beethoven.

Drumul afirmării Filarmonicii *n-a fost de loc ușor. Instituția nu dispunea de săli de repetiție și de concert corespunzătoare, biletele se vindeau greu, dirijorul copia singur partiturile de orchestră și se îngrijea de afișe, lefurile se plăteau instrumentiștilor doar cîteva luni pe an (atît cît durau concertele). Cu toate aceste piedici, încă de la început,* Eduard Wachmann, *numit dirijorul orchestrei, a desfășurat o amplă activitate, aducînd în rîndul ei tineri talentați, formînd soliști. În anul 1870,* Filarmonica *participă la un mare eveniment muzical: susține un* «Festival Beethoven» *cu prilejul împlinirii unui secol de la nașterea compozitorului.*

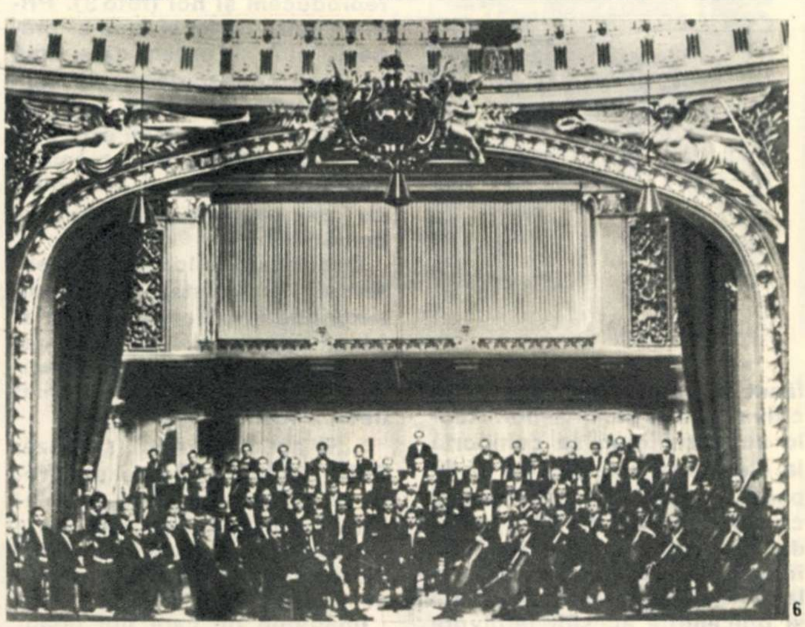

6

Dar cea mai emoționantă sărbătoare din viața tinerei instituții a avut loc în primăvara anului 1898, cînd tînărul George Enescu, *în vîrstă numai de 17 ani, a condus* Orchestra Filarmonicii *prezentînd publicului nostru* «Poema Română».

Filarmonica *începuse să-și cucerească simpatia auditorilor. Numele primilor soliști români apărură pe afișe* (Elena Bibescu, Constanța Romalo). *Lucrările marilor compozitori ai lumii își fac loc în programele* Filarmonicii. *Neînțelesul pe atunci* Richard Wagner *era nelipsit de pe afișele noastre. Capodopera sa (opera* «Parsifal») *s-a executat (fragmentar) în sala* Ateneului *la numai doi ani de la crearea ei.*

Bătrîn, măcinat de suferințe și greutăți, dirijorul Eduard Wachmann *a predat bagheta, în 1906, lui* Dimitrie Dinicu. *Cu acest entuziast al muzicii românești a început «a doua tinerețe» a orchestrei. S-a obținut o subvenție din partea* Ministerului Instrucțiunii Publice, Filarmonica *a devenit un instrument activ de educație a marelui public. Prin grija lui* D. Dinicu *au fost organizate medalioane de mari compozitori, au fost realizate cicluri de concerte, a început programarea concertelor populare, cu prețuri reduse. Meritul deosebit al lui* D. Dinicu *rămîne însă promovarea creației originale și a interpreților români. În timpul său, la pupitrul* Filarmonicii, *apar rînd pe rînd dirijorii* Eduard Caudella, Alfred Alessandrescu, Ion Nonna Otescu *precum și cîțiva virtuoși ca* Aurelia Cioancă, Mircea Bîrsan, Teofil Demetriescu. *Este perioada cînd* George Enescu *apare de nenumărate ori pe podiumul* Filarmonicii. *Tot acum începe să se afirme școala noastră națională de compoziție.*

La inițiativa lui D. Dinicu, *orchestra, în colaborare cu corul* Carmen, *a prezentat pentru prima dată în țara noastră* Simfonia a IX-a de Beethoven.

După primul război mondial, un tînăr dirijor a cucerit o unanimă prețuire: George Georgescu. *Începînd din 1920 și pînă la moartea sa (1964) acest mare animator al vieții noastre muzicale a ridicat* Filarmonica *la rangul de formație mondială. Chiar de la începutul carierei a întreprins turnee peste hotare și a impus atenției generale orchestra bucureșteană. Schimburile internaționale au devenit acum tradiționale. Cei mai mari dirijori și interpreți ai lumii au colaborat cu* Filarmonica. *Pînă și bătrînul* Richard Strauss *a preluat de trei ori bagheta în fruntea formației.*

După 1945, Filarmonica *a devenit o instituție de stat. În condițiile noii orînduiri sociale, orchestra dobîndea prestigiul de primă formație a țării. Curînd se adăugă orchestrei un grup de soliști de stat, un cor academic, un cvartet vocal, un lectorat muzical și formația de muzică populară* Barbu Lăutarul. *Astfel,* Filarmonica *a devenit un puternic focar de cultură. Turneele sale în Anglia, Franța, U.R.S.S. Austria, Grecia, R.D. Germană, Suedia, Finlanda, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia etc. i-au adus orchestrei simfonice laurii consacrării artistice,* Filarmonica *noastră situîndu-se printre marile ansambluri ale lumii. Astăzi, sub bagheta unor tineri dirijori ca* Mircea Basarab, Mihai Brediceanu *și* Mircea Cristescu, Filarmonica George Enescu *slujește cu pasiune muzica românească contemporană, afirmînd arta noastră interpretativă în contextul artistic universal.*

EUGEN VICOS

Tinerilor «Cutezători», un îndemn către culmi luminoase în arta sunetelor. A cuteza în muzică, înseamnă a cînta, din adîncul inimii, adevărul vieții!

5

ATHENEUL ROMAN

SOARELE DE PRIMĂVARĂ POLEIEŞTE BĂTRÎNELE ZIDURI ALE ATENEULUI

muzicii

MOZAIC

- La 26 octombrie 1886 s-a pus piatra fundamentală a PALATULUI ATENEULUI ROMÂN.
- Un mare animator al culturii româneşti, patriot înflăcărat, cel care a luptat cu toată puterea pentru construirea ATENEULUI, a fost CONSTANTIN ESARCU.
- Actuala sală a ATENEULUI s-a construit în două etape: între 1886—1889 cînd s-a zidit clădirea propriu-zisă şi cupola şi 1893—1897 s-a completat cu o anexă.
- În interior, la parter ATENEUL are o rotondă care serveşte de vestibul sprijinită de 12 coloane de marmură roz aşezate în cerc.
- Cele patru scări în spirală care se formează din vestibul, sînt construite din marmură de Carrara.
- În anul 1930, sala ATENEULUI a fost înzestrată cu o orgă din banii donaţi de GEORGE ENESCU şi de alţi muzicieni români şi realizaţi din concerte speciale.
- 396 concerte, la care au participat 188 653 persoane, au avut loc la ATENEU în anul 1966.

Ateneul

4

Cui nu-i este familiară impunătoarea clădire a Ateneului Român? *Nu e necesar să fii bucureştean ca să simţi, privind imaginea lui, măsura frumuseţii sale arhitectonice, trăinicia, echilibrul armonios al formelor, simbol parcă al forţei, al ritmului în care se desfăşoară întreaga viaţă culturală a capitalei.*

Sediul de decenii al Filarmonicii bucureştene, *numele* Ateneului *se identifică cu înseşi momentele de înălţare a muzicii româneşti. Sub cupola* Ateneului *a răsunat primul şi ultimul opus enescian; sub cupola* Ateneului, *arcuşul fermecat al aceluiaşi artist a zguduit auditoriul; pe estrada* Ateneului *au fost interpretate, în primă audiţie mondială, operele tuturor muzicienilor români care au crescut în jurul lui* Enescu, *care au cinstit prin creaţia lor numele marelui muzician.*

Paginile de mare glorie internaţională a Ateneului Român *încep însă o dată cu concursurile şi festivalurile* «George Enescu» *care transformă Bucureştiul timp de trei săptămîni într-o reală capitală a muzicii contemporane. La fiecare trei ani, sute de tineri pianişti, violonişti, cîntăreţi din toate continentele sosesc la Bucureşti pentru a se întrece în spiritul marilor idei ale artei enesciene.*

Pentru zeci de tineri interpreţi români — Dan Iordăchescu, Radu Lupu, Dan Grigore, Varujan Cozighian, Marina Krilovici, Viorica Cortez-Guguianu, Ion Buzea — *concursurile enesciene au fost prima treaptă a zborului care i-a lansat pe orbita marilor valori ale muzicii universale.*

Cupola Ateneului *este corolată de o minunată frescă ce surprinde cîteva dintre marile momente ale istoriei poporului român. Sutele de mii de pagini din marea muzică ce a răsunat de-a lungul timpului, sub această cupolă, au fost închinate de generaţiile de muzicieni geniului creator, spiritualităţii acestui popor, impunătoarei sale lupte pentru demnitate, viaţă, creaţie.*

Consultant ION POP - BĂLENI muzicolog

ÎN SALA DE CONCERTE REPETIŢIILE VOR FI CURÎND RELUATE

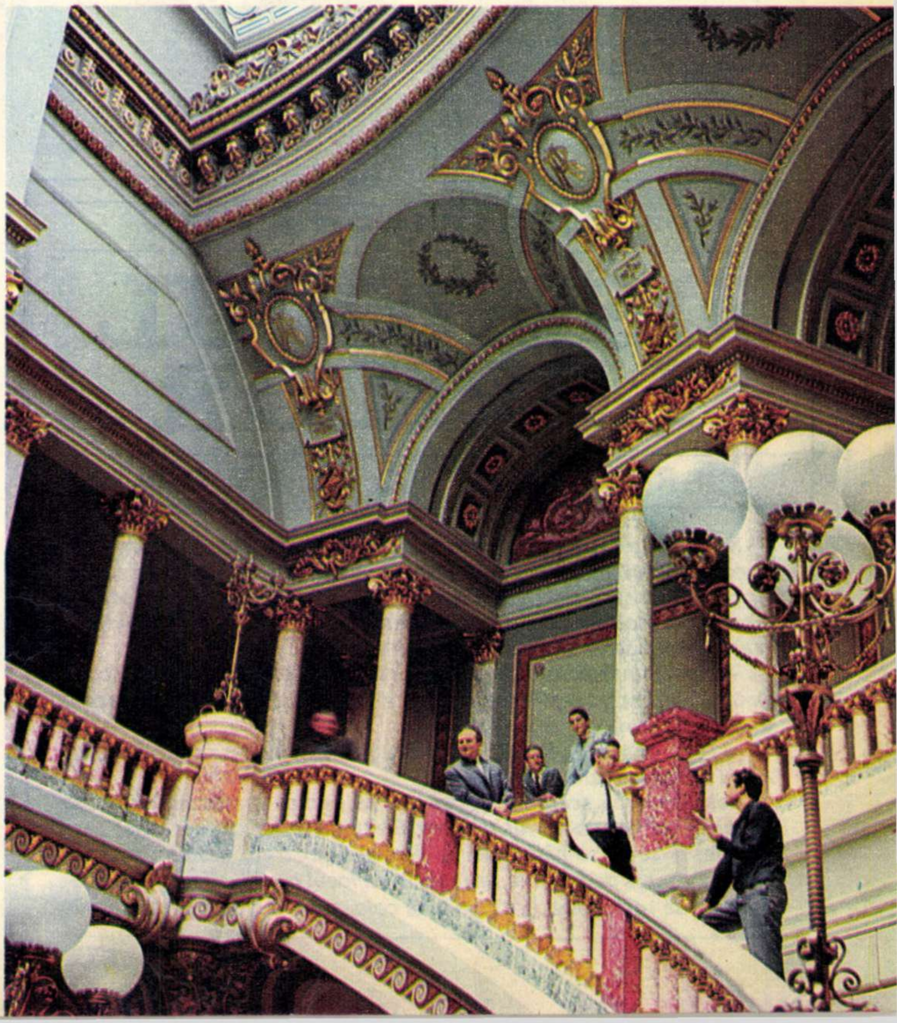

CEI MAI BUNI DIN EUROPA

de **CONSTANTIN DIACONU**

De ce să nu mărturisim deschis: pentru noi totul a fost o «bombă». Și asta numai din cauza lor, a handbaliștilor de la «Steaua» și-a antrenorilor echipei. Pentru că nici mai înainte, nici măcar atunci cînd avionul TAROM a decolat de pe aeroportul Băneasa cu destinația Frankfurt, ducîndu-i să-și dispute întîietatea cu cele mai renumite echipe din Europa, nici unul dintre ei nu s-a grăbit să zică HOP! ca să auzim și noi. Așa că de unde era să știm că vor «sări» și încă peste două obstacole atît de mari ca formația vest-germană *Gummerbach* (cîștigătoarea ediției de anul trecut) și redutabila echipă cehoslovacă *Dukla-Praga*. Ne-am trezit într-o sîmbătă seara urmărind surprinși și cu inimile palpitînd de emoție acel meci spectaculos și pasionant, acea luptă dramatică, de mare uzură fizică și nervoasă, în care Oțelea și coechipierii săi au reușit pînă la urmă să «scrie» certificatele de naștere ale celor 2 goluri cu care i-au depășit pe renumiții handbaliști cehoslovaci de la *Dukla-Praga*.

Unde se aflau cei mai buni handbaliști din Europa! În mijlocul Bucureștiului, pe Calea Plevnei, la Clubul sportiv «Steaua»! Și noi să nu știm! În ziua în care același avion TAROM i-a readus în patrie (nu numai pe ei, ci și mult rîvnitul trofeu, frumoasa *Cupă a campionilor europeni*, m-am grăbit să-i reproșez lui Gruia, vechea noastră cunoștință:

— Bine, dom'le, de ce nu ne-ai spus pînă acum?!...

Gruia a zîmbit (era fericit, ca toți ceilalți de altfel):

— Crede-mă, nu știam nici eu. N-am fost siguri că vom învinge, în schimb am fost hotărîți să învingem. Și asta nu de-atunci, de cînd am pornit spre Frankfurt, ci cu multe luni înainte...

Nu i-am întrebat, dar acum sînt convins că atît handbaliștii de la «Steaua», cît și cei doi antrenori ai lor cunosc bine multe proverbe. Și nu e vorba numai de acela care spune «Să nu zici hop pînă nu sări!», ci și de altele precum «Pisica cu clopoței nu prea prinde șoricei», «Cine tace, bine face!» și tot așa mai departe. Ce bine ar fi dacă proverbele astea ar ajunge și pe la urechile fotbaliștilor noștri!...

Mult rîvnitul trofeu, Cupa campionilor europeni. Împrejur, cîștigătorii ei, handbaliștii de la «Steaua», împreună cu rudele și prietenii care i-au întîmpinat la sosirea pe aeroportul Băneasa.

Foto: **GHE. VINȚILĂ**

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Scatiul sări la vîsle și dintr-o singură mișcare a lopeților întoarse barca cu botul spre remorcherul care sosea. Ghemuit în barcă ca o pisică gata să sară, Babușcă îl aștepta. Și remorcherul sosi cu duduitul asurzitor al motoarelor. Babușcă se desfăcu fulgerător și, aruncîndu-se în apă, se prinse de scara remorcherului.

— L-am prins! gemu el, în timp ce Scatiul apropia încet, încet barca de pîntecul ruginit al remorcherului care, împreună cu ei, înainta acum spre stufărișuri.

— Urcă-te sus, Babușcă! strigă Scatiul prinzîndu-se și el de scară. Vin și eu. Să leg numai barca!

Babușcă urcă scara de fier și sări pe puntea remorcherului. Ușa magaziei, în care bătrînul marinar îi aruncase pe cei doi băieți, era larg deschisă și se bălăbănea la fiecare legănare a vasului. În jurul unui colac gros de frînghie, aruncat în mijlocul punții, cîteva sticle goale de vin se rostogoleau de colo pînă colo, sunînd ciudat pe scîndurile putrede și uscate. Ușa cabinei pilotului era și ea larg deschisă și se lovea mereu de peretele cabinei cu un scrîșnet ruginit.

• OSTROVUL LUPILOR • 118

Ușor ca o umbră, Babușcă sări peste colacul de frînghie și ocolind sticlele făcu un pas pe scara care cobora în cabina pilotului. Privind în jos se opri și scoase un strigăt înăbușit de spaimă. Lîngă cîrmă, răsturnat pe spate, cu brațele larg desfăcute, cu gura căscată bătrînul Murfatlar în cămașa lui marinărească, murdară și pătată de ulei, zăcea mort, ciuruit de gloanțe din cap pînă în picioare. Scatiul apăru ca o umbră lîngă Babușcă.

— Ce-i? întrebă el în șoaptă... De ce ai strigat?

— Pri... Privește!... se bîlbîi Babușcă, neîndrăznind să schițeze nici o mișcare... Bă... Bătrînul Murfatlar...

Dînd cu ochii de bătrînul care zăcea pe podeaua cabinei, Scatiul se îngălbeni la față și cu o voce stinsă și înfrigurată, abia îngînă:

— L-a omorît cineva. S-o ștergem, Babușcă! Și încă repede.

Ca la o comandă, cei doi băieți urcară treptele scării care duceau afară, săriră peste colacul de frînghie răsucit pe punte și-apoi într-un salt fantastic se aruncară peste bordul remorcherului. Căzură amîndoi deodată, bufnind, în fînul din barcă. Scatiul se ridică și dezlegă barca cu mîini tremurătoare. Remorcherul țîșni înainte și luntrea rămasă în urmă pendulă de cîteva ori pe crestele valurilor, țîșnite de sub vas. Cu motoarele duduind în plin, remorcherul se îndepărtă șerpuind besmetic pe întinderea de apă nesfîrșită a ghiolului. Privind în urma lui, cei doi vîsleau tăcuți și încordați. Trăgînd la vîsle, nici Scatiul și nici Babușcă nu bănuiau că în curînd aveau să fie singurii martori care știau ce se întîmplase la bordul micului vas. Și totuși, cei

Va fi sau nu gol?...

DIN ISTORIA SPORTULUI NOSTRU ŞCOLAR

PRIMA SERBARE DE GIMNASTICĂ

În şcolile noastre sportul a fost totdeauna îndrăgit şi practicat de către elevi. Dar dacă la început el constituia mai mult un divertisment, cu timpul devine o preocupare căreia i se acordă atenţie şi seriozitate: încep să se organizeze serbări, concursuri şi campionate şcolare oficiale în care elevii fie că-şi etalau în faţa publicului aptitudinile sportive, fie că îşi disputau cu ardoare întîietatea în diverse discipline sportive. Fiind convinşi că o scurtă istorie a acestor dispute, a modului lor de organizare şi desfăşurare v-ar trezi nu numai curiozitatea, ci, totodată, ar constitui pentru voi şi un îndemn în cultivarea celor mai frumoase tradiţii sportive ale elevilor din şcolile noastre, că mulţi dintre voi doresc să afle numele «eroilor» primelor concursuri şi campionate şcolare, precum şi recordurile realizate de-a lungul timpului, ne-am hotărît s-o publicăm în cîteva numere ale revistei, apelînd la acte şi documente de vîrsta oamenilor cu părul alb.

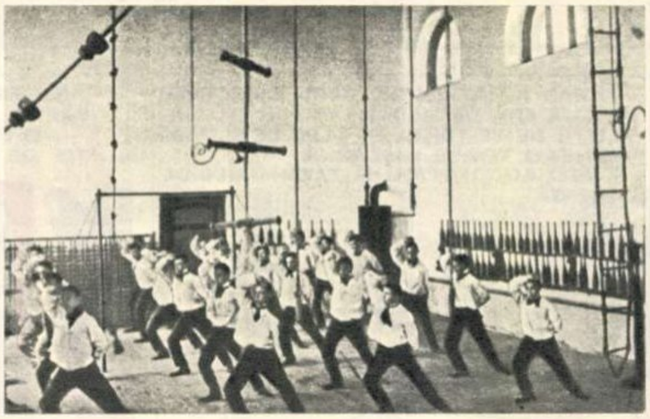

Un exerciţiu de gimnastică la sală (după cum se vede ţinuta vestimentară a gimnaştilor cuprindea, obligatoriu, şi cravată).

*

26 mai 1896. Zi memorabilă în istoria gimnasticii practicată de elevii din ţara noastră. Această disciplină sportivă avea în şcolile româneşti o tradiţie de aproximativ 40 de ani. Dar niciodată pînă atunci nu se organizase vreo întrecere oficială.

În curtea **Liceului «Gheorghe Lazăr»** *din Bucureşti se aflau în acea frumoasă zi de primăvară 200 dintre cei mai buni gimnaşti din şcolile Capitalei, sosiţi aici pentru a demonstra în faţa sutelor de elevi, părinţi şi profesori, frumuseţea şi utilitatea acestui sport. Programul, care a durat cîteva ore, a înregistrat un remarcabil succes.* **Exerciţiile de atîrnare la frînghie, cele de la paralele, exerciţiile libere cu bastoane de fier, cadrilul în marş** *şi altele, executate în grup sau individual, într-un sincronism şi-o armonie desăvîrşită, au fost îndelung aplaudate. În încheiere, echipele şcolare au prezentat cîteva jocuri distractive «în premieră», deosebit de amuzante şi care, după aceea, au fost practicate în mai toate şcolile:* **«rătăcirea mingiei», «prinderea celui de al treilea», «a păţit-o bietul Nică!»** *etc.* **«Un adevărat obiect de curiozitate, o adevărată festivitate, mai ales pentru elevi, care aveau să vadă pentru prima oară o astfel de serbare...»** *Aşa îşi începe un ziar al vremii reportajul referitor la această primă şi memorabilă manifestare sportivă oficială despre care putem spune că e una dintre «pietrele» puse la temelia tuturor celorlalte concursuri şi campionate de gimnastică desfăşurate mai tîrziu în şcolile din ţara noastră.*

ION MUNTEANU

TABELA DE MARCAJ

„CUPA PRIMĂVERI" LA CONSTANŢA

LA PALATUL SPORTURILOR DIN CONSTANŢA, PRECUM ŞI PE TERENURILE ÎN AER LIBER DIN APROPIERE, 180 DE PIONIERI ŞI ELEVI (CLASELE V—VIII) DIN BUCUREŞTI, PLOIEŞTI, BUZĂU, MEDGIDIA ŞI MUNICIPIUL GAZDĂ, ŞI-AU DISPUTAT, TIMP DE TREI ZILE, SPRE SFÎRŞITUL VACANŢEI, ÎNTÎIETATEA LA HANDBAL, BASCHET ŞI VOLEI ÎN CADRUL «CUPEI PRIMĂVERII». PE LOCURILE ÎNTÎI S-AU CLASAT: *LA HANDBAL FETE* — REPREZENTATIVA MUNICIPIULUI BUZĂU; LA HANDBAL BĂIEŢI — REPREZENTATIVA MUNICIPIULUI CONSTANŢA; LA VOLEI FETE — REPREZENTATIVA MUNICIPIULUI CONSTANŢA; LA BASCHET FETE — ECHIPA ŞCOLII SPORTIVE NR. 1 BUCUREŞTI. SE POATE SPUNE ÎNSĂ CĂ, DE FAPT, CÎŞTIGĂTORI AU FOST TOŢI SPORTIVII CARE, PE LÎNGĂ FAPTUL CĂ AU AVUT PRILEJUL SĂ SE ÎNTREACĂ ÎN CADRUL UNEI ASEMENEA COMPETIŢII OFICIALE DE ANVERGURĂ (ORGANIZATĂ IREPROŞABIL DE CĂTRE CONSILIUL JUDEŢEAN AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR CONSTANŢA), AU VIZITAT ÎMPREUNĂ APROAPE ÎNTREG LITORALUL, NUMEROASE MONUMENTE ISTORICE DIN LOCALITATE, AU LEGAT STRÎNSE PRIETENII.

• OSTROVUL LUPILOR • 119

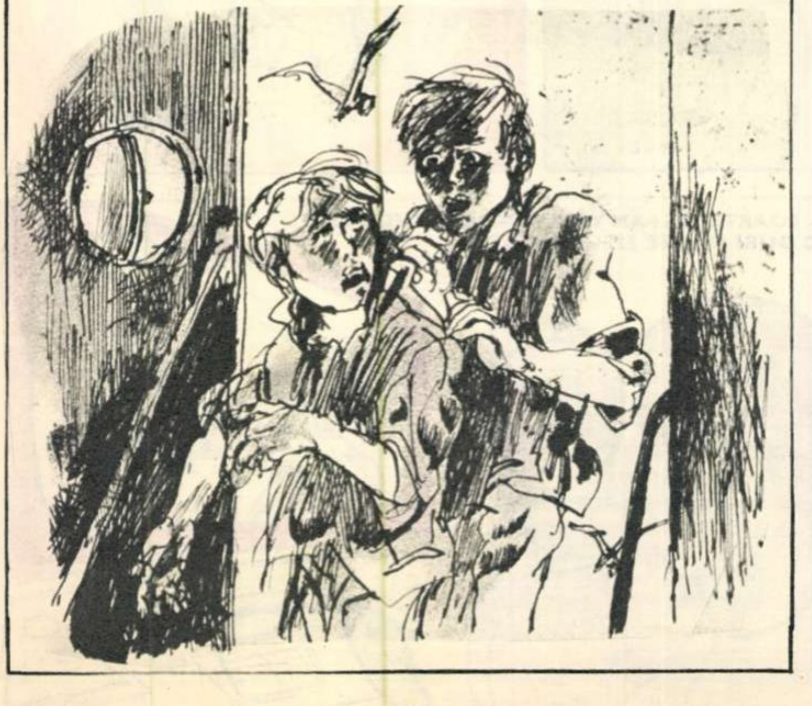

• OSTROVUL LUPILOR • 120

doi băieţi nu cunoşteau încă multe lucruri. Ei ar fi rămas surprinşi să afle că aşa-zisul profesor pe care ei îl aduseseră la «Ostrovul Lupilor», *făcuse parte la început din aceeaşi bandă cu* Vînătorul *şi* Bărbosul, *iar* Chiorul *nu era altcineva decît fratele lui* Max. *Totul mersese ca pe strună, pînă în ziua cînd traulerul* «Regina Mării» *acostase în port, purtînd la bord ceasurile de aur trecute prin contrabandă. Atunci* Chiorul *se hotărî ca împreună cu* Profesorul *să-l tragă pe sfoară pe* Vînător *şi pe* Max, *fratele său. Cu o oră mai înainte de timpul fixat ca întreaga bandă să se urce pe bordul remorcherului,* Profesorul *dădu lovitura de unul singur şi fugi cu ceasurile de aur, spre* «Ostrovul Lupilor» *unde avea întîlnire cu* Chiorul. *Prinzînd de veste,* Vînătorul *şi* Max *îl ajunseră din urmă cu o barcă cu motor, puseseră mîna pe ceasuri şi-l pedepsiră pe complicele trădător prin moartea groaznică pe care o cunoaştem.*

Scatiul şi Babuşcă habar nu aveau de toate aceste amănunte. Ei lopătau acum de zor spre gura canalului care ducea spre stăvilar.

Deodată cei doi băieţi auziră departe, în gura canalului, un bîzîit uşor şi peste cîteva clipe pe apele ghiolului apăru un mic punct negru care se apropia de ei cu repeziciune.

— Priveşte, Babuşcă! strigă vesel Scatiul dînd drumul vîslelor şi sărind în picioare. E şalupa lui nenea Vlad. Vine spre noi! adăugă el, agitînd braţele deasupra capului şi începînd să strige:

— Aici!... Aici, nene Vlad!... Sîntem aici!...

Babuşcă aruncă vîslele şi, lucru neaşteptat la el, începu să sară ca o broască prin fînul din barcă, făcînd tumbe şi ţipînd şi el cît îl ţineau puterile.

(Va urma)

TERRA II

Scenariu de TUDOR POPESCU
ilustrații de ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL» A PORNIT CĂTRE ASTEROIDUL R.M.-12. ÎN COSMOS CEI DE PE «LUCEAFĂRUL» AU SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI, EȘUAȚI PE O RACHETĂ. «NAUFRAGIAȚII» ERAU DE FAPT DOI BANDIȚI CARE URMĂREAU SĂ ÎNCURCE PLANURILE EROILOR NOȘTRI. INTERVIN DOI EXTRAPĂMÎNTENI CARE-I TRANSPORTĂ PE TOȚI PE PLANETA LOR CE SE NUMEȘTE, CURIOS, TOT... TERRA!**

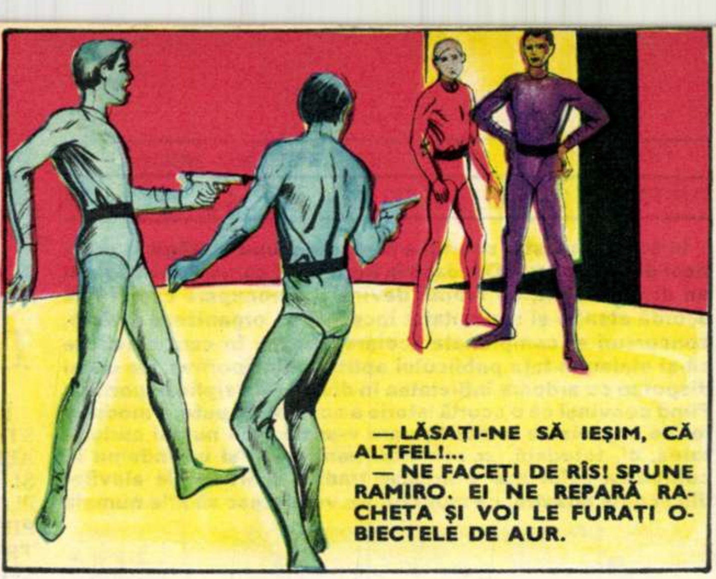
— LĂSAȚI-NE SĂ IEȘIM, CĂ ALTFEL!...
— NE FACEȚI DE RÎS! SPUNE RAMIRO. EI NE REPARĂ RACHETA ȘI VOI LE FURAȚI OBIECTELE DE AUR.

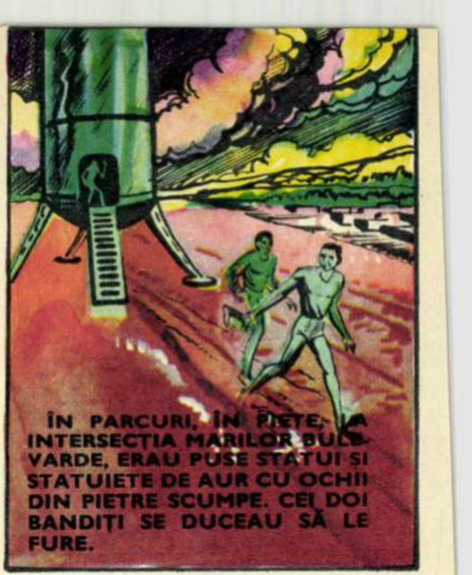
ÎN PARCURI, ÎN PIEȚE, LA INTERSECȚIA MARILOR BULEVARDE, ERAU PUSE STATUI ȘI STATUIETE DE AUR CU OCHII DIN PIETRE SCUMPE. CEI DOI BANDIȚI SE DUCEAU SĂ LE FURE.

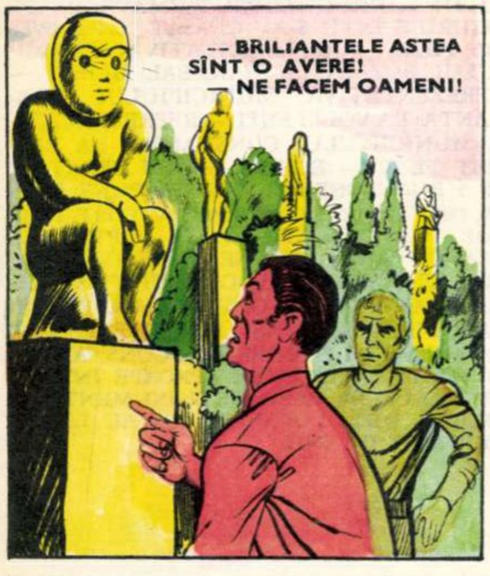
— BRILIANTELE ASTEA SÎNT O AVERE!
— NE FACEM OAMENI!

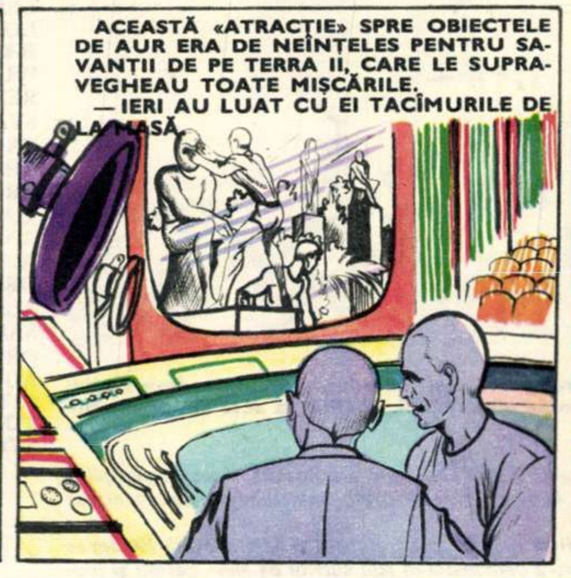
ACEASTĂ «ATRACȚIE» SPRE OBIECTELE DE AUR ERA DE NEÎNȚELES PENTRU SAVANȚII DE PE TERRA II, CARE LE SUPRAVEGHEAU TOATE MIȘCĂRILE.
— IERI AU LUAT CU EI TACÎMURILE DE LA MASĂ.

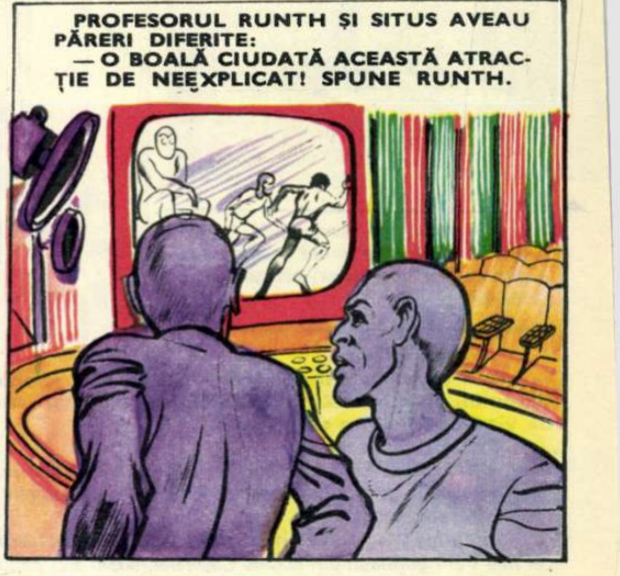
PROFESORUL RUNTH ȘI SITUS AVEAU PĂRERI DIFERITE:
— O BOALĂ CIUDATĂ ACEASTĂ ATRACȚIE DE NEEXPLICAT! SPUNE RUNTH.

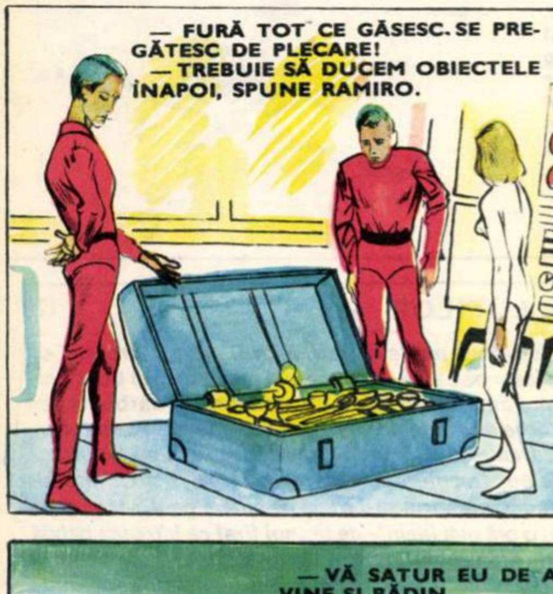
— FURĂ TOT CE GĂSESC. SE PREGĂTESC DE PLECARE!
— TREBUIE SĂ DUCEM OBIECTELE ÎNAPOI, SPUNE RAMIRO.

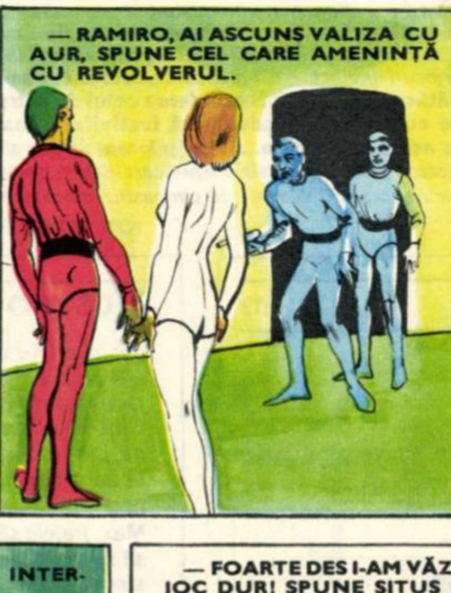
— RAMIRO, AI ASCUNS VALIZA CU AUR, SPUNE CEL CARE AMENINȚĂ CU REVOLVERUL.

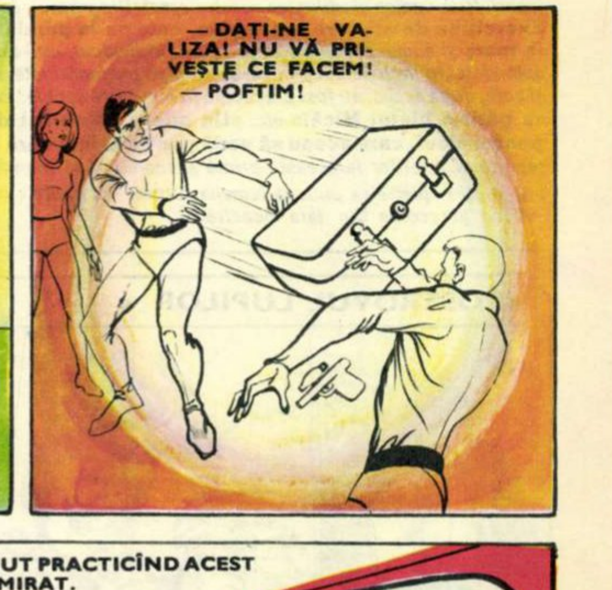
— DAȚI-NE VALIZA! NU VĂ PRIVEȘTE CE FACEM!
— POFTIM!

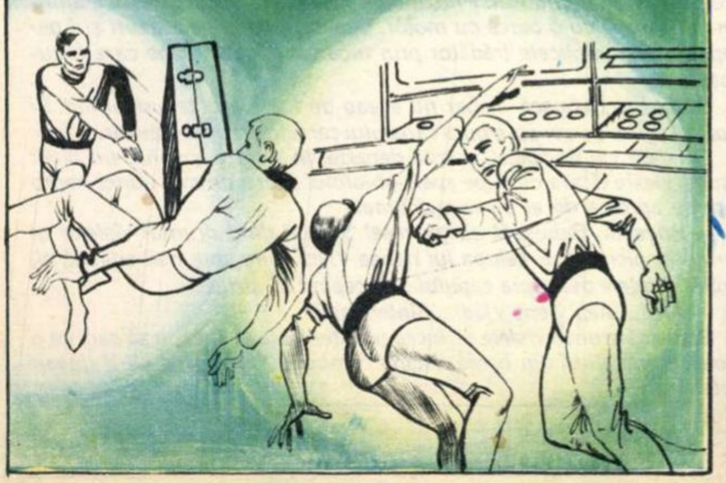
— VĂ SATUR EU DE AUR! INTERVINE ȘI BĂDIN.

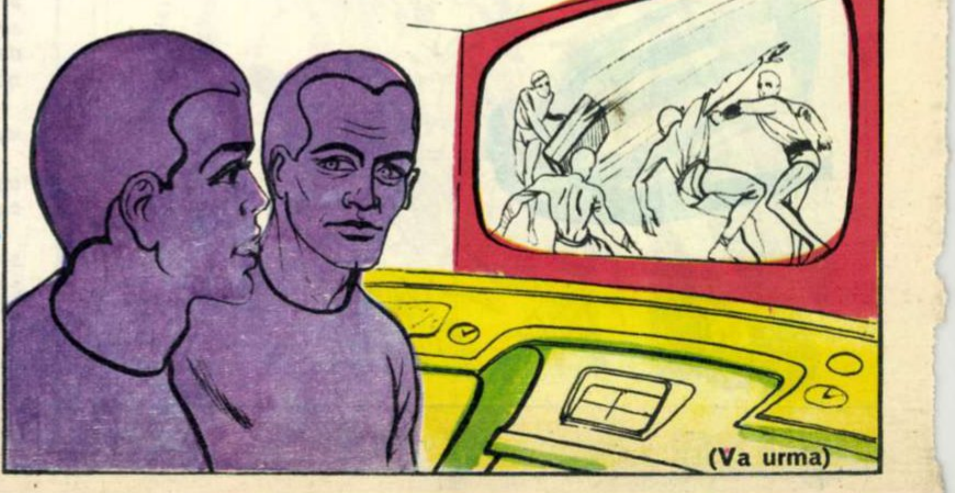
— FOARTE DES I-AM VĂZUT PRACTICÎND ACEST JOC DUR! SPUNE SITUS MIRAT.

(Va urma)

IMPORTANT!

ÎNCĂ DIN PRIMELE ZILE ALE LUNII APRILIE AU ÎNCEPUT SĂ SOSEASCĂ ÎN REDACȚIE LUCRĂRI LA CONCURSUL «MINI-TEHNICUS». ÎNCEPÎND CU NUMĂRUL ACESTA VOM PUBLICA FOTOGRAFIILE CELOR MAI IZBUTITE CONSTRUCȚII.

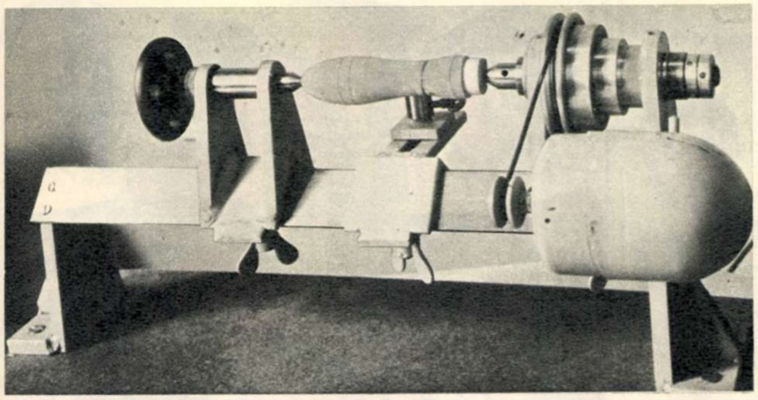

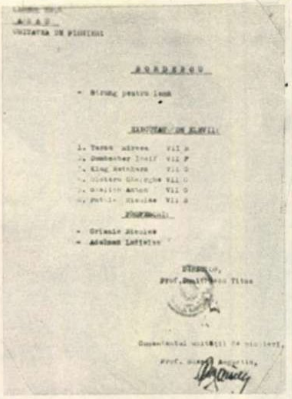

MINITEHNICIENI! NU UITAȚI!

OBIECTELE DESTINATE CONCURSULUI MINITEHNICUS TREBUIE SĂ PORNEASCĂ SPRE REDACȚIE ÎNSOȚITE DE FIȘA TEHNICĂ ȘI ADEVERINȚĂ PÎNĂ LA DATA DE 30 APRILIE 1968 (DATA POȘTEI). ÎMPACHETAȚI CU GRIJĂ OBIECTELE TRIMISE PRIN POȘTĂ, PE CÎT E POSIBIL TRIMITEȚI-LE PRIN DELEGAȚI. ADRESAȚI-VĂ CONSILIILOR ORGANIZAȚIEI DE PIONIERI CARE VĂ VOR DA TOT SPRIJINUL.

Un moment impresionant la Bod: asamblarea navei «F.Z. Bod», care la ora aceasta a luat drumul spre redacția noastră.

Iată și o pasionată minitehniciană: Anca Ișfan, elevă în clasa a V-a a Școlii generale nr. 7 din Brașov. *Obiectul cu care se prezintă la concursul MINI-TEHNICUS, aparat de radio portativ cu tranzistori.*

URMÎND EXEMPLUL SIBIULUI, ÎN ȚARĂ AU ÎNCEPUT SĂ IA FIINȚĂ GRUPURILE „MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII"

Cei 27 minitehnicieni s-au întîlnit zilele trecute la Palatul pionierilor. După ce li s-a citit articolul din revista «Cutezătorii» privitor la felul în care s-a organizat grupul **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII** din Sibiu, precum și apelul redacției către județe, municipii, orașe și comune, minitehnicienii din Brașov au aprobat cu entuziasm formarea unui grup asemănător și în municipiul lor, devenind **al doilea oraș pe țară în care a luat naștere un grup minitehnicus.**

Ei au ales comisia permanentă alcătuită din elevii: **TOPOR VIORICA — Școala generală nr.**9 , **PAPUC SANDU — Școala generală nr. 12 și HUCEANU GHEORGHE**, un coleg mai mare, bun tehnician, crescut la cercul Palatului pionierilor, în prezent elev la **Școala profesională «Tractorul»**. Grupul va fi condus de tehnicianul **CONSTANTINESCU TIBERIU** și profesorul **IȘFAN ALEXANDRU.**

Din comuna Bod (județul Brașov), ne-au parvenit 16 brevete de participare la concursul **MINI-TEHNICUS.** De aceea cei 16 minitehnicieni din Bod au hotărît să formeze un grup **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII, fiind astfel prima comună din țară** care a adoptat această inițiativă. Din comisia permanentă fac parte elevii **TOHĂNEANU NICOLAE** și **ZSILINSZKY EUGEN.** Conducătorul grupului este profesorul **GASTON IACOB.**

AFLĂM CĂ ȘI ÎN ALTE LOCALITĂȚI DIN ȚARĂ PIONIERII ȘI ȘCOLARII AU HOTĂRÎT SĂ CREEZE GRUPURI **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII**. ASTFEL, CHIAR ÎN ACEASTĂ CLIPĂ AM AFLAT PRIN TELEFON INTENȚIA DE FORMARE A GRUPURILOR **MINITEHNICUS** ÎN MUNICIPIUL TÎRGOVIȘTE ȘI COMUNA PUCIOASA-JUDEȚUL DÎMBOVIȚA. AMĂNUNTE ÎN NUMĂRUL VIITOR.

CLUBUL LOGICIENILOR

PROFESOR UNIVERSITAR
EDMOND NICOLAU
VĂ PROPUNE SPRE REZOLVARE DOUĂ PROBLEME DE LOGICĂ

DIN CE TRIB FACE PARTE?

Într-o insulă din Pacific trăiesc la un loc două triburi, A și B. Cînd copiii sînt mici, ei nu se deosebesc unii de alții. Se știe însă că în timp ce copiii din tribul A spun totdeauna adevărul, copiii din tribul B nu spun niciodată adevărul.

Într-o zi, în această insulă sosi un călător, care văzînd un grup de copii, întrebă pe unul dintre ei:

— Din ce trib ești tu?

Deoarece el nu înțelese răspunsul copilului, întrebă pe alt copil:

— Ce-a spus primul copil?

Răspunsul fu:

— A spus că este din tribul B.

Acum voi, dragi cititori, spuneți-ne, din ce trib face parte cel de al doilea copil?

CE A SPUS MUHAMED?

Califul Harun al Rașid avea o grădină nespus de frumoasă la care ținea atît de mult, încît dăduse poruncă ca oricine va rupe o floare din ea să fie pedepsit cu moartea. Într-o zi însă, intră și se plimbă în grădină Muhamed, filozoful, pe care califul îl prețuia nespus de mult pentru adînca lui înțelepciune. Cufundat în gînduri, Muhamed, din nebăgare de seamă, rupse o floare. Imediat caraulele îl luară și îl duseră în fața califului care se întristă nespus de mult. Dar cum nu putea călca legea dată, Harun al Rașid spuse filozofului Muhamed:

— Ai călcat legea și trebuie să mori. Dar pentru că știința ta e foarte adîncă, îți dau următoarea posibilitate: te vei gîndi pînă mîine cînd îmi vei spune o propoziție. Dacă ea va fi adevărată, vei muri otrăvit, iar dacă vei spune ceva fals, vei fi spînzurat.

A doua zi, Muhamed se prezentă în fața califului și spuse o singură propoziție. Califul căzu pe gînduri și rămase așa multă vreme, după care zîmbi și îi dădu drumul lui Muhamed.

Ce i-a spus oare Muhamed?

1087

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene: ION DEAC - CLUJ

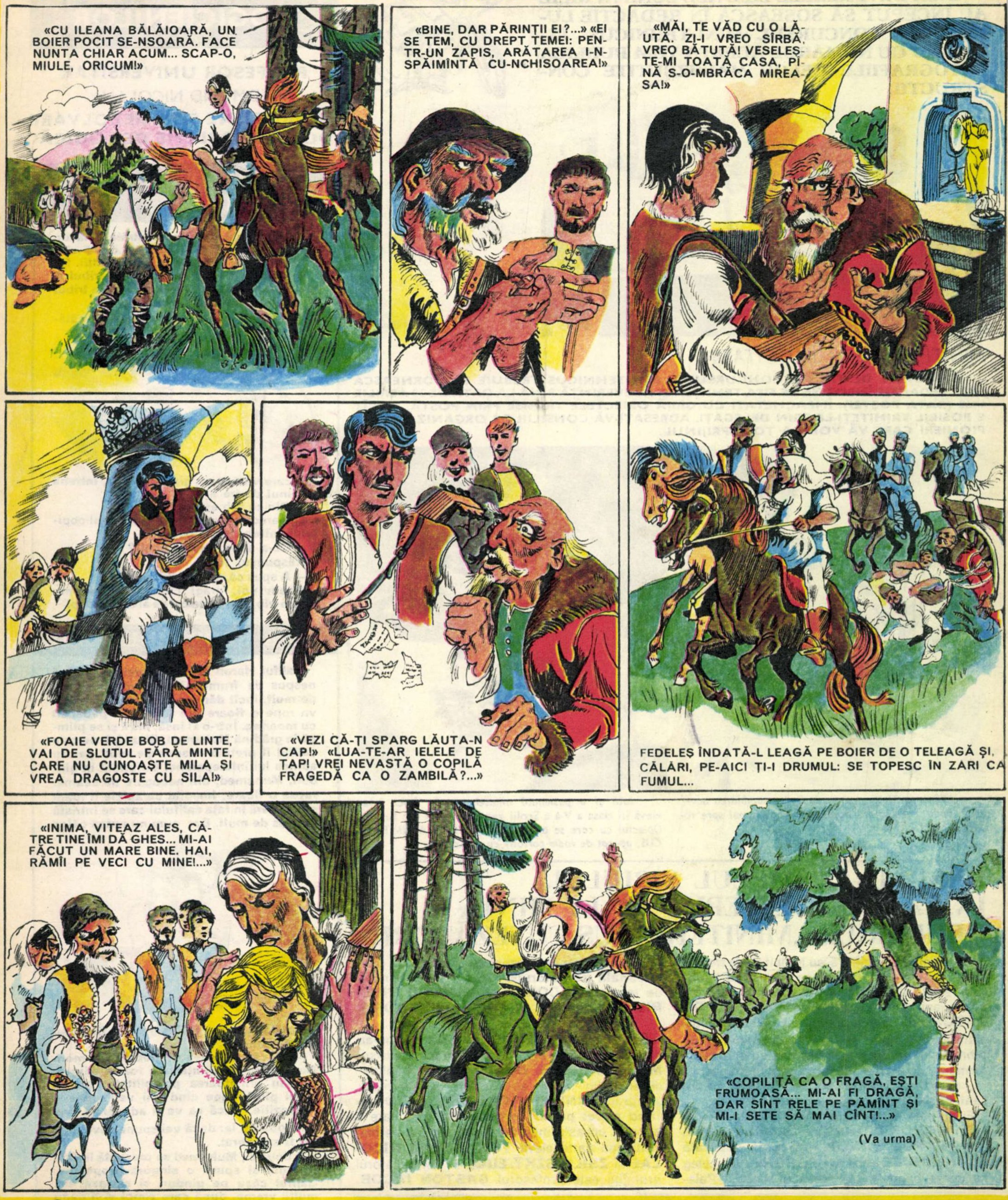
«CU ILEANA BĂLĂIOARĂ, UN BOIER POCIT SE-NSOARĂ. FACE NUNTA CHIAR ACUM... SCAP-O, MIULE, ORICUM!»
«BINE, DAR PĂRINȚII EI?...» «EI SE TEM, CU DREPT TEMEI: PENTR-UN ZAPIS, ARĂTAREA I-NSPĂIMÎNTĂ CU-NCHISOAREA!»
«MĂI, TE VĂD CU O LĂUTĂ. ZI-I VREO SÎRBĂ, VREO BĂTUTĂ! VESELEȘTE-MI TOATĂ CASA, PÎNĂ S-O-MBRĂCA MIREASA!»
«FOAIE VERDE BOB DE LINTE, VAI DE SLUTUL FĂRĂ MINTE, CARE NU CUNOAȘTE MILA ȘI VREA DRAGOSTE CU SILA!»
«VEZI CĂ-ȚI SPARG LĂUTA-N CAP!» «LUA-TE-AR IELELE DE ȚAP! VREI NEVASTĂ O COPILĂ FRAGEDĂ CA O ZAMBILĂ?...»
FEDELEȘ ÎNDATĂ-L LEAGĂ PE BOIER DE O TELEAGĂ ȘI, CĂLARI, PE-AICI ȚI-I DRUMUL: SE TOPESC ÎN ZARI CA FUMUL...
«INIMA, VITEAZ ALES, CĂTRE TINE ÎMI DĂ GHES... MI-AI FĂCUT UN MARE BINE. HAI, RĂMÎI PE VECI CU MINE!...»
«COPILIȚĂ CA O FRAGĂ, EȘTI FRUMOASĂ... MI-AI FI DRAGĂ, DAR SÎNT RELE PE PĂMÎNT ȘI MI-I SETE SĂ MAI CÎNT!...»
(Va urma)

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAS
PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

18

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

MIERCURI, 1 MAI
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

TRĂIASCĂ
1 MAI!

Palatul pionierilor, palatul primăverii!

Foto: Grigore **PREPELIȚĂ**

NOI DIMENSIUNI ASPIRAȚIILOR SPRE CULTURĂ ALE POPORULUI NOSTRU

Acad. ȘTEFAN BĂLAN
Ministrul Invățămîntului

Rîndurile acestea vă sînt adresate vouă, dragi «cutezători», pionieri și elevi, cu prilejul adoptării directivelor privind îmbunătățirea învățămîntului din țara noastră de către recenta plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Rod al unor ample dezbateri la care au participat cadre didactice, oameni de știință și cultură, specialiști din producție, părinți, activiști de partid și de stat, directivele reprezintă un document de mare însemnătate. Ele vor avea o puternică înrîurire asupra vieții materiale și spirituale a poporului nostru, vor îmbogăți tradițiile luminoase ale științei și culturii românești.

Expresie a grijii statului pentru viitorul vostru, pentru împlinirea idealurilor de cultură și progres ale României Socialiste, prevederile cuprinse în acest document au fost elaborate sub îndrumarea nemijlocită a conducerii superioare a partidului nostru și, personal, a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Dintre măsurile cu adînci semnificații sociale și culturale adoptate de Plenara Comitetului Central, aș vrea să mă refer îndeosebi la aceea privind prelungirea duratei învățămîntului de cultură generală obligatoriu de la 8 la minimum 10 ani și la perspectiva pe care o veți avea de a vă desăvîrși cunoștințele, aptitudinile și talentul în școli de nivel mai înalt.

Așa cum voi înșivă vă veți da seama, mărirea duratei de instruire în școala de cultură generală va însemna dobîndirea de către toți fiii patriei a unor cunoștințe sporite, creșterea posibilităților de dezvoltare a personalității voastre, de realizare a visurilor celor mai îndrăznețe.

Pentru împlinirea acestor aspirații, conducerea de partid și de stat se preocupă ca voi să aveți condiții cît mai bune de învățătură. Veți avea la îndemînă săli de clasă moderne, laboratoare, biblioteci, săli de sport, în care vă veți îmbogăți mintea, vă veți căli trupul.

Profesorii și învățătorii voștri, slujitori ai propășirii întregului nostru popor pe drumul culturii și progresului, vă vor împărtăși cu toată dragostea din tezaurul de cunoștințe științifice și culturale ale umanității, din bogatele tradiții spirituale și de luptă ale poporului nostru, pentru a deveni și voi, ca și înaintașii voștri, oameni de nădejde ai construirii unei lumi noi.

Sînt convins că recentele directive ale Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român vor trezi în fiecare dintre voi dorința fierbinte de a învăța mai mult și mai bine, de a obține noi succese, spre cinstea și prestigiul școlii românești.

ECRAN

«Atlas — scria Romain Rolland — fusese pedepsit de Zeus să poarte Pămîntul în spinare. Pentru muncitorimea lumii moderne aceasta e o îndatorire istorică, de onoare. Dacă și-ar retrage zecile de milioane de muncitori umerii, atunci nici legile gravitației nu ne-ar mai salva planeta de la prăbușire în haos...»

Am în fața ochilor trei imagini. Dați-mi voie să vă povestesc cîte ceva despre ele.

Prima mi-o dăruie o fotografie de demult, de la sărbătoarea unui Armindeni, prin anii '27—'28 mi se pare. Cîteva sute de muncitori înconjurați de baionetele jandarmilor. Muncitorii prefăcuseră sărbătoarea într-o zi de luptă pentru drepturile lor. Baionetele erau răspunsul.

A doua mi-o luminează propria memorie. Eram puținel mai mare ca voi cînd am intrat în coloana frenetică a primului 1 Mai liber pe pămîntul românesc, în'45, cînd zeci de mii de oameni sorbeau din apa vie și atît de proaspătă a libertății dobîndite prin grele jertfe, ascultîndu-i electrizați pe comuniști vorbindu-le despre făurirea unei țări puternice și prospere, stăpînă pe destinele ei, ridicînd majestuos făclia demnității naționale, aprinse de străbuni.

În sfîrșit, a treia imagine, impresionantă prin măreția ei, prin revărsarea ei de frumusețe; sărbătorile de 1 Mai ale anilor acestora, demonstrații vii și de o forță incomparabilă a multilateralei bogății, materiale și spirituale, a societății românești socialiste.

Contopesc aceste trei imagini într-una singură, generatoare a unui copleșitor sentiment: cel al mîndriei de a ne ști fiii acestui minunat popor, de a ne socoti oștenii credincioși ai unui partid puternic, demn și clarvăzător, al cărui unic și înalt scop este fericirea oamenilor, ridicarea României pe cele mai înalte trepte ale progresului și civilizației.

Zi internațională de luptă a celor ce muncesc, 1 Mai ne trimite gîndul fierbinte pe toate meridianele globului. Este purtătorul mesajului de solidaritate, de pace și înțelegere al poporului român, creatorul unei opere întîmpinată pretutindeni de stimă unanimă.

Printre cei ce cu umerii susțin Pămîntul, au bucuria să se numere oamenii muncii din România — «o țară despre care se vorbește în lume», cum scria un ziarist de pe alte meleaguri. Și se vorbește cu admirație.

Octav **PANCU-IAȘI**

Memoria
PAMINTULUI
ROMANESC

8 MAI 1921
CREAREA PARTIDULUI COMUNIST ROMAN

COMUNIŞTII ÎN DESTINELE PATRIEI

An de an, fremătătoarele sărbători ale naturii împrospătate ne aduc aminte neuitata zi de **8 Mai 1921**, cînd primăvara s-a contopit, mai strîns ca oricînd, cu înseşi nădejdile patriei, cu idealul eliberării sociale şi al construcţiei unei lumi noi. Atunci, prin întemeierea Partidului Comunist din România, poporul nostru se angaja în faţa istoriei să-şi izbăvească destinele de toate nedreptăţile societăţii capitaliste, să preia şi să ducă mai departe aspiraţiile revoluţionare şi democratice ale naţiunii. Înfruntînd prigoana şi închisorile, mii de fii ai partidului, ai clasei muncitoare, ai neamului românesc şi ai naţionalităţilor conlocuitoare nu au precupeţit nimic, nici chiar viaţa, pentru a face să triumfe pe aceste plaiuri strămoseşti soarele biruitor al socialismului, al fericirii.

Primăvara visată atunci, la întemeiere, a izbucnit generos pe toate meleagurile ţării o dată cu alungarea, în 1944, a cotropitorilor fascişti şi cu preluarea puterii de către popor, supremul creator al istoriei noastre naţionale. În fruntea luptei de eliberare naţională şi socială, ca şi în construirea societăţii socialiste, s-au aflat întotdeauna comuniştii.

Reunind în rîndurile sale pe cei mai de nădejde fii ai patriei, Partidul Comunist Român şi-a cîştigat de mult dragostea şi respectul întregii naţiuni, prin devotamentul şi înţelepciunea cu care conduce destinele României socialiste. Uriaşa operă de edificare şi desăvîrşire a socialismului, de ridicare a ţării pe cele mai înalte culmi ale progresului şi civilizaţiei, tot ce se înfăptuieşte şi se va înfăptui sub cerul de legendă al Mioriţei, ca urmare a indicaţiilor Congresului al IX-lea şi ale Conferinţei Naţionale a partidului, poartă la temelie însemnele unei politici ştiinţifice consecvente, înţelepte şi clarvăzătoare, întemeiată pe analiza riguroasă a realităţii, a condiţiilor specifice ţării noastre, epocii în care trăim. Sub conducerea încercatului său Comitet Central, avînd în frunte pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretarul general al partidului, gloriosul Partid Comunist Român, comuniştii din România laolaltă cu milioanele de fii ai ţării, însufleţiţi de lumina măreţelor idealuri ale umanităţii, îşi consacră toate puterile pentru ca destinele patriei, viaţa celor mai tinere vlăstare să fie o neîntreruptă primăvară.

Din strînsa împletire a destinelor patriei cu biografiile comuniştilor, cu biografiile tuturor oamenilor muncii, s-au născut în anii noştri mii de construcţii semeţe, bogatele recolte ale cîmpiilor şi ale dealurilor. S-au născut şcolile frumoase în care învăţaţi, blocurile suple în care locuiţi, taberele în care vă petreceţi vacanţele însorite. S-au născut mii de institute, universităţi şi laboratoare. S-au născut oraşe şi sate tot mai înfloritoare. Pretutindeni, comuniştii, întregul popor desăvîrşesc o ţară tot mai frumoasă. Pretutindeni autorii minunatelor edificii industriale şi morale sînt ei: bunicii, părinţii şi fraţii voştri mai mari. Talentaţi şi modeşti, perseverenţi şi devotaţi unui generos ideal, comuniştii întruchipează în cel mai înalt grad înseşi calităţile etice ale poporului român, energiile şi visele tot mai cutezătoare ale acestuia.

În destinele României contemporane, forţa idealului comunist, munca şi visele comuniştilor reprezintă puternica sevă a ascensiunii în istorie a poporului român, statornica temelie a primăverii şi-a fericirii.

Mihai NEGULESCU

Tinereţe şi ideal

de Pop **SIMION**

Mărturisesc, cu greu s-ar putea găsi două idei care să se îngemăneze mai bine, care să se întregească în chip plenitudinar ca acelea de tinereţe şi ideal. Nu numai că se conjugă perfect, dar se şi pun în valoare, îşi dau relief, adîncime, perspectivă; devin, dacă ne uităm mai atent, de nedesfăcut. O tinereţe lălîie, lovită de uscăciune, lipsită de perspectivă, de forţa idealului, îşi dezice propria condiţie, devine o întristătoare bătrîneţe, existenţă amorfă, în afara vîrstelor; şi, dimpotrivă, o existenţă matură (o bătrîneţe chiar), care îşi păstrează şi îşi adînceşte matca de ideal, prelungind-o cît mai mult, devine o veritabilă tinereţe, evidenţiată dincolo de biologic, prin spirit, aspiraţii, putere creatoare. Idealul se confundă, aşadar, cu neistovita tinereţe; visul ia înălţimi nebănuite. El pare un vultur semeţ. Şi vulturul acesta semeţ, numit ideal, se roteşte într-una, cu aripile larg desfăcute, deasupra capetelor voastre chinuite de întrebări şi cunoaşteri; e pasărea îndrăznelilor şi zborul ei nu cunoaşte astîmpăr, se înscrie planat ori în largi volute pe cerul speranţelor voastre, îmbiindu-vă parcă să vă contaminaţi de splendoarea falnicei sale evoluţii celeste, să o imitaţi prin similare zboruri ale minţii, ale spiritului, ale curajului, ale faptelor de toate zilele.

Îmi amintesc cum, în clasele primare, dascălul ni se adresa cu aceeaşi mereu şi bineştiută întrebare, devenită clasică:

— Ce vrei să fii tu, măi?

— Eu vreau să fiu impiegat de mişcare (afirma un coleg al meu, fiul unui acar, care vedea în numita profesie, mult visată de tătînele său, întruchiparea a ceea ce poate fi mai frumos, întruchiparea idealului lui).

— Eu vreau să fiu rege (mărturisea odrasla unui tutungiu; sub ochii lui ajunseseră foarte multe timbre cu regi şi regine...).

— Eu vreau să fiu Tarzan (cerea băieţelul acela firav şi blond şi miop al spălătoresei; era mistuit de tentaţia sănătăţii, a puterii de a împărţi dreptate).

— Eu vreau să mă fac şofer (se lăuda copilul unui ţăran care avea faima să fi construit o bicicletă din vergele de floarea-soarelui).

— Eu vreau să mă fac hornar (se lăuda un băiat căruia nu-i spun numele).

— De ce să te faci tu hornar, măi? vru să ştie dascălul.

— Pentru că hornarii se suie în pod, domnule învăţător, şi suind în pod dau de cîrnaţi puşi la afumătoare şi...

— Stai jos, prostălăule, îl dojenea dascălul pe băiatul căruia nu-i spun numele şi al cărui ideal era să nu fie niciodată flămînd, cum erau toţi ai lui.

Visuri copilăreşti ivite în alt timp şi spulberate o dată cu timpul care le-a născut. Copilăria de azi are cu totul alte tentaţii, alte dorinţi îi mistuie pe cei care sînt floarea ţării. Sînt atraşi de vraja unei viori, de jocul fascinant al matematicii, de inepuizabilele tărîmuri ale geografiei, cu multă aventură şi nemaipomenite descoperiri. Gîndirea logică, intensitatea trăirilor, maturitatea de spirit, gravitatea reacţiilor dizolvă chipurile nereliefate, confuze şi prinde contur — încetul cu încetul — conştiinţa idealului, cea mai expresivă marcă a omului tînăr. Idealul de viaţă al tînărului de azi e o elaborare atentă, logică, la care colaborează deopotrivă şcoala şi societatea, o alegere conştientă, deliberat construită, în care triumfă calităţi, cunoştinţe acumulate, virtuţi specifice, talente. Ce vrei să devii? îl întrebi pe tînărul de azi. Eu voi deveni atomist; eu voi deveni oceanograf; eu voi deveni pilot de încercare; eu voi deveni cibernetician; eu voi deveni expert în muzica astrelor; eu voi deveni întîiul interpret dintre convorbitorii Terra şi Venus... Răspunsurile pot continua, în flux liber, operînd cu o siguranţă de bisturiu în materia numită ideal.

FIII
PLANETEI
PĂMÎNT

Pînă mai ieri, spaţiul dintre posibilitate şi realitate era un imperiu al întîmplării, în care se consumau necontenite jocuri de vise, de dorinţi, de himere; unele se împlineau, la vreme ori după o istovitoare întîrziere, altele — nu puţine — piereau, asemeni fluturilor de noapte care se strîng în jurul flăcării, se rotesc obsesiv şi mor, scrumindu-se. Sensul fundamental al societăţii în care trăim azi este tocmai plămădirea idealului de umanitate; omul nou, omul complet, promovarea multilaterală a personalităţii umane, efort care nu se mai loveşte de piedici de netrecut. Avem nevoie de omul armonic, de omul lucid, de omul curajos, de omul drept, de omul frumos, de omul optimist, de omul învăţat, de omul total, care transformă lumea după chipul şi asemănarea sa. Iar numele acestui om nou, al omului ideal, este comunistul...

Ridicaţi-vă cît mai des privirile înspre vulturul acela semeţ, numit ideal...

VICTOR ARE O PROBLEMĂ

Cu cît se apropie mai mult de lac, nerăbdarea lui Victor creşte. În mînă duce nava care trebuie încercată astăzi. În curînd îi admiră eleganţa cu care pluteşte pe oglinda lacului. De pe mal, printr-un cablu, un aparat conceput de prietenul nostru trimite impulsuri navei. Ea evoluează după comenzile primite. Proba a reuşit!

Constructorul se numeşte DĂSCĂLESCU VICTOR şi este elev în clasa a VII-a A a Şcolii generale nr. 166 din Bucureşti. El participă la concursul «Minitehnicus» organizat de revista noastră, cu o navă de agrement electro-ghidată. Ultima problemă care-l frămîntă pe Victor este «botezul» navei. Nu s-a hotărît încă ce nume să-i dea. Să-i sugerăm noi? Poate... «Cutezătorul»!

Maria NEGREA

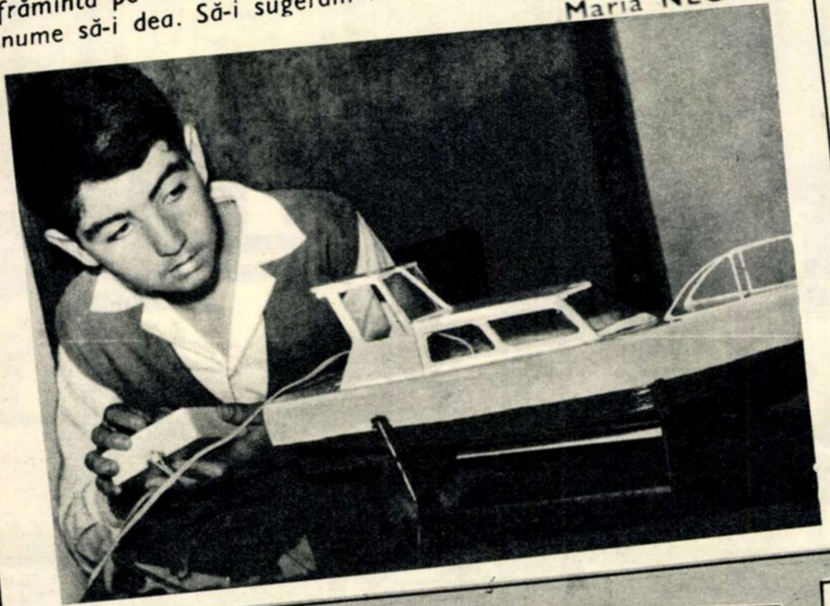

O FETIŢĂ CU CODIŢE...

De fiecare dată cînd vocea crainicului anunţă Goreac Alina — România, în faţa noastră apare o fetiţă cu două funde mari, căreia parcă-i lipseşte ghiozdanul. Alina s-a născut la Lugoj, în 1952. Acum este în clasa a IX-a la Liceul nr. 2 din oraşul său natal. Participarea ei în cadrul reprezentativei ţării noastre la concursuri internaţionale de gimnastică a început în 1965, în Iugoslavia. Urmează apoi confruntările din Bulgaria, Republica Federală a Germaniei, Republica Democrată Germană, Franţa, Cehoslovacia. Anul 1966 îi aduce prima confirmare internaţională: locul I la individuale obţinut în Republica Populară Bulgaria.

Ce-şi doreşte Alina? Să dovedească prin munca şi rezultatele muncii ei că poate fi selecţionată în reprezentativa României pentru Jocurile olimpice din Mexic. De altfel, la concursul de verificare dintre reprezentativa noastră şi cea a Uniunii Sovietice în vederea Olimpiadei, desfăşurat la Bucureşti, nu de mult, Alina Goreac a obţinut note între 9,25 (bîrnă) şi 9,40 (sărituri). Pe cînd visul oricărui gimnast, nota 10?

Elena SKIBINSKI

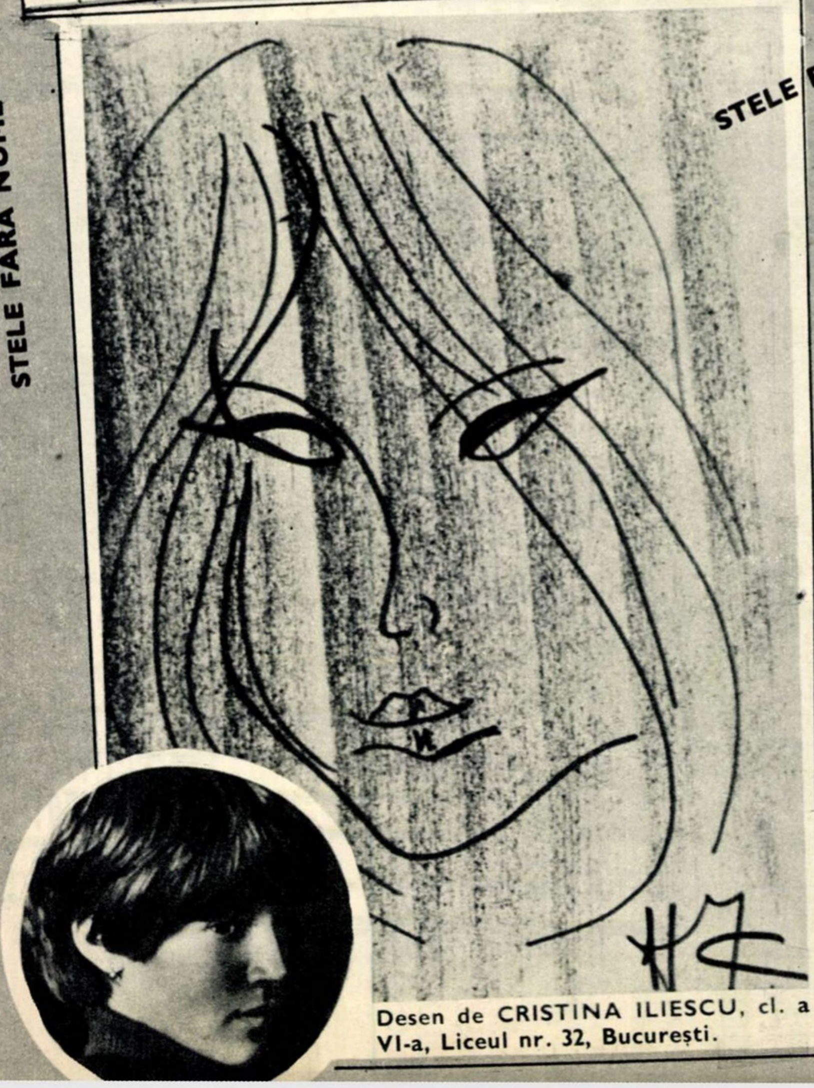

Desen de CRISTINA ILIESCU, cl. a VI-a, Liceul nr. 32, Bucureşti.

ZIAR DE ŞANTIER

Vezi, cupele de beton urcă şi coboară,
Păsări imense care n-au dreptul să se clatine
Urcă şi coboară,
Ridicate şi coborîte din mîinile harnice ale macaragiului;

Se revarsă modestul beton
De culoarea frunzelor obosite,
De culoarea hainelor de fiecare zi,
De culoarea mării, în răstimpuri de veghe.
Vezi, aici e barajul. Şi — aici,
Aici se va naşte o mare,
O mare pulsînd energii!

VLAD VIOLETA
Şcoala generală nr. 1,
cl. a VIII-a, Brăila

FIII PLANETEI PĂMÎNT

CONFRUNTĂRI LA PORTILE DE FIER

①

Planeta Pămînt s-a născut imperfectă. A avut însă un mare noroc. Oamenii, copiii ei teribili, care i-au populat întinderile încă din cele mai vechi timpuri, au muncit, au gîndit, au visat, i-au sporit continuu darurile şi frumuseţea. Curios: istoria civilizaţiilor, privită dintr-un anume unghi, nu este altceva decît o vastă operă de chirurgie estetică şi economică aplicată Terrei de generaţii şi generaţii de oameni de-a lungul vremurilor. Evident, fiecare generaţie, fiecare societate, fiecare popor — după trebuinţele, după gîndurile, după visurile sale. La Porţile de Fier, pe Dunăre, chirurgi moderni, constructori din două ţări socialiste şi prietene, România şi Iugoslavia, execută împreună, în prezent, una din aceste grandioase operaţii estetico-economice: transplantarea în pieptul Dunării a două imense inimi de oţel şi beton armat. Două hidrocentrale, una pe malul românesc şi cealaltă pe malul iugoslav, care vor pulsa pentru economiile celor două ţări, începînd din anul viitor, milioane de kilowaţi-ore de energie. Milioane de kilowaţi-ore de sînge electric, dinamizator şi atît de necesar civilizaţiei moderne, începînd de la încălzirea modestului fier de călcat şi pînă la dirijarea interplanetară a navelor cosmice.

Operaţia, una dintre cele mai mari de acest fel efectuate în Europa, cere mult efort fizic şi mai ales multă inteligenţă creatoare. Două lucruri pe care cei ce o execută nu le-au precupeţit şi nu le vor precupeţi nici o clipă pînă cînd teribilele inimi electrice nu vor începe să bată, iar pacientul, legendara Dunăre Albastră, nu se va simţi excelent. Ca şi la operaţiile de transplantare a inimilor omeneşti, şi aici ochii şi mîinile sînt cheia principală a reuşitei. Ochii clarvăzători ai inginerilor care au proiectat, ochii ageri ai inginerilor constructori, mîinile sigure ale sudorului, ale macaragiului, ale excavatoristului, ale lăcătuşului, ale electricianului, ale şoferului, mîinile sigure ale celor 11 000 de constructori cîţi lucrează fără întrerupere, zi şi noapte, pe malul românesc. Bisturiile, foarfecele, pensetele şi alte instrumente necesare unei operaţii sînt aici macaralele gigantice, tractoarele, camioanele, motopompele, excavatoarele şi betonierele grele. Un singur lucru a rămas acelaşi: precizia de milimetru cu care se execută fiecare mişcare, fiecare lucrare în parte, pentru ca apoi alte mişcări, alte lucrări să se lege la rîndul lor perfect de cele făcute anterior şi operaţia să reuşească pe deplin.

Aici totul este impresionant. Dimensiunile: viitorul baraj de beton ce va pune piept apelor Dunării va avea nu mai puţin de 441 m lungime şi 60 m înălţime. Oamenii: dintre cei 11 000 de constructori, mulţi sînt veterani ai unor asemenea lucrări de proporţii — Bicaz, Argeş... Mulţi se află pentru prima oară în faţa unei asemenea realităţi trepidante, dar toţi sînt arşi pe dinăuntru de aceeaşi patimă nobilă a desăvîrşirii lucrului început, a marilor confruntări cu limitele şi posibilităţile fiinţei omeneşti.

La Porţile de Fier am văzut cîteva urme de paşi proaspăt întipărite în nisipul umed, abia ivit de sub valurile tulburi ale Dunării, acolo unde apa fusese dislocată pentru a se pune temelie de nădejde construcţiilor. Erau primele urme ale unui om pe un nisip care vedea *acum, pentru prima oară de la începutul lumii*, lumina dulce — lăptoasă a Soarelui nostru de totdeauna. Vederea primelor urme pe zăpada de sticlă a Everestului sau a Polului Nord, lăsate de primii cuceritori ai necunoscutului, vederea primelor urme ale unei fiinţe omeneşti pe munţii de cretă albă ai Lunii nu m-ar fi impresionat mai mult. Paşii aceştia, care bucurau cu apăsarea lor aspră, dură chiar — pentru prima oară de la naşterea planetei — catifelarea nisipurilor geologice, erau paşii unui om obişnuit. Ai unui chirurg *de-aici*. Erau paşii unui constructor. Paşii unui cetăţean al patriei mele.

Petre GHELMEZ

1) Măreţia betonului şi-a oţelului în toată amploarea ei — măreţia inteligenţei creatoare.
2) Cînd devii «chirurgul» propriei tale planete, casca şi halatul alb pot fi înlocuite cu o cască şi un halat de sudor, de pildă.
3) Zeci, sute, mii de păienjenişuri metalice...
4) ...şi un singur stăpîn: omul.
5) Moment poetic la Porţile de Fier: răsăritul soarelui.

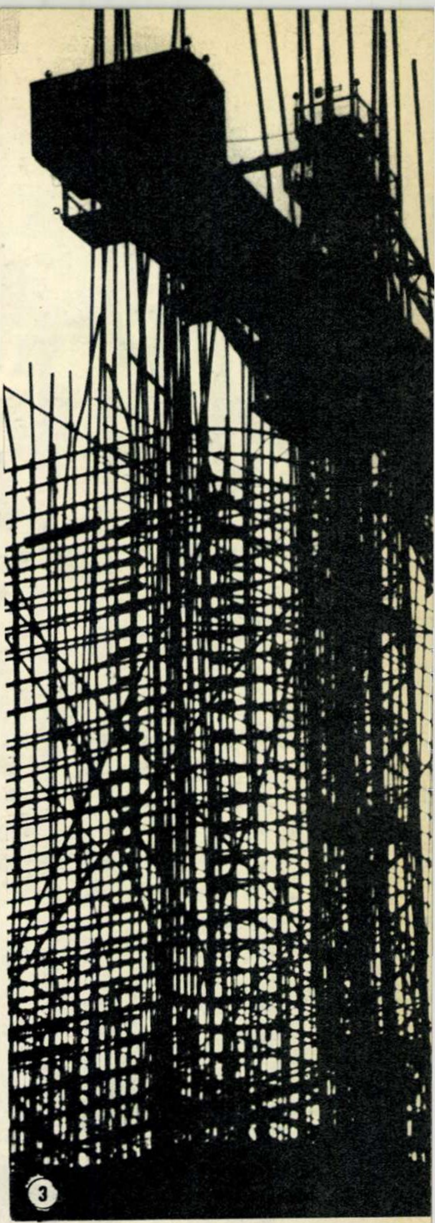

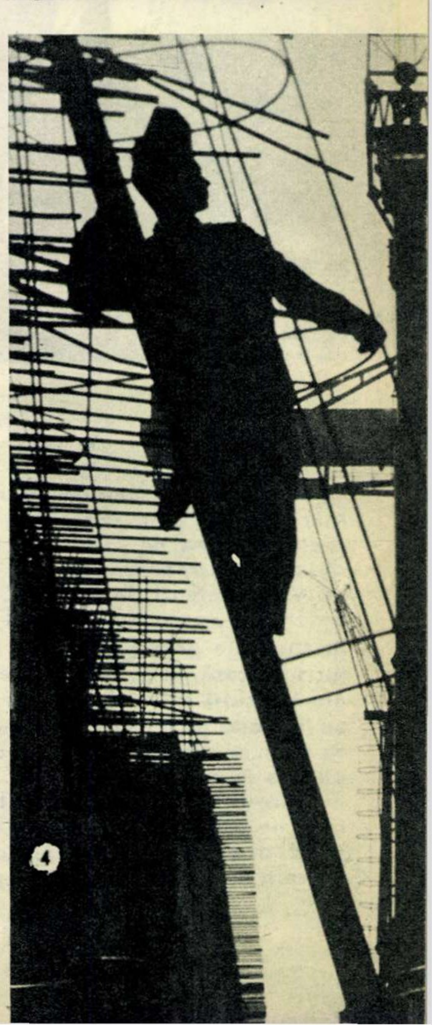

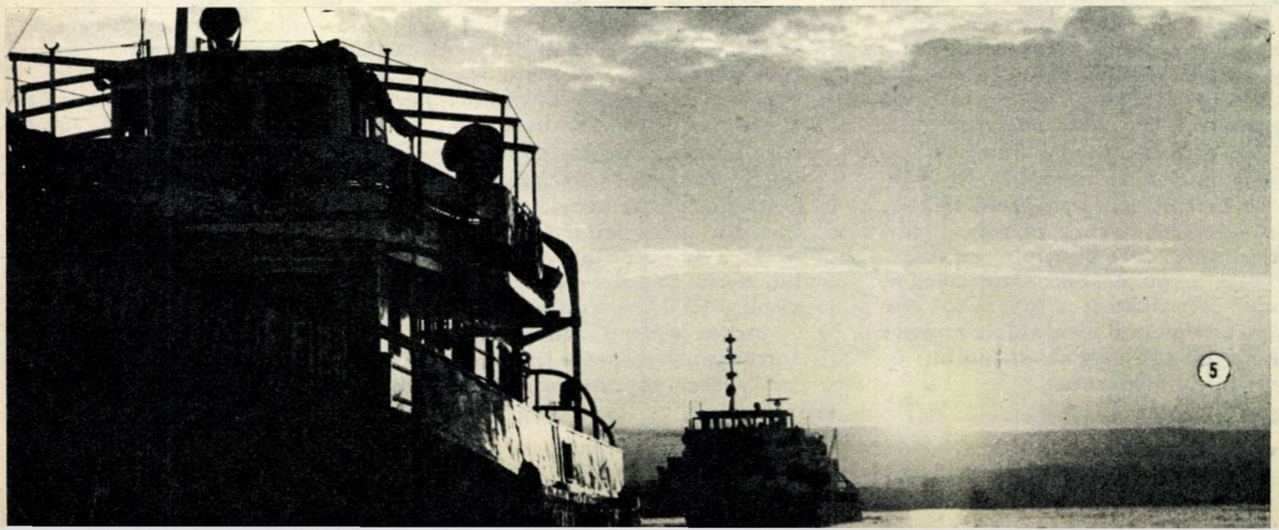

Cutezătorii
PE GLOB

FII
PLANETE
PĂMÎNT

Acum sîntem oameni mari. Chiar cei mai mici dintre voi sînt mai mari de cum eram noi, în copilăria noastră, a omenirii. Pe vremea aceea ne plăcea să luăm Pămîntul, să-l turtim puțin și să-l așezăm pe spinările unor pești uriași. Unii dintre noi îl puneau pe niște elefanți domesticiți, ba era unul, Atlas, care îl ridica pe umerii lui ca pe un bolovan. Copilării! Deschide televizorul și, în sunetele grave ale unor întîmplări formidabile, Pămîntul îți intră în casă, la comandă, ales din fulguirea de stele. Nu de mult, din înălțimi calculate de cartea de aritmetică, aparatele trimise au înapoiat pe pămînt imaginea lui rotundă, în care, printre pîlcuri de nori, se deslușeau ființele continentelor. Ne obișnuim cu toate. Lumea Pămîntului și lumea de stele ne-au devenit familiare, ne mișcăm în nemărginire o dată cu ele, în alcătuirea lor, și tot mai mult ne depărtăm de vremea cînd în templele și piramidele noastre stateam de vorbă cu zeii și după unghiurile umbrei și luminii încercam să legăm și să dezlegăm legile universului.

Acum sîntem oameni mari. Pămîntul se fotografiază, îl poți cumpăra din librărie, îl poți asculta la radio, te poate bucura ca un măr și te poate durea ca o boală. Lumea nu mai este atît de mare cum credeam cînd eram copii, cînd nașterea și moartea, binele și răul, dragostea și dușmănia, pacea și războiul le înțelegeam ori căutam să le înțelegem într-o umilitoare dispută cu puterile nevăzute ale cerului. Noi, copiii Pămîntului, jucăm șotron pe întinderea lui, aruncăm într-o scăpărare ciobul de gînd și sărim într-un picior pe toate continentele lui, din cetățile Carpaților în podișurile Anzilor, din valea Nilului în valea Amazoanelor, din Țara de Piatră în Țara de Foc, din Arctica în Antarctica, din Tibet în insula Paștelui, de la Capul Horn la Capul Bunei Speranțe. Numai cu grijă, să nu calci într-un ocean, să nu te zgîrii în monumentele Atlantidei.

Acum sîntem oameni mari. Sîntem o omenire. Și neamurile lumii se strigă peste hotarele țărilor și continentelor. Și se cunosc, ori vor să se cunoască. Sînt strigăte de prietenie și strigăte de

PACE

Nu vreau să zbor spre Lună și stele,
Priviri optimiste mă-ndreaptă spre ele.
Mùlt inspirată de-a lor frumusețe,
Prin versuri aș vrea să le dau binețe.

Nu vreau să zbor spre Lună și Marte,
Noian de treburi m-așteaptă
pe-aproape.
Cît ține Pămîntul să merg și să merg,
Cu inima-mi să scriu «Pace» pe
Pămîntul întreg.

Nici departe în cosmos n-aș vrea să
zbor,
Pe pămînt să lucrez, pe-ntinsul ogor,
În el sămînța păcii să o pun,
Să dau omenirii tot ce am mai bun.

O singură dorință aș avea
Pentru cei ce-n cosmos vor pleca,
Să ducă cu ei spre zări infinite,
Cuvîntul de pace al lumii-nfrățite.

SLĂVITA GABRIELA
cl. a VI-a
Șc. gen. nr. 15, Brăila

Foto: I. HANANEL

durere, sînt strigăte de îmbuibare și strigăte de foame, sînt strigăte din lumină și strigăte din întuneric, sînt dintr-o lume omenească ori dintr-o lume cîinească. Ce ne rămîne de făcut? Iată, noi cei de-aici, de la arcul Carpaților și de la gurile Dunării, ne cultivăm pămîntul și-l împodobim cu formele frumoase ale gîndirii și libertății noastre. Drumurile noastre pornesc de-aici și se încrucișează cu toate drumurile lumii. Cu drumurile drepte, însoțite de roadele pămîntului și de depărtările senine, în nesfîrșita călătorie a acelui «MARE LUCRU — cum spune Nicolae Iorga învățatul — CEL MAI MARE DIN TOATE, CARE E VIAȚA OMENEASCĂ ÎNSĂȘI». Și de acest mare lucru răspundem, alături de neamurile lumii, pentru ca Pămîntul să se poată înscrie mai departe pe orbita anotimpurilor, familiar și colorat, ca Pămînt al izvoarelor și înfloririi.

Ion HOREA

Salut, primăvară! Tu nu sosești în același timp pe întreaga planetă, dar pretutindeni venirea ta aduce bucurie și împrospătează dragostea de natură. Copiii României visează florile viitoare ale puieților pe care-i sădesc (foto 1). Alți copii răscolesc țărmurile rîurilor, dornici să adune într-un vivarium curiozitățile apelor Franței (2). Ca un simbol al umanității, fiii adoptivi, de diverse naționalități și rase, ai renumitei cîntărețe Josephine Baker își aplaudă mama (3). «Avem apă, sîntem salvați». Aceasta e trista semnificație a bucuriei acestor copii sud-americani (4). Prospețimea primăverii strălucește și pe costumul tinerei păstorițe din Mongolia(5), ca și în ochii acestor copii din Groenlanda, care au încins o tradițională horă în cinstea Soarelui(6). Iar florile din insula Bali ne-o evocă încă o dată (7). În Vietnamul eroic, cartea — un prieten nedespărțit pînă și în adăposturi (8).

O fetiță și... 44 de pisici

Există o frumoasă tradiție în Italia: aceea de a se organiza în fiecare an un concurs muzical rezervat copiilor. La diferitele etape ale concursului participă mii de copii, care interpretează melodii create special pentru ei. Faza finală se desfășoară la Bologna, fiind televizată în întreaga țară. Concursul, dotat cu premiul «Zecchino d'oro» (Bănuțul de aur), a fost urmărit în acest an de mai mult de șase milioane de telespectatori. Au fost prezentate 440 de cîntece, iar 50 000 de persoane au solicitat un bilet de intrare la Auditorium sala care a găzduit concertul de gală.

«Zecchino d'oro» a fost cîștigat de Barbara Ferigo din Garizia, interpreta melodiei «44 gatte», adică 44 de pisici.

— Ce-ai mai vrea să primești în dar? a fost întrebată.

— O veveriță, a răspuns ea.

Ion MĂRGINEANU

Fallas de Valencia

Lunile februarie și martie ale fiecărui an sînt așteptate de copiii Spaniei și Portugaliei cu multă nerăbdare. De ce? În această perioadă a anului are loc marele carnaval al copiilor, organizat în cinstea sosirii primăverii. El se desfășoară de fiecare dată în același oraș — Valencia, iar marea sărbătoare se cheamă Fallas de Valencia.

În aceste zile bulevardele și străzile orașului sînt invadate de bogăția de culori a minunatelor costume naționale purtate de copii sau de costumele personajelor îndrăgite din literatură, care pornesc într-o originală paradă. În timpul sărbătorii, fanfara însoțește pretutindeni pe cei mici, înveselindu-le jocurile. «Marele premiu al carnavalului» — căci se atribuie și un asemenea trofeu — este înmînat de juriu copilului care poartă cel mai frumos și mai ingenios costum.

Ecaterina BOKOR

Sărbătoarea băieților

În Japonia există o zi cînd acoperișurile tuturor caselor în care trăiesc familii cu băieți sînt împodobite cu bețe de bambus. În vîrful acestor bețe părinții prind panglici de hîrtie roșie, galbenă, neagră — tăiate în formă de... păstrăv. Ciudații «păstrăvi» fiind prinși foarte slab, cea mai mică adiere a vîntului îi desprinde. Atunci, deasupra întregului oraș se produce un zbor multicolor.

Această zi se numește tango non secu și este dedicată băieților. Forma de păstrăv a fișiilor de hîrtie a fost aleasă ca simbol al forței și vioiciunii — calități ce-i caracterizează pe băieți. Dar fetele? Au și ele o sărbătoare a lor. Ea se numește sangacu. În această zi fetele dansează, cîntă și deschid expoziții de păpuși.

Cătălina RADU

Foto: I. HANANEL

9

10

11

12

⑬

⑭

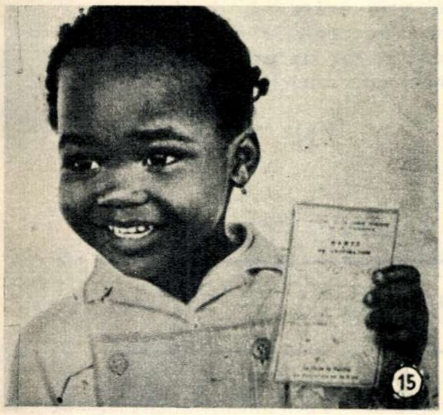

⑮

⑯

Florile, simbol al înnoirii, împodobesc toate sărbătorile tinerilor somalezi (9), după cum, pretutindeni, muzica însoțește bucuriile și durerile omenești: Elenei, fiica mai mare a mult regretatului Iurii Gagarin, armoniile îi amintesc părintele pierdut (10). În școlile Indiei, respectul pentru muzica tradițională se învață încă din copilărie (11), ca și cinstirea vestigiilor nemuritoare ale timpului faraonilor în Egiptul contemporan, care se preocupă, cu ajutorul solidar al umanității, să le păstreze (12). Două distracții preferate ale celor mici: luptele de cocoși pentru cei din Santa Rem-Brazilia (13) și jocurile acvatice pentru copiii chinezi (14). Africa, pînă ieri continent al mizeriei, se preface sub ochii noștri. Africanii se străduiesc să-și crească sănătoși fiii, ca pe acest copil, mîndru de certificatul său de vaccinare (15). Bogățiile Amazoniei n-au putut oferi acestei fetițe drept jucărie decît o pasăre (16). Acestor elevi din R.D. Germană le place să cerceteze cerul (17), iar în Oașul românesc, bucuroși de primăvară, copiii cinstesc frumoasele tradiții ale pămîntului natal (18).

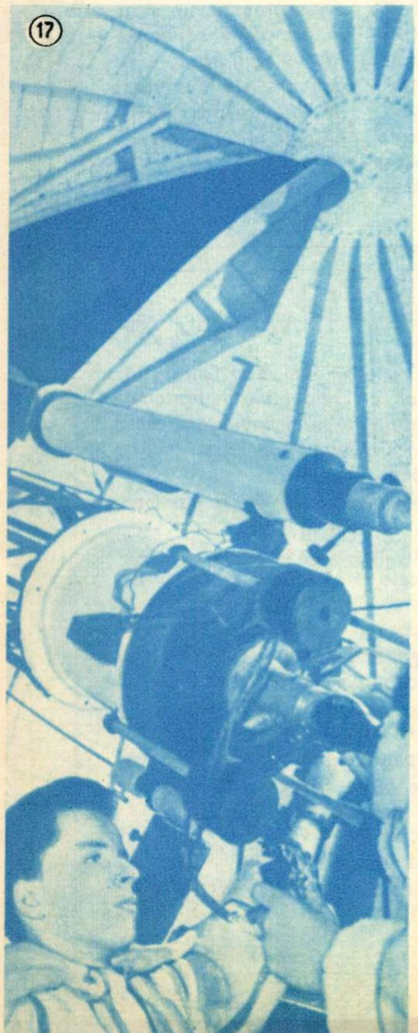

⑰

⑱

FIII PLANETEI PĂMÎNT

SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT

PREȚUL TROFEELOR

Ați auzit, ați citit ori ați văzut pe stadioane sau în fața micului ecran, dispute sportive în care oameni în toată firea își pun în joc, într-o încleștare de multe ori dramatică, toate posibilitățile lor fizice și nervoase, toată măiestria acumulată de-a lungul a mii de ore de pregătire. Amintiți-vă numai de acel neuitat meci din finala Campionatului mondial de fotbal în care coechipierii lui Boby Charlton i-au înfruntat pe cei ai lui Uwe Seeler și, învingîndu-i, după 120 de minute dramatice, i-au făcut pe unii dintre aceștia să izbucnească în lacrimi...

Și pentru ce toate acestea? Pentru o cupă (de cristal sau metal), pentru un tricou, pentru o centură, pentru o medalie.. Da, în aparență numai pentru atît. Dar numai în aparență. Jean Claude Killy, dacă ar fi vorba numai de valoarea în sine a celor trei medalii olimpice pe care le-a obținut la Grenoble, n-ar însemna nimic. Dar dincolo de această valoare în sine, care nu contează, se află alta, incomparabil mai mare, capabilă să dureze în timp și să-i proiecteze în glorie și istorie pe cei care le-au obținut. E valoarea simbolică și reală totodată, care-i situează pe cîștigătorii marilor trofee nu numai printre cei mai cunoscuți oameni ai acestei planete, ci și printre cei mai frumoși (la figurat), printre cei mai prețuiți și respectați. În antichitate, cînd un sportiv dintr-o cetate se întorcea de pe stadioanele Olimpiei cu titlul de campion, locuitorii respectivei cetăți îl întîmpinau cu ode, cîntece, dansuri și spărgeau simbolic o poartă în zidul de apărare, considerînd că cetatea care are între zidurile ei un asemenea om nu mai are nevoie de ziduri de apărare.

Trofeul, ca mărturie a reușitei, a victoriei, e țelul suprem al oricărui sportiv. Pentru cucerirea lui nici un efort, nici o renunțare nu rămîn nejustificate.

Dinu Cristea, (campion român cunoscut nu numai în țară, ci și peste hotare), veteranul alergării de fond, deținător al medaliei de campion național, al cîtorva cupe balcanice, al unor diplome de prestigiu cîștigate în Spania și Maroc și al unei plachete obținută la Paris, a parcurs, în timpul antrenamentelor, o distanță egală cu cîteva lungimi de ecuator. Iolanda Balaș, de asemenea, pentru a ajunge să poarte laurii aurului olimpic dobîndit la Roma și Tokio, cel al medaliilor de campioană europeană și încă al multor altor trofee, a ridicat, ani în șir, la fiecare antrenament, cîteva mii de kg. Cei care vor să-i egaleze sau vor să-i depășească performanțele, trebuie să vrea și să poată să procedeze ca ea, să alerge, într-o zi de iarnă, cu ger și viscol, prin nămeții care trec de genunchi, ori să-și consume nu numai o sîmbătă, ci mai multe, cînd alții sînt în excursie sau la cinematograf, sărind o dată, de două ori, de o sută de ori ștacheta...

Cît de mare trebuie să fie valoarea trofeului sportiv care răsplătește asemenea eforturi, asemenea renunțări!

Dar cutezanța acelora care înconjoară globul, pe apele mărilor și oceanelor, solitari, la bordul unor ambarcațiuni mici și, relativ, rudimentare, sau a lui Wally Herbert. care în momentul de față efectuează traversarea pe jos a calotei polare!...

Uneori, din păcate, prețul plătit pentru un asemenea trofeu e mult mai mare, e chiar viața. Dar cu toate că omul nu are decît o singură viață, pentru a dovedi că el e de neînvins, și-o riscă. Asul alpinismului, englezul Mallory, îndrăznind să atace Everestul, a pierit în această temerară tentativă, deschizînd însă drum altor îndrăzneți, care au învins. Jim Clark, unul dintre cei mai renumiți piloți de automobile de cursă pe care i-a dat Terra, a pierit mai zilele trecute, luptînd pentru cucerirea unei cupe...

Prețul trofeului e mare, uneori nemăsurat de mare. Totuși, sportivii nu se dau înapoi. Îl plătesc. Îl plătesc în numele tuturor oamenilor de pe Pămînt, pentru a-i convinge, pentru a le arăta că, de fapt, ei sînt și puternici, și frumoși, asemeni zeilor de pe Olimp, imaginați de anticii greci...

Valeriu **CHIOSE**

Le-am cunoscut la București

Natalia Kucinskaia 19 ani, studentă, trei medalii locul I în confruntări internaționale (1966 Dortmund, R.F. a Germaniei), maestră a sportului; *Ludmila Turișceva*, 16 ani. elevă. locul I la gimnastică în Cupa popoarelor U.R.S.S. 1968. maestră a sportului; *Burda Liubov*, 15 ani, locul III la individual compus la Spartachiada popoarelor U.R.S.S. 1967 maestră a sportului.

Natalia. Liubov și Ludmila au făcut parte din echipa reprezentativă de gimnastică a Uniunii Sovietice care a susținut, nu de mult, în compania reprezentativei țării noastre, un concurs de verificare în vederea Jocurilor Olimpice de la Mexico.

▶

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Cu răsuflarea tăiată. Scatiul ii povesti lui Vlad pățania Prințului și felul cum acesta fusese doborît și aruncat in bordeiul săpat in pămint.

— Ciudat... spuse Vlad. intunecindu-se deodată la față. Moartea adevăratului Prinț a fost păstrată in cel mai mare secret. Înseamnă că cineva din personalul spitalului inchisorii a trăncănit. Vom vedea cine. Pină una-alta. viața lui Preda. cel care a jucat rolul Prințului. este in mare pericol. Dacă Chiorul ajunge la birlogul lui inaintea noastră, locotenentul major Preda este pierdut. Trebuie să-l găsim. Spuneai de un marinar bătrin care v-a inchis in magazie. Cum il cheamă? Murfatlar?

— Bătrinul marinar nu ne mai poate ajuta, spuse Scatiul incet. E mort. Nu-i așa. Babușcă?

• OSTROVUL LUPILOR • 122

Babușcă spuse repede:

— Zău. nene Vlad. l-am văzut și eu cu ochii mei. Era făcut sită.

Babușcă povesti repede intîlnirea lor cu remorcherul fantomă.

— Deci. bătrinul Murfatlar, spuse uimit Vlad cind Babușcă incheie povestirea, a fost doborit de o rafală trasă in geamul cabinei și. curios. în timp ce remorcherul mergea, adăugă el ginditor.

În clipa aceea, un ostaș cu automatul in mină se apropie in pas alergător de Vlad și strigă arătind cu mina undeva in zare:

— Tovarășe căpitan! Priviți... Priviți intr-acolo!

Vlad și cei doi băieți intoarseră capetele și rămaseră inmărmuriți. Departe, in fața lor, undeva, parcă in fundul ghiolului, flăcări uriașe incătușau orizontul, în timp ce o coloană subțire de fum se înșuruba in văzduh, desfăcindu-se apoi intr-o gigantică ciupercă neagră, sub cerul încremenit de vară. Vlad duse binoclul la ochi și privi.

— Remorcherul a fost incendiat... spuse el cu binoclul la ochi, după citeva clipe de tăcere. Și-acum se scufundă intr-o mare de flăcări.

La un semn al lui Vlad, motoarele șalupei duduiră și, făcind un scurt ocol, nava se îndreptă, mărindu-și din ce în ce viteza, spre vilvătăile ce dansau la orizont.

— Deși, continuă Vlad lăsind binoclul să cadă și intorcindu-se spre cei doi băieți... o să ajungem prea tirziu, oricum mi-ați făcut un mare serviciu, băieți. În sfirșit, știu cine este «Rima de mare» sau cel puțin bănuiesc...

— «Rima de mare»? se miră Scatiul.

21 noiembrie 1967. Automobilistul scoțian Jim Clark **cîștigă marele premiu al Spaniei. (foto 1). Dar... Patru luni mai tîrziu, în timpul unui concurs automobilistic desfășurat în Republica Federală a Germaniei, unde țintește spre a 26-a victorie, se accidentează mortal!... O luptă aparent inegală. Halterofilul** Fiți Balaș, **multiplu recordman mondial de juniori, va învinge totuși imensa greutate. Un nou trofeu îi va consfinți victoria (foto 2). Cele mai de preț trofee sînt pentru** Dinu Cristea (x) **acești elevi pe care i-a învățat să alerge, să lupte și să învingă. Din «pepiniera» marelui nostru atlet** a **și crescut o primă promoție de campioni.** Gheorghe Dima (xx) **a cucerit la Istanbul, în martie anul acesta, titlul balcanic de cros la categoria juniori (foto 3).** Florin Gheorghiu, **la numai 20 de ani, a primit titlul de** mare maestru internațional **(foto 4).**

• OSTROVUL LUPILOR • 123

— Da, spuse gînditor Vlad. Un vierme ciudat și păros care trăiește ascuns în nisipul mării. Pescarii îl cunosc. E singura momeală pe care o atacă chefalul. Șeful bandei este poreclit «Rîma de mare». Îl căutăm de multă vreme.

— Dar pe vas nu era nimeni, interveni uimit Scatiul, numai...

— Totuși, podeaua era ciuruită de gloanțe, nu? făcu Vlad, ridicînd binoclul și ducîndu-l din nou la ochi. «Rîma de mare» a făcut o greșeală grosolană. A vrut s-o repare incendiind remorcherul. Prea tîrziu. Voi ați văzut ceea ce trebuia văzut. Fără voi n-am fi știut ce s-a petrecut acolo.

Într-adevăr, pe măsură ce șalupa se apropia, remorcherul, arzînd ca o torță uriașă pe apă, se scufunda încet, încet, azvîrlind cu vuiete surde, în văzduh, trombe clocotitoare de aburi.

În clipa următoare, urcînd în fugă scara de fier ce ducea în cabinele șalupei își făcu apariția un radiotelegrafist care se apropie de Vlad și îi raportă ușor agitat:

— Tovarășe căpitan, «Libelula» la aparat. Sînt pe recepție.

— Veniți cu mine, le spuse Vlad celor doi băieți, făcîndu-le semn să-l urmeze, în timp ce Spic, luînd-o înainte, dispăru cu un salt spectaculos în interiorul șalupei.

Coborînd scara de fier, Scatiul și Babușcă, însoțiți de Vlad, pătrunseră în cabina radiotelegrafistului. Căpitanul se așeză la o măsuță în fața aparatului de radioemisie și își puse căștile la urechi:

— Aici «Albatrosul», spuse Vlad, ridicînd microfonul și ducîndu-l

• OSTROVUL LUPILOR • 124

la gură. Sînt pe recepție. Transmite pe cifrul A. Te ascult.

Scatiul și Babușcă auziră în căștile de la urechile lui Vlad un șir de sunete ciudate, fără înțeles. Apoi Vlad apăsă pe un buton și adăugă în microfon:

— Mulțumesc, Libelulo! Am înțeles!

Aparatul de radioemisie amuți.

— Șoferul dubei sanitare a fost arestat, spuse Vlad, scoțîndu-și căștile radio și punîndu-le pe măsuță în timp ce se ridica în picioare. Chiorul l-a plătit cu bani grei. Acum știm și unde ați fost îmbarcați pe remorcher, la Vadul Roșu. Din păcate, moartea bătrînului marinar a tăiat firul care ducea spre bîrlogul Chiorului.

— Păi, noi știm încotro au luat-o de acolo, spuse repede Scatiul. Știm drumul ca pe apă. Nu-i așa, Babușcă?

Capul lui Babușcă se deșurubă parcă fulgerător din umeri și ochii lui verzi scînteiară.

— Mai e vorbă...

— Cum așa? făcu mirat Vlad. N-ați stat închiși în tot timpul drumului într-o magazie întunecoasă?

— Ba da, răspunse zîmbind Scatiul. Dar eu și cu Babușcă vedem și cu urechile. Dacă n-ar fi așa, ce ne-am face noaptea în baltă?

— Și puteți să mă duceți la Preda? întrebă din nou, cu glas șovăitor, Vlad. Chiar acolo? În bîrlogul Chiorului?

Scatiul și Babușcă se priviră mirați și ridicară nedumeriți din umeri:

— Păi, de ce nu?

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: Tudor POPESCU
Ilustrații: Albin STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: Racheta «Luceafărul», în drum spre asteroidul R.M.-12, a salvat doi naufragiați în cosmos. Aceștia sînt, de fapt, doi bandiți, care urmăreau să încurce planurile eroilor noștri. Intervin doi extrapămînteni care-i transportă pe toți pe planeta lor, Terra II. Aici, localnicii cred că cel puțin doi dintre pămînteni sînt bolnavi.

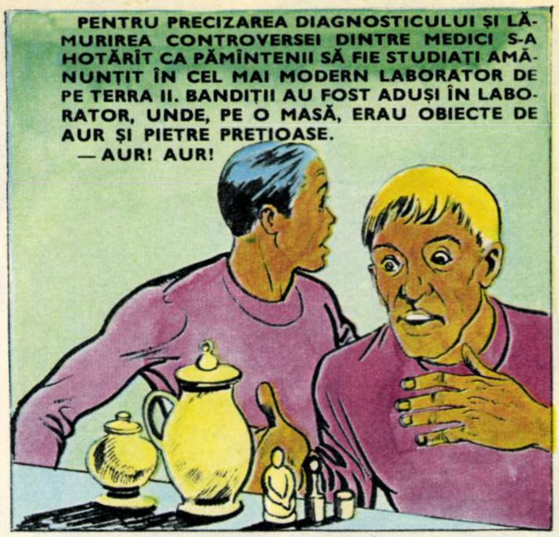
PENTRU PRECIZAREA DIAGNOSTICULUI ȘI LĂMURIREA CONTROVERSEI DINTRE MEDICI S-A HOTĂRÎT CA PĂMÎNTENII SĂ FIE STUDIAȚI AMĂNUNȚIT ÎN CEL MAI MODERN LABORATOR DE PE TERRA II. BANDIȚII AU FOST ADUȘI ÎN LABORATOR, UNDE, PE O MASĂ, ERAU OBIECTE DE AUR ȘI PIETRE PRETIOASE.
— AUR! AUR!

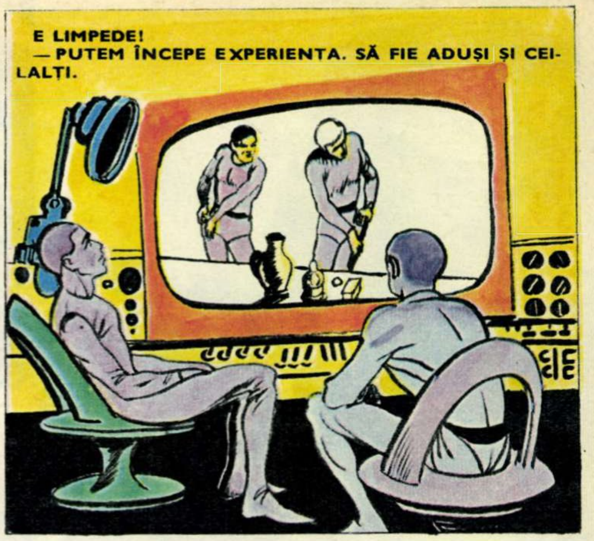
E LIMPEDE!
— PUTEM ÎNCEPE EXPERIENTA. SĂ FIE ADUȘI ȘI CEILALȚI.

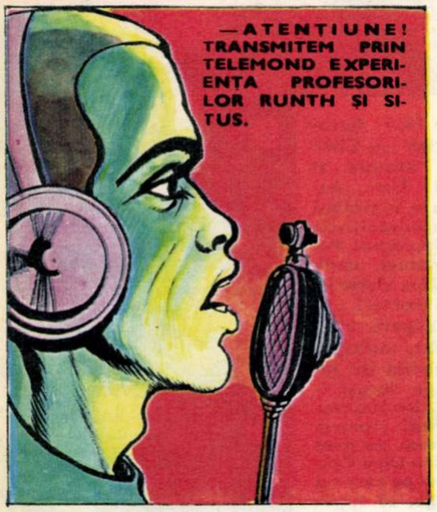
— ATENTIUNE! TRANSMITEM PRIN TELEMOND EXPERIENTA PROFESORILOR RUNTH ȘI SITUS.

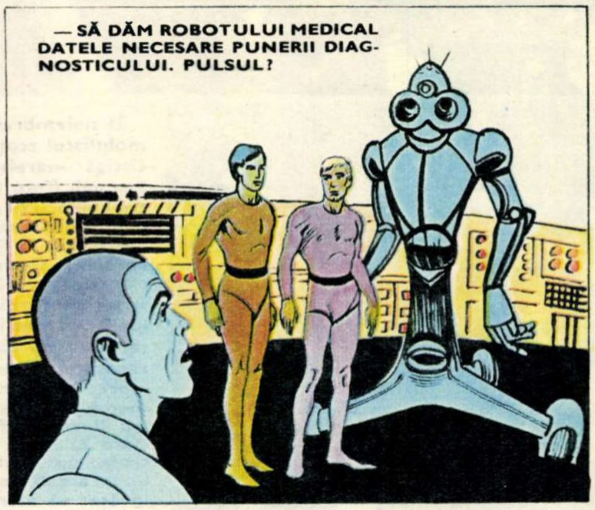
— SĂ DĂM ROBOTULUI MEDICAL DATELE NECESARE PUNERII DIAGNOSTICULUI. PULSUL?

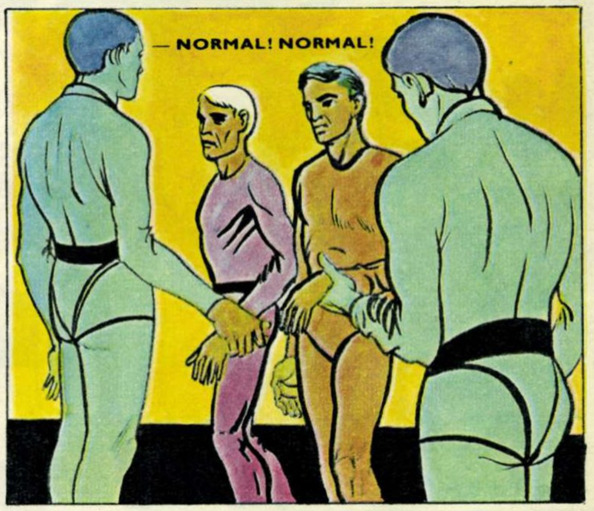
— NORMAL! NORMAL!

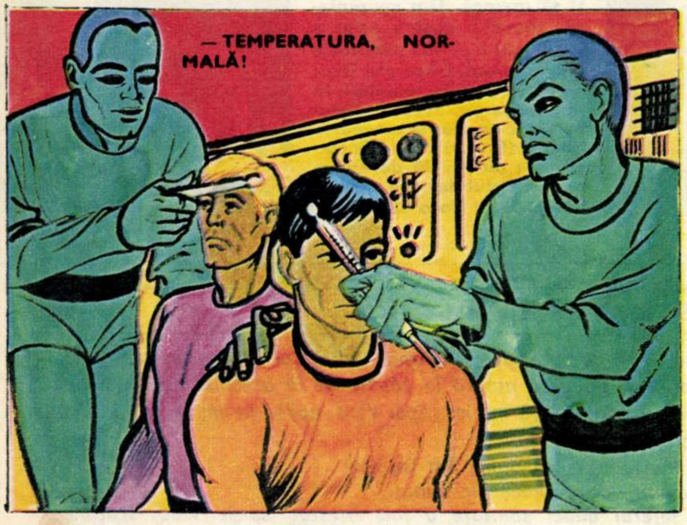
— TEMPERATURA, NORMALĂ!

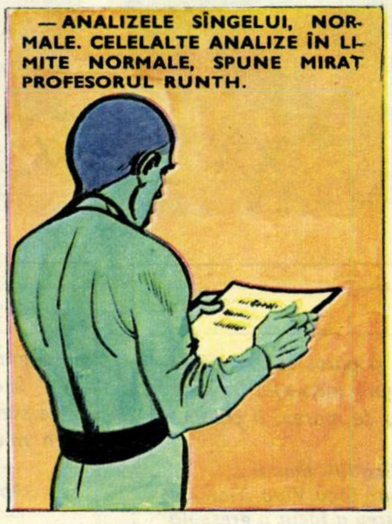
— ANALIZELE SÎNGELUI, NORMALE. CELELALTE ANALIZE ÎN LIMITE NORMALE, SPUNE MIRAT PROFESORUL RUNTH.

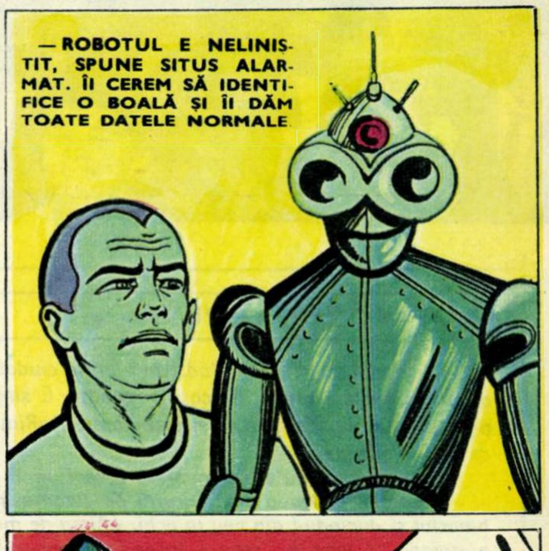
— ROBOTUL E NELINIȘTIT, SPUNE SITUS ALARMAT. ÎI CEREM SĂ IDENTIFICE O BOALĂ ȘI ÎI DĂM TOATE DATELE NORMALE

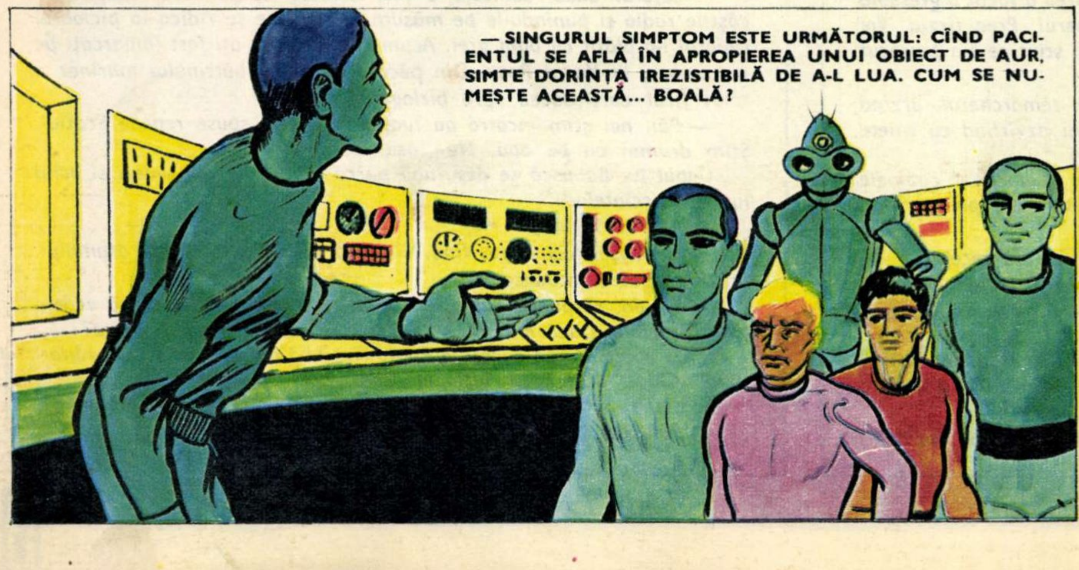
— SINGURUL SIMPTOM ESTE URMĂTORUL: CÎND PACIENTUL SE AFLĂ ÎN APROPIEREA UNUI OBIECT DE AUR, SIMTE DORINȚA IREZISTIBILĂ DE A-L LUA. CUM SE NUMEȘTE ACEASTĂ... BOALĂ?

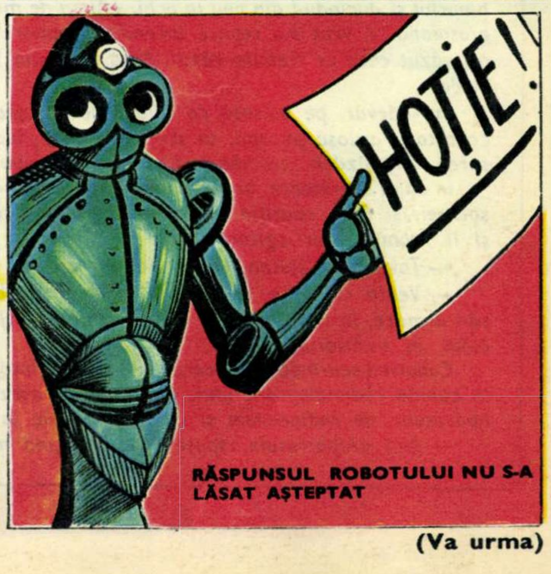
HOȚIE!
RĂSPUNSUL ROBOTULUI NU S-A LĂSAT AȘTEPTAT

(Va urma)

...3, 2, 1, 0, START!!!

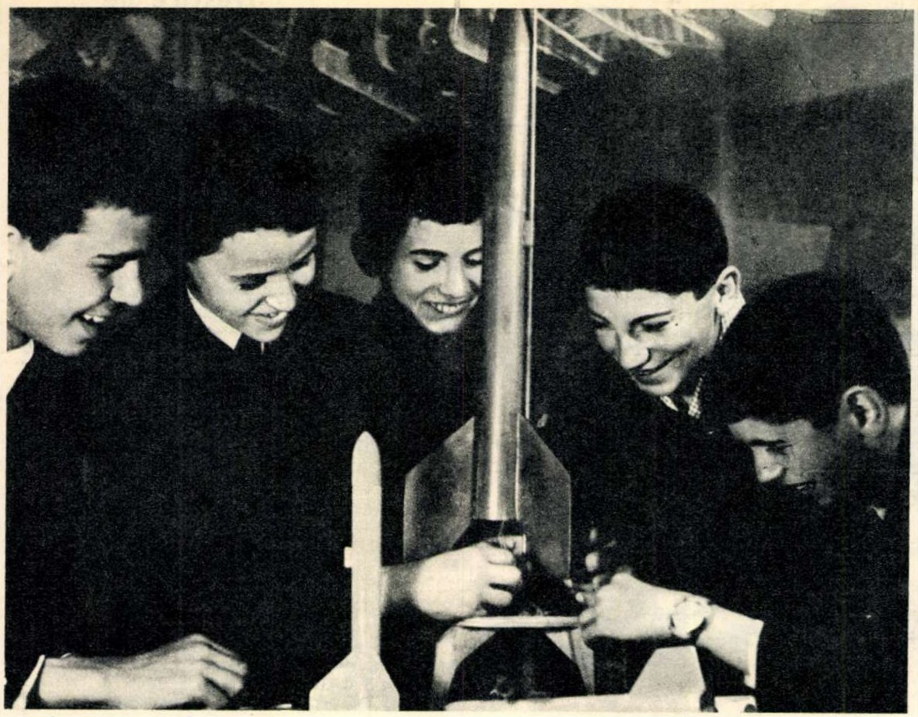

Rachetiștii din Tîrgoviște și Pucioasa s-au afiliat grupurilor MINITEHNICUS-Cutezătorii

(de la trimisul nostru special)

TÎRGOVIȘTE. În cadrul unei adunări care a avut loc la Casa pionierilor din Tîrgoviște, cei 25 de minitehnicieni din localitate au adoptat cu entuziasm inițiativa Sibiului. Lor li s-au alăturat vestiții rachetiști din Tîrgoviște care au ținut și ei să se numere printre membrii grupului MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII. Conducătorul grupului este tovarășul Radu Ion, profesor-tehnician. Comisia permanentă e alcătuită din elevii: Popescu Eduard — Școala generală nr. 2. Lăcătușu Marius — Liceul nr. 1 și Purcăroiu Laurențiu — Școala generală nr. 1.

PUCIOASA. Puțini știu, poate, că la Casa pionierilor din Pucioasa există un puternic grup de rachetiști de performanță. Și aceștia s-au afiliat grupului MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII. Sînt 12 minitehnicieni, conduși de tovarășul profesor Diaconescu Dumitru. Din comisia permanentă fac parte elevii Oprescu Radu și Grigore Nicolae.

I. ADRIAN

UZINA NOASTRĂ VA AJUTA GRUPUL MINITEHNICUS — «CUTEZĂTORII». Declarația tovarășului CONSTANTIN TZITZECHIS, inginer-șef al uzinei de utilaj petrolier, Tîrgoviște.

— Uzina noastră va ajuta pe MINITEHNICIENI fără rezerve. Le vom da sprijin material și tehnic. Comisia permanentă să vină la noi cu încredere. Vom pune la dispoziția minitehnicienilor materialele de care au nevoie. Socotim că facem o investiție importantă ajutîndu-i. Sînt doar viitorii muncitori, tehnicieni și ingineri ai uzinei noastre.

Nota redacției. **Propunem și altor uzine, fabrici sau cooperative cu profil tehnic să preia această frumoasă inițiativă.**

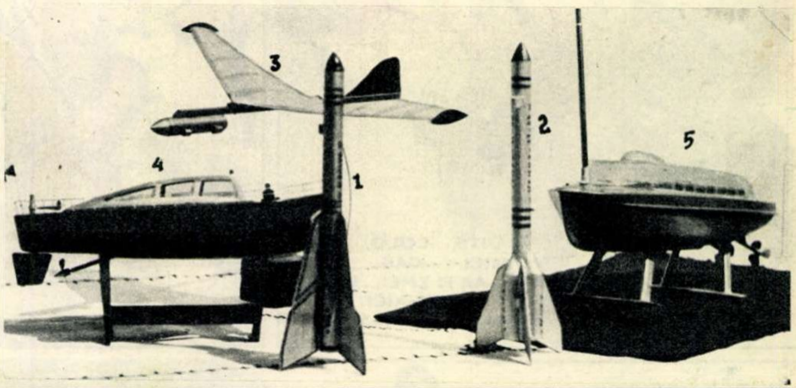

Cîteva din lucrările primite de la Pucioasa: 1. Racheta «Saturn» cu două trepte (Grigore Nicolae). 2. Racheta «Venus» cu 3 motoare sincron (Marin Viorel). 3. Rachetoplan (Filipescu Aurel). 4. Șalupă cu motor electric (Popescu Mircea). 5. Navă de pasageri cu aripi subacvatice echipată cu două motoare și două elice — telecomandată (un grup de minitehnicieni).

● LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

- **«Consiliul Municipal Sindical Brașov a hotărît să ia toate măsurile pentru a sprijini activitatea grupului MINITEHNICUS - CUTEZĂTORII din oraș» — ne anunță președintele Consiliului, ing. Țoțea Nicolae.**
- **Aflăm că și Cooperativa «Tehnica-Brașov» va ajuta pe minitehnicieni, președintele acesteia fiind ales și** presedinte **de onoare al grupului MINITEHNICUS.**

IMPORTANT

La cererea unor participanți la concursul MINITEHNICUS redacția a hotărît să prelungească termenul de primire a obiectelor la concurs pînă la data de 12 mai a.c. întrucît din cauza fragilității unora dintre ele s-au ivit dificultăți în privința transportului lor de la concurent la redacție. Minitehnicienii care au nevoie de ajutor pentru a-și trimite obiectele la concurs să se adreseze consiliilor județene, municipale și orășenești ale organizației pionierilor sau comandanților de unități și detașamente.

TOVARĂȘULUI REDACTOR ȘEF AL REVISTEI «CUTEZĂTORII» — Loco

În numărul 15/1968 al revistei «Cutezătorii», la pag. 13, dintr-o omisiune de dactilografiere, s-a strecurat o eroare în articolul «Aviația la timpul viitor».

În loc de:

«avioane cu geometrie variabilă, care să-și mărească suprafața la decolare și să și-o micșoreze la aterizare...»

se va citi astfel:

«avioane cu geometrie variabilă, care să-și mărească suprafața la decolare și la aterizare și să și-o micșoreze în regimul de zbor supersonic...»

Vă rugăm să inserați în revista dv. această precizare a mea, spre a se evita astfel o confuzie care a fost creată de materialul pe care vi l-am transmis.

Cu mulțumiri anticipate,

Acad. E. CARAFOLI

Bib Municipal

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU**
și Aurel **TITA**

Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

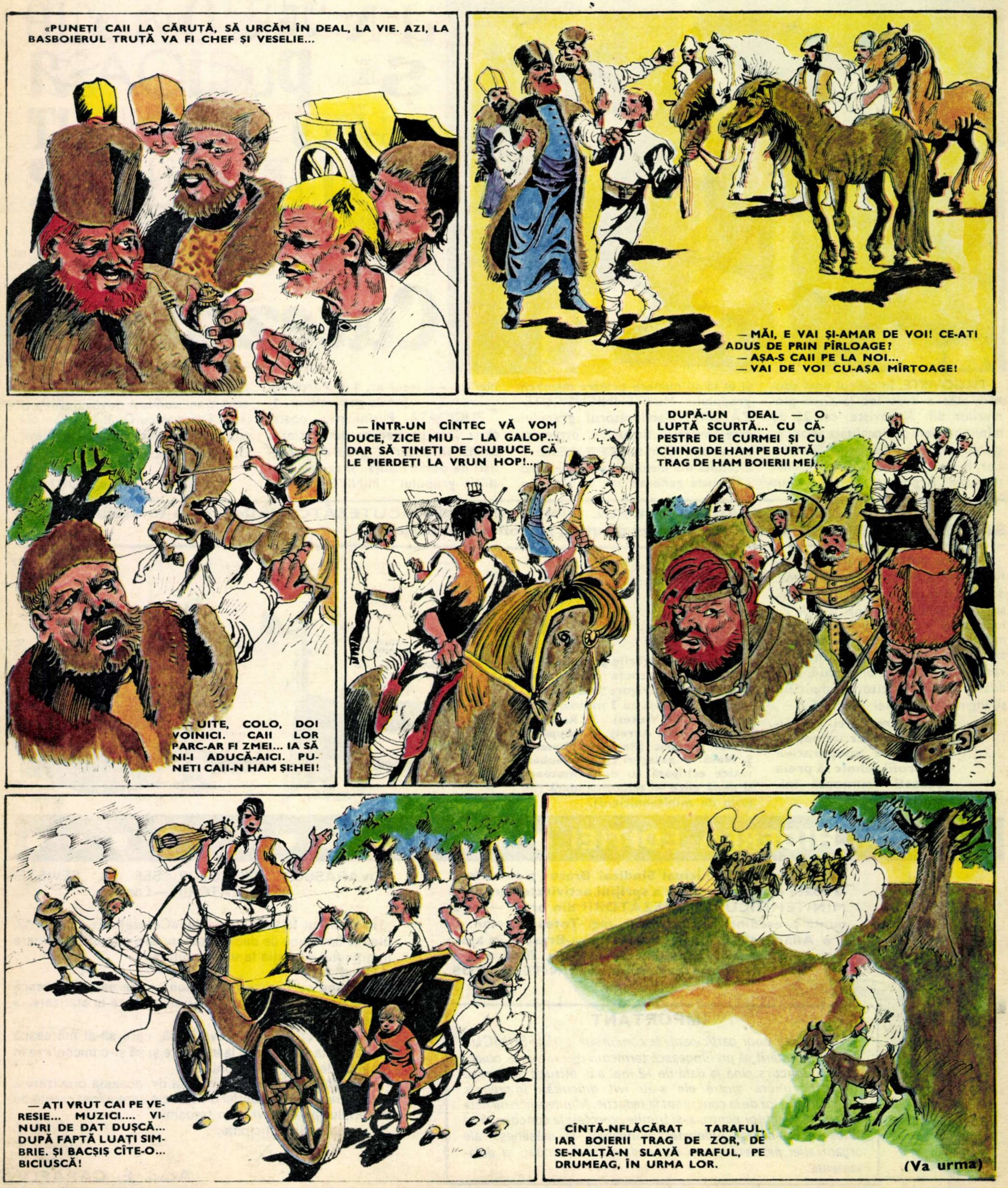
«PUNEȚI CAII LA CĂRUȚĂ, SĂ URCĂM ÎN DEAL, LA VIE. AZI, LA BASBOIERUL TRUTĂ VA FI CHEF ȘI VESELIE...
— MĂI, E VAI ȘI-AMAR DE VOI! CE-AȚI ADUS DE PRIN PÎRLOAGE?
— AȘA-S CAII PE LA NOI...
— VAI DE VOI CU-AȘA MÎRȚOAGE!
— UITE, COLO, DOI VOINICI. CAII LOR PARC-AR FI ZMEI... IA SĂ NI-I ADUCĂ-AICI. PUNEȚI CAII-N HAM ȘI:HEI!
— ÎNTR-UN CÎNTEC VĂ VOM DUCE, ZICE MIU — LA GALOP... DAR SĂ ȚINEȚI DE CIUBUCE, CĂ LE PIERDEȚI LA VRUN HOP!...
DUPĂ-UN DEAL — O LUPTĂ SCURTĂ... CU CĂPESTRE DE CURMEI ȘI CU CHINGI DE HAM PE BURTĂ... TRAG DE HAM BOIERII MEI...
— AȚI VRUT CAI PE VERESIE... MUZICI.... VINURI DE DAT DUȘCĂ... DUPĂ FAPTĂ LUAȚI SIMBRIE. ȘI BACȘIȘ CÎTE-O... BICIUSCĂ!
CÎNTĂ-NFLĂCĂRAT TARAFUL, IAR BOIERII TRAG DE ZOR, DE SE-NALȚĂ-N SLAVĂ PRAFUL, PE DRUMEAG, ÎN URMA LOR.
(Va urma)

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCINTEII nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCINTEII»
Prezentare artistică: Anca ARGHIR. Prezentare grafică: Rozalia BARANY.
PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

19

JOI, 9 MAI
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

MOMENT CULMINANT PE «CÎMPUL DE LUPTĂ» DE LA GHELAR. (Cititi reportajul trimisilor nostri speciali, paginile 6—7).